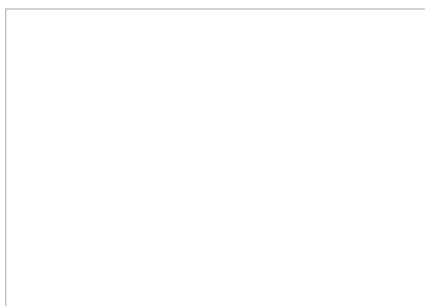

การเรียนรู้ของเด็ก
ที่มีความสามารถพิเศษ
รายงานผลการสัมมนาทางวิชาการ
จาก
งานปฏิบัติการศึกษา ก้าวหน้าสู่ปีที่ 3

ปฏิบัติการศึกษา
วาระแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี

คำนำ

การจัดบริการการศึกษาให้ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้วยรูปแบบที่เหมาะสมเป็นประเด็นหนึ่งที่ได้มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวดสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา บทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ารัฐได้ตระหนักถึงความสำคัญ ในการสร้างสรรคบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ เพื่อให้ก้าวสู่ความเป็นผู้นำในการพัฒนาประเทศ ดังนั้น เนื่องในโอกาสก้าวขึ้นสู่ปีที่ 3 ของการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงได้จัดให้มีการ **สัมมนาทางวิชาการ เรื่อง การเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ** โดยเรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิและผู้มีประสบการณ์มาให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้ ใน **งานปฏิรูปการศึกษา ก้าวหน้าสู่ปีที่ 3** ซึ่งสำนักงานฯ จัดให้มีขึ้น ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ระหว่างวันที่ 17-19 สิงหาคม 2544 ที่ผ่านมา

สำนักงานฯ เห็นว่าสาระที่เกิดจากการอภิปรายของผู้รู้ ได้แก่ ศ.ดร. บุญรอด บิณฑลันต์ ผศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ อาจารย์พริ้มพราย สุโพธิ์ภูงก คุณวีรวรรณ อึ้งวิเชียร และคุณนันทนา นันทวโรภาส ตลอดจนประเด็นการซักถามจากผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ 300 คนในวันนั้น มีความน่าสนใจและเป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจได้

เข้าใจถึงแนวทางการปฏิบัติกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ทั้งในเรื่องการ
เสาะหา วิธีการจัดการเรียนการสอน การเตรียมความพร้อมของสถาน
ศึกษา และการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นอย่างดี สำนักงานฯ
จึงได้นำสาระทั้งหมดที่ได้มาจัดพิมพ์เป็นเอกสาร เพื่อให้เห็นถึงการดำเนิน
งานที่เป็นรูปธรรมชัดเจนมากยิ่งขึ้น

สำนักงานฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า สาระจากการสัมมนาครั้งนี้จะสร้าง
ความรู้ ความเข้าใจ และก่อให้เกิดประโยชน์แก่การปฏิรูปการศึกษาต่อไป
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิรูปการเรียนรู้สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ท้ายนี้ สำนักงานฯ ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้รายงานฉบับนี้มีความ
สมบูรณ์ และมีคุณค่าสมควรแก่การเผยแพร่ให้กว้างขวางต่อไป

๕๐ ๖๖ —
๖ —

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

คำชี้แจง

ปัจจุบันองค์ความรู้ที่จะช่วยให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติ ที่ถูกต้องในการให้การศึกษา และการอบรมเลี้ยงดูผู้ที่มีความสามารถพิเศษ ในประเทศไทย นับได้ว่ายังไม่กว้างขวางแพร่หลายเท่าที่ควร เนื่องจาก เรื่องดังกล่าวเริ่มได้รับความสนใจมากขึ้นอย่างจริงจัง เมื่อกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ หรือพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ บัญญัติถึงสิทธิของผู้ที่มีความสามารถพิเศษว่า ต้องได้รับการศึกษาใน รูปแบบที่เหมาะสมไว้ในมาตรา 10 วรรคสี่

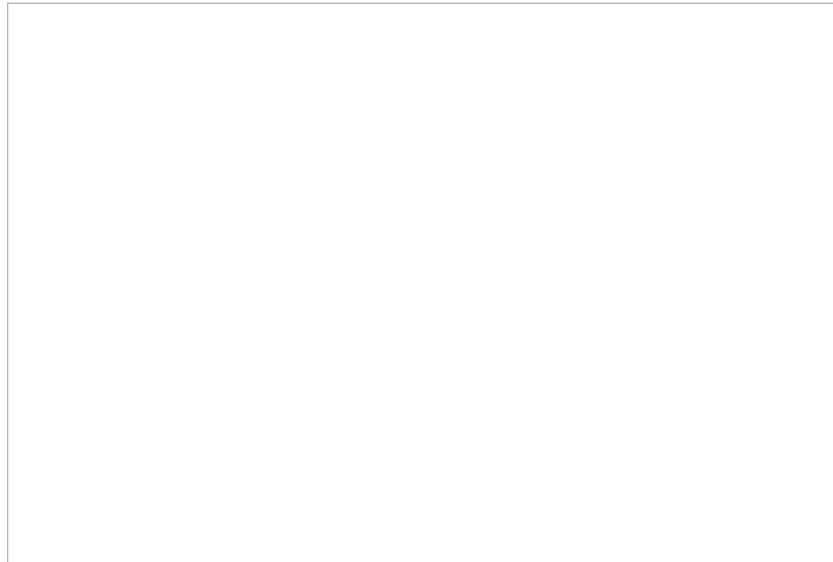
ด้วยเหตุดังกล่าว ในระยะกว่าสองปีที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ จึงได้พยายามรวบรวม และเผยแพร่องค์ความรู้ใน รูปแบบต่าง ๆ รวมถึงผลที่เกิดจากการดำเนินงานวิจัยและพัฒนา เพื่อ สนับสนุนให้เกิดความชัดเจนในเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น

รายงานฉบับนี้เป็นเอกสารอีกฉบับหนึ่งที่สำนักงานฯ ได้จัดทำขึ้น เพื่อรวบรวมสาระความรู้ที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ ในเรื่อง การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ จากการสัมมนาในงานปฏิรูป การศึกษา ก้าวหน้าสู่ปีที่ 3 นอกจากนี้ รายงานฉบับนี้ยังได้ผนวกรวม คำบรรยายพิเศษของ ดร. รุ่ง แก้วแดง เลขาธิการคณะกรรมการการ การศึกษาแห่งชาติ เนื่องในการเปิดการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่องการจัดการ

ศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ระดับประถมศึกษา ให้แก่นักวิชาการ ผู้บริหาร และครูผู้สอน เมื่อวันที่ 17 เมษายน 2544 ที่ผ่านมา คณะผู้จัดทำรายงานเห็นว่าคำบรรยายดังกล่าวมีสาระน่าสนใจยิ่ง ที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้มีความรู้ ความเข้าใจ และมองเห็นความสำคัญของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อค้นหาและพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษของประเทศไทยที่มีอยู่มากกว่าประเทศอื่น ๆ ได้ อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

คณะผู้จัดทำได้เรียบเรียงสาระความรู้ที่ได้และออกแบบรายงาน เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดความชัดเจนในประเด็นการอภิปราย และมีความสะดวกในการอ่านมากขึ้น จึงหวังว่าเอกสารฉบับนี้จะยังประโยชน์ให้เกิดขึ้นต่อการปฏิรูปการศึกษาของประเทศได้เป็นอย่างดี และหากมีข้อบกพร่องประการใด คณะผู้จัดทำขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

คณะผู้จัดทำรายงาน

*.....ถ้าเราไม่มีระบบที่จะหยิบเอาเพชรในทราย
มากลั่นกรองมาทำความสะอาด และเจียรระไน
ท้ายสุดค่าของมันก็เหมือนเม็ดทรายเม็ดหนึ่ง
เหมือนกัน.....*

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
คำชี้แจง	
การอภิปราย	
แนะนำวิทยากร	1
<i>โดย คุณนันทนา นันทวโรภาส</i>	
23 ปี กว่าจะมีกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ	6
<i>โดย ผศ.ดร. อุษณีย์ อุนรุทธ์วงศ์</i>	
➤ การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ... ทางรอดของประเทศ	6
➤ ลักษณะบางประการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ	8
➤ การค้นหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ	10
➤ แนวคิดของการจัดหลักสูตร และกระบวนการเรียนรู้	13
ประสบการณ์การศึกษาของอัจฉริยะไทย	21
<i>โดย ศ.ดร. บุญรอด บิณฑสันต์</i>	
➤ การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษของไทยในอดีต	22
➤ อนาคต....พลังที่หวังไว้	25

	หน้า
บทบาทของแม่เมื่อลูกแตกต่างจากเด็กทั่วไป	29
<i>โดย คุณวีรวรรณ อั้งวิเชียร</i>	
➢ ประสบการณ์การศึกษาพิเศษในต่างประเทศ	29
➢ การศึกษาของลูกเมื่ออยู่เมืองไทย	34
การวางโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการศึกษาของ ผู้มีความสามารถพิเศษ	47
<i>โดย ผู้อำนวยการโรงเรียนไมโทอุดมศึกษา (อาจารย์พริ้มพราย สุฟไปฏก)</i>	
➢ การพัฒนาโรงเรียนอย่างเป็นองค์รวม	47
➢ การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้	51
➢ การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้	52
➢ การปฏิรูปบุคคลากร เพื่อจิตวิญญาณความเป็นครู	54
➢ การค้นหาและพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ	55
คลายข้อข้องใจ....ปัญหาจากผู้ฟังการอภิปราย	60
<i>โดย ทิมวิทยากร</i>	
➢ จะปรึกษาใครเมื่อสงสัยว่าลูกมีความสามารถพิเศษ	60
➢ การเสริมสร้างความรู้ให้กับครู จะทำได้อย่างไร	67
➢ คนเป็นอัจฉริยะต้องแปลกจากคนอื่น ๆ หรือไม่	68
➢ การเรียนข้ามชั้นเรียนควรทำเมื่อไร	69

	หน้า
> หน่วยงานภาครัฐ จะช่วยกันอย่างไร ประเทศไทย จึงจะประสบความสำเร็จในเรื่องนี้	73
บทบรรยายพิเศษ	83
โดย ดร. รุ่ง แก้วแดง	
> มหัตถุประสงค์ของสมอง	83
> คุณค่าของความเป็นอัจฉริยะ	85
> สร้างสรรค์อัจฉริยะไทย...มาสายดีกว่าไม่มา	88
ประวัติวิทยากร	95

การสัมมนาทางวิชาการ
เรื่อง การเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
วันเสาร์ที่ 18 สิงหาคม 2544 เวลา 13.30 - 16.30 น.
ณ ห้อง Meeting Room 3 ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

โดย ศ.ดร.บุญรอด บิณฑลสันต์
ผศ.ดร.อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์
อาจารย์พริ้มพราย สุฟโปฏก
คุณวีรวรรณ อึ้งวิเชียร
คุณนันทนา นันทวโรภาส ผู้ดำเนินการอภิปราย

1	3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 7	
5	แนะนำวิทยากร	6
5	โดย คุณนันทนา นันทวโรภาส	6
5		6
5		6
0	- - - - -	=

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ท่านพิธีกร ท่านคณะวิทยากร ท่านคณาจารย์ ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ
รักทุก ๆ ท่าน ดิฉันนันทนา นันทวโรภาส วันนี้จะมาขอทำหน้าที่เป็นผู้
ดำเนินการอภิปรายในหัวข้อที่น่าสนใจมาก ๆ ท่านที่เลือกเข้ามาในห้องนี้
มาไม่ผิดหัวข้อ เพราะเป็นหัวข้อเรื่อง การเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถ

พิเศษ หัวข้อนี้ในประเทศไทยมีการพูดถึงน้อยมาก เลยเข้าใจว่าเด็กไทยมีความสามารถพิเศษน้อย หรือว่าจริง ๆ แล้วคนที่บริหารบ้านเมืองมองไม่เห็นความสามารถพิเศษของเด็ก เพราะฉะนั้น วันนี้เราได้รับเกียรติจากท่านวิทยากรทั้ง 4 ท่าน ซึ่งเดี๋ยวอีกสักครู่จะตามมาอีก 1 ท่าน จะมาพูดคุยกันในเรื่องของการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

เด็กที่มีความรู้ความสามารถพิเศษมีลักษณะอย่างไร ท่านคณาจารย์ท่านผู้ปกครองที่มานั่งอยู่ในที่นี้ ก็คงจะสงสัยแล้วว่าลูกของเราเข้าข่ายเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือไม่ โดยทั่ว ๆ ไป คนก็มักจะคิดกันว่าเป็นเรื่องที่ย่าง ๆ สำหรับการที่จะดูว่าเด็กคนไหนเก่ง แต่ถ้าเผื่อว่าไปถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษ หรือที่เราเรียกกันว่าเด็กอัจฉริยะแล้ว ค่อนข้างจะดูยาก แล้วบางครั้งอาจจะแยกไม่ออกระหว่างเด็กปัญญาอ่อนกับเด็กอัจฉริยะ เดี่ยวจะรู้ว่าทำไมถึงแยกไม่ออก ก่อนที่จะเข้าไปถึงเนื้อหาซึ่งดิฉันไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเสนอ แต่จะเป็นผู้ที่ประสานเชื่อมโยงระหว่างวิทยากรทั้ง 4 ท่าน ดิฉันใคร่ขอแนะนำประวัติของวิทยากรทั้ง 4 ท่านก่อนเลย

ท่านแรก นั่งอยู่ติดกับดิฉัน ท่านสำเร็จการศึกษาปริญญาเอกทางด้านการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จาก University of Pittsburgh ประเทศสหรัฐอเมริกา และปัจจุบันนี้ ท่านก็เป็นประธานศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็ก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และที่สำคัญท่านเป็นประธาน Asia - Pacific Federation of the World Council for the Gifted and Talented Children ก็นำภาคภูมิใจกับการเป็น

ประธานระดับนานาชาติ ท่านเป็นประธานสถาบันพัฒนาทักษะการคิด และ ท่านได้เขียนหนังสือออกมาเกี่ยวกับเรื่องของการสร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ เป็นคอลัมน์นิสต์ที่เขียนหนังสือให้กับนิตยสารหลายฉบับ ติดตามอ่านได้ ท่านผู้นี้ก็คือ **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์**

สำหรับท่านถัดไป ท่านผู้นี้นั่งอยู่ทางขวามือของดิฉัน ถัดจากอาจารย์ อุษณีย์ไป ท่านผู้นี้สำเร็จการศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นรุ่นพี่ของดิฉันเอง และมาสำเร็จ Mini MBA นักบริหารและผู้จัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปัจจุบันท่านเป็นผู้รับใบอนุญาต และผู้อำนวยการโรงเรียนไพฑูริต์ศึกษา ซึ่งเป็นโรงเรียนนำร่องในโครงการวิจัยการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ บทบาทของท่านที่สำคัญ ท่านเป็นกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติของสภาผู้แทนราษฎร กฎหมายฉบับนี้มีการประกาศใช้ เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2542 ท่านเป็นเลขาธิการสมาคมสมาพันธ์ การศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ท่านเคยได้รับรางวัลผู้บริหารการศึกษาดีเด่นของมูลนิธิธิดา - คุณหญิงเบญจา แสงมะลิ เกียรติคุณของท่านมากมาย เพราะฉะนั้น วันนี้เราจะได้ฟังเรื่องราวของการจัดการศึกษาในลักษณะ แบบนี้จากท่านเต็ม ๆ **ท่านอาจารย์พริ้มพราย สุพโยง**

ส่วนอีกท่านหนึ่ง นั่งอยู่ทางด้านซ้ายมือของดิฉัน ท่านเป็นผู้ช่วยผู้จัดการ ฝ่ายปฏิบัติการ บริษัทหลักทรัพย์พัฒนาศิลป์ จำกัด (มหาชน) หลายท่าน

คงสงสัย แล้วมาเกี่ยวอะไรกับเรื่องเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เกี่ยวแน่ ๆ เพราะท่านเป็นคุณแม่ของน้องวรารกรณ์ อั้งวิเชียร ซึ่งเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ สามารถสอบได้คะแนน 85.20% ในการสอบเข้าเรียนที่ภาควิชาคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรียกว่า ทำคะแนนได้สูงที่สุด เพราะฉะนั้น วันนี้ ตัวจริงของจริง คุณแม่ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ขอแนะนำคุณ **วีรวรรณ อั้งวิเชียร**

ส่วนอีกท่านหนึ่ง **ท่านศาสตราจารย์ ดร. บุญรอด บิณฑลันต์** เดี่ยวดิฉันจะแนะนำช่วงที่ท่านมาถึง ท่านผู้นี้เป็นอัจฉริยะบุคคลของเมืองไทยเลยทีเดียว เดี่ยวอีกสักครู่ ท่านคงจะตามมา

ในบรรยากาศของการอภิปรายตรงนี้ ช่วงแรก ดิฉันจะเปิดเวทีนี้ให้เป็นของท่านวิทยากรในการที่จะนำเสนอเรื่องราวของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เราจะดูกันในประเด็น เราจะดูเด็กที่มีความสามารถพิเศษอย่างไร อย่างที่เมื่อสักครู่นี้ที่ดิฉันบอก ไม่แน่นอน ลูกเราที่ดูโง่ ๆ เซ่อ ๆ บางทีอาจจะเป็นเด็กอัจฉริยะก็ได้ อัจฉริยะของโลกหลายคนเริ่มต้นจากความรู้สึกว่าเป็นคนปัญญาอ่อน ตรงนี้ดูอย่างไร เดี่ยวเราจะมาดูกัน แล้วก็เป็นเรื่องที่เราจะไปมองในประเด็นของการค้นหา บางทีอัจฉริยะไม่ได้เกิดขึ้นแล้ว แสดงออก แต่เราจะค้นหาศักยภาพในตัวเด็กได้อย่างไร การจัดการเรียนรู้ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเราจะจัดกันอย่างไร และการบริหารโรงเรียนในลักษณะแบบนี้จะทำได้อย่างไร ผู้ปกครอง พ่อแม่ จะปฏิบัติกับ

ลูกอย่างไร นี่คือประเด็นกว้าง ๆ ที่เราจะคุยกันในวันนี้ เพราะฉะนั้น
วิทยากรจะพูดรอบแรก ประมาณ 20 นาที ส่วนในรอบที่ 2 ท่านที่มี
คำถามเตรียมไว้ได้เลย เราจะพูดคุยซักถามกันตรงนั้น ถือว่าเป็นเวที
สำคัญที่เปิดให้ท่านได้พูดคุยกับท่านที่มีความรู้จริงตรงนี้

1	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	7
5																					6
5																					6
5																					6
5																					6
0	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	=

ผู้ดำเนินการอภิปราย

ในรอบแรกนี้ ดิฉันใคร่ขอกราบเรียนท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุษณีย์ ท่านจะเป็นผู้เริ่มตรงนี้ว่า ในเรื่องของเด็กที่มีความสามารถพิเศษเราจะดูอย่างไร แล้วจะค้นหาเขาได้อย่างไร ขอกราบเรียนเชิญอาจารย์อุษณีย์

พศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ :

➤ การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ...ทางรอดของประเทศ

สวัสดีท่านผู้ปกครอง คุณครู ผู้บริหาร ดิฉันเข้าใจว่าห้องนี้คงจะแคบไปที่จะตอบคำถามของคุณและผู้ปกครองหลายสิบหลายร้อยคนที่สนใจในเรื่องนี้ ทุก ๆ คนที่เข้ามาก็มีภาพเกี่ยวกับเด็กพวกนี้ต่าง ๆ กัน และก็มีความรู้สึกต่อเด็กกลุ่มนี้ต่างกัน ดิฉันอยากจะสะท้อนภาพรวม ๆ นโยบายของเรา และแนวของสากล เหมือนกับเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเทศไทย ความจริงเราทำเรื่องนี้มาประมาณ 23 ปี เริ่มต้นที่

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เริ่มจากการก่อตั้งมูลนิธิส่งเสริมเด็ก ปัญญาเลิศขึ้นมา ต่อมา ก็มีความสนใจเรื่องวิทยาศาสตร์ มีมูลนิธิ พสวท. ที่ส่งโครงการโอลิมปิกอะไรต่าง ๆ จนขณะนี้ก็มีการสนับสนุนจน ตั้งโรงเรียนวิทยาศาสตร์ขึ้นมา และมีโรงเรียนจุฬาภรณฯ ตอนนี้สิ่งที่เป็น รูปธรรมมากที่สุด ดิฉันคิดว่า คือ พ.ร.บ. ฉบับนี้ ที่ประกาศใช้เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2542 พ.ร.บ. ได้ประกันสิทธิของเด็กกลุ่มนี้ไว้ เด็กไทยที่มี ความสามารถพิเศษต้องมีสิทธิทางการศึกษาตามมาตรา 10 ถ้าใครสนใจ กรุณากลับไปย้อนอ่าน และมีหลายมาตราที่เกี่ยวข้องอีก อย่างเช่น เด็ก ทุกคนจะต้องได้รับการศึกษาตามศักยภาพของเขา ตรงนี้เป็นสิทธิของลูก เรา และรัฐบาลก็มีนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้

อย่างไรก็ตาม พูดยกในแง่ของการปฏิบัติ ขณะนี้ถ้าหากว่ามองในแง่ ของการลงทุนเพื่อประเทศ ทุก ๆ คนมีความเห็นเหมือนกันว่า ขณะนี้ ประเทศไทยประสบวิกฤติ และปัญญาของมนุษย์เป็นสิ่ง ๆ เดียวที่เราจะ แก้วิกฤติได้ เราไม่มีทางที่จะแก้ได้ โดยไม่เตรียมปัญญาของชาติใน อนาคต และไม่มีทางที่จะทำได้ถ้าหากว่าเราไม่เตรียมผู้นำในอนาคตไว้ ของอย่างนี้ต้องมีการวางแผนพัฒนาการ ไม่ใช่ข้ามขั้นไป อยู่ดี ๆ เรา อยากจะได้ไฮสโคป ย่อมเป็นไปไม่ได้ถ้าไม่มีการเตรียมตั้งแต่เล็ก ๆ สำหรับประเทศด้อยพัฒนา ประเทศที่ยากแค้น อย่างในแอฟริกา องค์การ UNESCO ได้ให้คำแนะนำเลยว่า ประเทศของคุณจะต้องไปจับเอาเด็กที่มี ความสามารถพิเศษ แล้วรีบพัฒนา มันเป็นทางรอดของประเทศ แล้ว ประเทศเราก็เหมือนกันที่จะต้องช่วยตรงนี้ ดิฉันเชื่อว่ารัฐบาลคงจะเห็น

ตรงนี้ ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองเห็นตรงนี้ แต่ว่า เมื่อมีคนตีมือบพริก กะปิ หอม กระเทียม สับปะรดบ้าง น้ำท่วมบ้าง งบประมาณต่าง ๆ ที่จะมาช่วยเด็กกลุ่มนี้ไม่ได้ถูกพูดถึงสักที

➤ ลักษณะบางประการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

คราวนี้มาพูดถึงในแง่ของผู้ปฏิบัติ แล้วในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติที่นั่งทำกันอยู่ เราต้องเผชิญปัญหาอะไรบ้าง และมีคำถามอะไรบ้าง ตั้งแต่คัดแยกเลย จะดูเด็กพวกนี้ได้อย่างไร เพราะว่าจากกรณีตัวอย่าง ดิฉันมีคลินิกที่มหาวิทยาลัย เด็กเข้ามาทำการตรวจสอบ เด็กบางคนถูกวินิจฉัยว่าเป็นเด็กปัญญาอ่อน เด็กบางคนถูกวินิจฉัยว่าเป็นเด็ก Hyper Active เด็กบางคนเป็นออทิสติก รวมทั้งลูกคุณวีรวรรณก็ถูกวินิจฉัยและต้องรับประทานยา ซึ่งจริง ๆ เขาไม่ได้เป็น เขามีความผิดปกติ คือ มีความสามารถเกินปกติ ทำให้กระบวนการทางสมองหรืออะไรต่าง ๆ มันผิดปกติไป ซึ่งเดี๋ยวถ้ามีเวลาอาจจะพูดนิด ๆ หน่อย ๆ ตรงนี้ เมื่อมาตรวจสอบแล้วก็พบว่า เด็กที่นั่งอยู่ในห้องเรียนส่วนหนึ่งอาจจะแสดงออกถึงความสามารถทางการเรียนที่ดีมาก อันนั้นก็จะเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียน แต่อาจจะมีเด็กที่เป็นเจ้าจุก เจ้าแคะ ที่มุดอยู่ใต้โต๊ะ ที่ไม่ได้แสดงอะไรเลยว่าเป็นเด็กมีแวว และบางทีหรือหลาย ๆ ที่ด้วยที่อาจจะสอบตกรวดเลย ซึ่งเป็นเด็กที่เขาเรียก Highly Gifted หรือ เด็กที่มีความสามารถสูงพอที่จะเป็นอัจฉริยะบุคคล พวกนี้ไม่มีโครงสร้างทางประสาทและใยสมองที่สลับซับซ้อนเหมือนกับต้นไม้ใหญ่ ถ้าเทียบกับพวกสติ

ปัญญาต่ำหรือเป็นโรคปัญญาอ่อน ก็เหมือนกับต้นข้าว แต่ถ้าพวก
สติปัญญาสูงมาก ๆ อย่างพวกอัจฉริยะ ก็อาจจะเป็นต้นไทร

กิ่งไทรถ้าแผ่ขยายมาก ๆ ก็เหมือนเส้นประสาท จะแผ่หาความรู้
ตลอดเวลา เกิดความหิว หิวอยากได้ข้อมูล แล้วบางทีทำให้มีพฤติกรรม
ไม่อยู่นิ่ง มันต่างจากเด็ก Hyper Active ที่เป็นเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์
เด็กมีความสามารถพิเศษจะหิวหาข้อมูล ถ้าเจอข้อมูลแล้วจะดึง อย่าง
วรากรณ์ นั่งอยู่ในห้องดิฉันเป็นเวลาหลายชั่วโมง อ่านหนังสือที่เขาชอบ
อ่าน ๆ และนั่งนิ่ง แล้วดิฉันบอกว่านี่หรือคุณหมอบอกว่าเป็น Hyper
Active เรียนถามผู้ปกครองว่าเป็น Hyper Active หรือ เขาบอกว่าใช่
ให้ทานยาด้วย ดิฉันบอกว่า ถ้า Hyper Active นั่งไม่ได้ อยากรู้อะไรนั่ง
ไม่ได้ เพราะฉะนั้น คิดว่าลักษณะของเด็กพิเศษ ไม่ใช่เฉพาะแต่เด็ก
Gifted หรือเด็กที่มีอัจฉริยภาพเท่านั้น แต่เด็กพิเศษยังมีเด็กหูหนวก เด็ก
ตาบอด เด็กออทิสติก เด็ก LD เด็กกลุ่มพิเศษนี้ จิตแพทย์ นักจิตวิทยา
ทั่วไปยังขาดความเข้าใจในลักษณะของเด็กกลุ่มนี้ ทำให้เกิดการวินิจฉัย
ผิดพลาดขึ้นมาได้ และทำให้เกิดความสับสน

อีกอย่างหนึ่ง ในสิ่งที่เราเห็นเป็นประจำคือ ความคาดหวัง ความ
คาดหวัง และการบดขยี้ของกลไกทางการศึกษา ดิฉันขอประทานโทษ
ที่ต้องใช้คำที่ไม่ค่อยเพราะ ดิฉันคิดว่าระบบเก่าเป็นสิ่งที่เราจะต้องมานั่ง
รื้อกันใหม่ มีปฏิรูปการศึกษาใหม่ ดิฉันชื่นใจเหลือเกินที่มี พ.ร.บ. การ
ศึกษาขึ้นมา แล้วมีการปฏิรูป ระบบเดิมเหมือนกับฟาร์มอุตสาหกรรม ที่

ป้อนทุกคนเหมือนกัน ข้อเท็จจริงก็คือ เด็กความสามารถพิเศษมีความต้องการพิเศษสูงกว่านั้น เด็กบางคนอย่างวรากรณ์ ตอนเขาอยู่ ป.5 เขาเรียนเลขมัธยมปลายได้สบาย ต่างตั้งหลายชั้นเรียน แต่เขาต้องทนเรียน ป.5 ทำเหมือนเพื่อน เหมือนครู และไม่มีใครคิดว่าเด็กพวกนี้จะรู้สึกอย่างไร อย่างเด็กที่ปัญญาอ่อนมี IQ ประมาณ 50 ไม่เคยมีใครคิดว่าเขาจะต้องนั่งอยู่ในห้องเรียนธรรมดา แต่คน IQ ประมาณ 150 ทำไมมาบังคับให้เขาอยู่ในห้องธรรมดา และมักจะเชื่อกันผิด ๆ ว่า เขาจะต้องประสบความสำเร็จยอดเยี่ยม ช่วยเหลือตนเองได้ เดี่ยวคุณแม่ก็เล่าแล้วกันว่าจริงหรือไม่ มีคนที่เข้าใจผิดมากมายว่าเด็กพวกนี้ช่วยเหลือตัวเองได้ สติปัญญาดี จะไปช่วยอะไรได้ ทำไมแก้ปัญหาไม่ได้ ก็ IQ สูงนี่ คำพูดเหล่านี้ เป็นเรื่องกึ่งใจของเด็กกลุ่มนี้มาก เนื่องจากเครือข่ายโยงใยประสาทสมองของเขาอ่อนไหวกว่าเด็กปกติ ทำให้มีความเจ็บปวดลึกซึ้งมากกว่าเด็กธรรมดาทั่วไป

➤ การค้นหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

คราวนี้ดิฉันขอข้ามไปตรงที่ว่า แล้วเวลาคัดเลือก เมื่อมีความหลากหลายอย่างนี้ แล้วจะรู้ได้อย่างไร ว่าลูกเขาหรือลูกศิษย์เราเป็นหรือไม่ ดังนั้น กระบวนการคัดเลือก คัดสรร แยกเด็ก จะต้องหลากหลาย ไม่ใช่เอาแต่คะแนน สมมุติว่าเด็กเก่งวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่เอาแต่คะแนนวิทยาศาสตร์อย่างเดียว จะต้องดูพฤติกรรมด้วย อย่างน้อยใจ ที่เก่งทางด้านวิทยาศาสตร์มาก คะแนนวิทยาศาสตร์ไม่ได้ดี แต่ถ้าจะส่งไปแข่ง ครู

คงไม่ส่ง เพราะว่าครูเขาจะเอาเกรด 4 เพราะฉะนั้น นี่คือจุดพลาดในการเลือกเด็กกลุ่มนี้ ต้องดูพฤติกรรมประกอบ ต้องดูผลงานของเด็กประกอบ อย่างสมมุติว่าเขาแสดงการบวกลบคูณหารได้ตั้งแต่เด็ก ๆ อย่างวราภรณ์ แม่พาไปซูเปอร์มาร์เก็ต ก็บวกลบได้ตั้งแต่บุงแพมเพอร์ทแล้ว อย่างนี้จะต้องไปเอาคะแนนอะไรอีก แต่ข้อสำคัญในกระบวนการคัดเลือก ต้องมีการหาข้อมูลหลาย ๆ อย่างจากพ่อแม่ จากครูในชั้นเรียน จากผลงานของเด็ก จากพฤติกรรมของเด็ก คะแนนในการเรียนเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่ง คะแนน IQ อาจจะเป็นส่วนประกอบอีกส่วนหนึ่ง แล้วแต่เรื่อง แล้วแต่แวว อย่างสมมุติว่า แววนักกีฬา อย่างเวลาเราส่งสมัครฯ คำสิงห์ไปชก หรือคุณวิจารณ์ไปชก บอกว่ามาวัด IQ กันก่อนนะสมัครฯ บอกว่า IQ ไม่ถึง 150 คุณห้ามชก ไม่ใช่ คนละเรื่องกัน ก็ต้องมาดูว่า ความสามารถของคนมีหลายอย่าง ก็ต้องวัดไปตามลักษณะของความสามารถในแต่ละเรื่อง และนี่คือสิ่งที่บ้านเรายังขาดมากคือ เครื่องมือตรวจสอบเด็กแต่ละสาขา ขณะที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ก็ได้พิมพ์แบบสำรวจแววไปเป็นหมื่นฉบับ และรู้สึกขายดิบขายดีหมดไปแล้ว ถ้าใครสนใจ คงต้องไปซื้อหนังสือที่มูลนิธิสดศรีที่มีการนำมาออกงานด้วย

ในโครงการของเรา เราได้ออกแบบการคัดเลือก โดยคัดแยกเด็กในสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ และเราเพิ่งรู้ว่าของเราก้าวหน้ามาก และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ตอนนี่ก็คือ การจัดห้อง Exploring Center ถ้าใครสนใจไปดูบริเวณก่อนถึงโซน C จะมีทางเดินกลางใหญ่ แล้วก็มีแบบจำลอง Exploring Car ที่มีรูปรถ อันนั้นคือ ภาพจำลองมาให้ดู

เราได้รับการสนับสนุนจากบริษัทแพนคอสมेटิคที่ลงทุนสร้างรถสี่ล้อและอุปกรณ์ทั้งหลาย และจะตระเวนไปตามที่ต่าง ๆ ในประเทศ ถ้าโรงเรียนไหนสนใจ เข้าชื่อเอาไว้ จะให้รถแล่นไปที่โรงเรียนท่าน โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

โรงเรียนในโครงการเรา เราจะมีห้องศูนย์วิทย์พัฒนา ที่มีเป็นแห่งแรก คือ ที่โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เต๋ยวสักครู๋ท่าน ผอ. คงจะพูดถึงเรื่องนี้ ให้เด็กเข้าศูนย์ คือ เด็กเขามีความสามารถหลาย ๆ อย่าง และถ้าเกิดนั่งเรียนอย่างนี้ จะไปเห็นหรือว่าเด็กมีความสามารถอะไร หรือมีความผิดปกติอะไร เพราะฉะนั้น ห้องนี้จึงเป็นห้องที่สร้างไว้เพื่อสำรวจเด็ก สังเกตพฤติกรรมของเด็ก ทั้งทางพฤติกรรม จิตใจ บุคลิกภาพ ทั้งความสามารถพิเศษ อย่างเด็กบางคนที่ยะลา ตกวิชาภาษาไทย คะแนนไม่ดีเลย เป็นเด็กที่ใช้ไม่ได้เลย แต่ปรากฏว่า เข้าห้องศูนย์ อาจารย์บอกว่า รายงานที่ยาก ๆ ทำไม่ทำได้หมด ดิฉันยังทำไม่ได้เลย อาจารย์มีอีกมัย ดิฉันก็เลยบอกไปเช็ดดูซิว่าคะแนนในห้องเป็นอย่างไร ปรากฏว่าคะแนนไม่ดี เราเจอเด็กที่มีความสามารถพิเศษ วิธีสอนที่ไม่เหมาะสมกับลักษณะปัญญาของเด็กพวกนี้ ไม่ทำท่าย เลยวัดเด็กพวกนี้ไม่ได้ เป็นเครื่องชั่งที่ยังไม่เหมาะสม ข้อสอบที่มีอยู่ในระบบปกติของเราไม่เหมาะกับเด็กพวกนี้ ตรงนี้เมื่อเด็กแสดงความสามารถ ตามมุมต่าง ๆ จะมีการบันทึกไว้ ซึ่งท่านไปดูได้ที่ Exploring Center แล้วก็นำมาใช้เป็นข้อมูลที่สำคัญในการช่วยให้สังเกตเด็กได้ดีขึ้น และเลือกเด็กขึ้นมา

► แนวคิดของการจัดหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้

พอได้ตัวเด็กมาแล้วทำอย่างไร ก็มีวิธีการจัดหลักสูตร จากการที่ดิฉันไปเรียนมาหลายปี ทำงานมา 20 กว่าปี จะยื่นเหลือสัก 5 นาที วิธีการจัดหลักสูตรหลัก ๆ ง่าย ๆ ไม่มีอะไรยาก ท่านผู้ปกครองด้วย ถ้ามีลูก ถ้าโรงเรียนเขายังทำให้ลูกเราไม่ได้ เราทำอย่างนี้เลย มีอยู่ 4 วิธีด้วยกัน คือ

1) **Enrichment Program** การเพิ่มพูนประสบการณ์ คือ ไปทางลึก เช่นสมมุติว่า ขณะนี้เพื่อนเรียน 2+3 เท่ากับเท่าไร เราก็ให้เรียนบวก แต่ว่ายากและซับซ้อน ต้องใช้วิธีคิดพิสดารกว่า ถ้าใครอยากทราบต้องไปดูห้อง Exploring Center ในงาน อย่างเช่น เป็นสัญลักษณ์ ถ้าง่าย ๆ สมมุติว่า ผลลัพธ์เท่ากับ 17 ไหนลูกลองซิ เอาให้เยอะที่สุด ลักพักเราพบว่าเด็ก ป.1 ในโรงเรียนไผทอุดมศึกษา บางคนถึงคูณถึงหาร แล้วบางคนอดอยากกำลัง ถ้าเกิดเราใช้คำถามปลายเปิด 7+8 เท่ากับเท่าไร เราก็ต้องได้คำตอบ 15 มี 2 อย่าง คือ ไม่ถูกก็ผิด แล้วบางทีคำตอบที่ผิดก็คือ คำตอบที่ถูก ยกตัวอย่างเช่น ดิฉันถามว่า เครื่องหนึ่งของ 13 เท่ากับเท่าไร เขาบอกว่า 8 ดิฉันถามว่าทำไมถึง 8 เขาก็แสดงวิธีทำให้ดู เขาเขียนเป็นเลขโรมัน สิบมีขีดอีก 3 ขีด แล้วก็ผ่าครึ่ง ก็กลายเป็น 5 คือ V ไหนลองแสดงวิธีอื่นที่เครื่องหนึ่งของ 13 เท่ากับ 8 ได้หรือไม่ เพราะว่าวาดรูปมาแล้วผ่าครึ่งได้หลายวิธี ทั้งชั้นสนุกใหญ่เลย ทุกคนช่วยกันหาวิธีว่าทำอย่างไร เครื่องหนึ่งของ 13 จะเท่ากับ 8 ดิฉันถามหน่อย

ถ้าเกิดเป็นปรนัย คนนั้นมีแต่ตกกับตก แล้วข้อสอบโรงเรียนดัง ๆ ซอบจริง ๆ เลย Choice โรงเรียนเรามีคอมพิวเตอร์ ใช้คอมพิวเตอร์ตรวจ ไม่ใช่คน ดิฉันบอกเขามากเลย จะบอกให้ ในการศึกษา ถ้าเราปฏิรูปการศึกษาแล้วเราใช้แต่คอมพิวเตอร์ตรวจ ดิฉันว่าล่าช้ามาก เนื่องจากว่าไม่มีความหลากหลาย **ความทันสมัยต้องเห็นความหลากหลายของเด็ก และสะท้อนความคิดของเด็ก** ครูรู้ว่าเด็กคิดอย่างไร ถ้าเกิดว่าครูไม่รู้ รู้แต่ผิดกับถูกอย่างเดียว ไม่มีทางที่จะได้เด็กที่คิดพิสดารอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ตรงนี้คือ Enrichment Program

2) Extension Program การขยายหลักสูตร ก็คือ ถ้าเรียนเรื่องพีช เด็กบอกว่าผมไม่อยากจะเรียนเรื่องพีช ผมอยากเรียนเรื่องไดโนเสาร์ได้หรือไม่ อนุญาตให้เขาทำตามความสนใจของเขา ทำโครงการ ทำโครงการที่เขาสนใจ ที่อยู่นอกเหนือจากที่กำหนดเลย ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ทำให้ท้าทาย ทำให้พิสดาร ถ้าท่านมีเวลา ท่านไปแะดู Booth ของโรงเรียนไพฑูริคดีศึกษา โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนบดินทรเดชา โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน และโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อยู่ข้างบน ท่านไปสัมภาษณ์เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ไปสัมภาษณ์ตัวเขาและถามว่าเขาทำไมถึงทำโครงการอย่างนี้มาได้ ดีกว่าผู้ใหญ่ทำอีก บางที ทุกชิ้นงานดีกว่าพวกเราทำอีก แล้วถามว่าทำไม อาจารย์เขาบอกว่า พวกนี้ชอบทำอะไรรสใจ ต้องทำแบบยาก สะใจ เขาถึงชอบ นี่คือลักษณะของเด็กกลุ่มนี้ เพราะฉะนั้น งานง่าย ๆ งานธรรมดา เขาไม่ค่อยชอบ อะไรที่ไม่ท้าทายจะเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายสำหรับพวกเขา Extension Program จึงเป็นทาง

ออกอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กมีความสุข อยากรู้ว่าสุขขนาดไหน ไปสัมภาษณ์เด็กข้างบนว่าเขาไประเบิดเถิดเทิงจนกระทั่งพี่ตู้ขอเชิญไปเป็นวิทยากร ถ้ามีการ Train เพียงนิดเดียว

3) Acceleration Program การย่นระยะเวลาการเรียน ตรงนี้มี ความเข้าใจที่ผิดพลาดมาก ตัวดิฉันเองก็เคยเข้าใจผิดมาเยอะพอสมควร ในเรื่อง การ Pass ชั้นเด็ก ความจริง Acceleration ไม่จำเป็นต้อง Pass ชั้นเสมอไป หลายวิธีที่จะทำได้ ได้ตั้งแต่ Pass ชั้นเรียน และการย่นระยะเวลาเรียนเป็นบางวิชา อย่างที่จุฬาฯ ทำอยู่ขณะนี้ แล้วที่ประสานมิตร ก็ทำ เด็กบางคนเราให้ข้ามชั้นไปอยู่ชั้นสูงขึ้น ในที่สุดเด็กก็ไม่เอา ขอลงไปข้างล่าง ลงไปที่เดิม ก็มีหลายวิธี แต่ว่ามีสิ่งหนึ่งที่เป็นสัญญาณอันตราย และเป็นความเข้าใจผิด ดิฉันทราบว่าบางโรงเรียนบอกว่า เรา นี้ใช้ย่นระยะเวลา ดิฉันก็ถามว่า ย่นอย่างไร ท่านก็บรรยายออกมาว่า แทนที่จะเรียน 3 ปี เขาเรียน 2 ปี แล้วเวลาสอนทำอย่างไร เขาก็ยกตัวอย่างวิชาเคมี แทนที่จะสอน 1 คาบ ก็สอน 2 คาบ อันนั้นย่นแบบ คอหักตาย อันตรายมากเลย คือ ไม่ได้ย่นอะไรเลย เพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้น แล้วเด็กนี้เรียนถึงคาบที่ 10 คาบที่ 11 เด็กมีแต่โดนบึ้งโดนย่าง โดนจหน้ำมีตอยู่ในโรงเรียนนั้น ดิฉันคิดว่าเป็นโศกนาฏกรรมในโรงเรียนมากกว่า ถ้าหากว่าโรงเรียนไหนทำอยู่ ดิฉันขอแนะนำว่าอย่าทำเลย ทำไมเราต้องจัดการศึกษาพิเศษ ทำไมต้องย่นระยะเวลาเรียนให้เด็กพวกนี้ คำตอบก็คือว่า เนื่องจากเด็กพวกนี้เรียนเร็วเกินปกติ และเขาไม่ต้องการ รอ เขาอยากจะเรียนไปเร็ว ๆ อันนั้นเราจัดเพื่อตอบสนองความต้องการ

ของเขา แต่สิ่งที่ท่านทำอยู่ ถ้าใครทำอยู่ ก็คือ การฆ่าแบบทำให้เด็กเบื่อบรรยากาศนี้ไฉนดีกว่า เป็นคำพูดที่เด็กพูดกับดิฉัน

อีกวิธีที่เปลี่ยนเด็กฉลาดมากเป็นเด็กที่ฉลาดน้อยลง ดิฉันบอกว่า จุกทำเลขแบบเดียว 5 ข้อ จุกทำเสร็จแล้ว ถ้าอย่างนั้น จุกต้องทำอีก 20 ข้อ จุกบอกว่า อย่างนี้ไฉนดีกว่า เพราะว่าจุกฉลาด จุกทำ 25 ข้อ ถ้า จุกธรรมดา จุกทำ 5 ข้อ เพราะฉะนั้น ทำไมจุกจะต้องเหนื่อย จุกไม่อยากจะเหนื่อย ไม่เอา เอา 5 ข้อพอ เพราะฉะนั้น พัฒนาการของเด็กกลุ่มนี้จึงต้อง ถูกกดไป โดยวิธีการที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ของครู แล้วอาจารย์ก็บอกว่า ถ้า ไม่เพิ่มเวลาสอนเขา ดิฉันก็สอนไม่ทัน แล้วเขาก็ไม่รู้เรื่อง ก็แสดงว่าถ้าเขา ไม่รู้เรื่องก็แสดงว่าเขาไม่ใช่ตัวจริง เสียจริง ถ้าตัวจริง เสียจริง เขา อยากรเรียนเร็วกว่าปกติ แต่ถ้าเด็กได้ปมา โดยพ่อแม่อัดฉีดก็ดี ครูอัดฉีด ก็ดี ไปเรียนพิเศษแบบชนิดครูตีมี ครูต้อย ครูอุ๊ ประทานโทษ ดิฉันก็ไม่ รู้จักท่านเหล่านั้น หมายความว่า ไปเรียนสารพัดเรียนมาแล้ว แนนอน ผลการเรียนอาจจะดีกว่าเพื่อน อันนั้นเขาเรียกเป็นภาษาอังกฤษ ว่า Pseudo - Gifted หรือปัญญาเลิศแบบปลอมขึ้นมาได้ และตรงนี้เด็ก จะเกิดสถานะเครียด เราจะสังเกตได้อย่างไรว่าลูกเราหรือลูกศิษย์เราเป็น Gifted จริงหรือไม่ มีผู้ปกครองท่านหนึ่งเล่าให้ฟังว่า ลูกของผมนี้อ่าน หนังสือมาก จนผมต้องเอาหนังสือออกจากบ้านหมดเลย เพราะผมเชื่อว่า สมองเรามันเหมือนห้อง อาจารย์คิดดูห้องเก็บของมันยังมีขีดจำกัด เพราะฉะนั้น สมองคนเราก็เหมือนกันมีขีดจำกัด ผมก็เลยไม่ให้ลูกผมอ่าน เต็มมันบ้าไป ผมตายแน่เลย ผมมีลูกอยู่คนเดียว นี่ก็เป็นความเข้าใจผิด

ที่เป็นความตั้งใจดีของคุณพ่อคุณแม่ ถ้าไม่ให้เอาหนังสือเข้าบ้าน และ
เจ้านี้ไปไหน ก็ไปเอาถุงกล้วยแขกอ่าน เดินตามบ้านก็อ่าน เขาบอกว่าลูก
ผมจะโดนรถชนหลายที เพราะว่ามันอ่านป้ายหมด เขาคงไม่ให้มันอ่าน
ที่บ้าน คงจะต้องไปฝึกให้เขาเลือกอ่าน ความเข้าใจผิดในเรื่องของการ
จัดการศึกษาให้เด็กยังมีอยู่เยอะ เพราะฉะนั้น แนวทางการปฏิบัติในการ
ย่นระยะเวลาเรียน จะมีประโยชน์มาก ขอฝากไว้เลยว่า เด็กที่เรียนเร็ว
มากกว่าเพื่อนอย่าไปหยุดแก่ไว้ ให้แก่เรียนเร็ว คราวนี้ถ้าอยากจะได้เอาไว้
ต้องหาของยากเข้ามาเพิ่มเติม

4) Mentor การใช้ผู้เชี่ยวชาญเป็นที่เลี้ยง เราจะใช้ผู้เชี่ยวชาญ
ให้คำปรึกษาเฉพาะกรณี เฉพาะเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับสูงที่มีแวว
อัจฉริยะ อย่างกรณีของวรากรณ์ ด.ช. โจ้ น้องตุน อะไรประเภทนี้ ที่เรียน
เร็วผิดชาวบ้านชาวเมืองไปมากมาย และถ้าเกิดเขาเรียนเอง ขอประทาน
โทษนะ อาจารย์ในโรงเรียนก็ป้อนให้ไม่ไหว และอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัย
ถ้าไม่ตรงสาขาที่เขาสนใจ ก็ไม่ใช่ว่าจะป้อนได้ อย่างน้องโจ้มาหาดิฉัน เขา
พูดเรื่องวงจรไฟฟ้าของเขา ดิฉันก็ยังพูดไม่ได้ ขนาดสอนน้องโจ้มาพอ
สมควรแล้ว น้องโจ้พูดภาษาศัพท์ไฟฟ้าของแก แล้วบ้าก็ตาลอยไป
เรื่อย ๆ พยายามทำความเข้าใจ เพื่อให้ น้องโจ้สบายใจว่าบ้าพอจะเข้าใจ
ดิฉันมีความรู้สึกเหมือนปัญญาอ่อน เพราะฟังไม่รู้เรื่อง จริง ๆ คนละเรื่อง
เลย แล้วน้องโจ้ก็เห็นบ้าเจียบไปนาน น้องโจ้ก็ถามว่า บ้าเข้าใจหรือไม่
บอกไม่เข้าใจ แต่พยายามอยู่นะ น้องโจ้ก็ถามแบบเกรงใจบ้า ว่าดอกเตอร์
เขาเรียนอะไรกัน แกคงนึกว่าทำไมดอกเตอร์โง่ขนาดนี้ คือไม่เข้าใจ

จริง ๆ เพราะฉะนั้น เขาต้องการผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขา อย่างน้อยตอนนี้ ตอน 5 ขวบ เรียกเด็กดอกเบี๋ย อ่านหนังสือดอกเบี๋ย ฐานเศรษฐกิจ กรุงเทพมหานคร ขณะที่เราที่ยังไม่อ่าน เพราะฉะนั้น เด็กพวกนี้ต้องการผู้เชี่ยวชาญ

ดิฉันจะฝากทิ้งท้ายไว้นิดหนึ่ง เด็กจะเก่งอะไรอย่างไรก็ตาม จะทำโครงการอะไรก็ตาม ไม่ว่าในฐานะคุณพ่อหรือคุณแม่ **สิ่งที่จะต้องนึกถึงเสมอก็คือ เรื่องกระบวนการทางจิตวิทยาและแนวที่แทบจะทุกโครงการในบ้านเรา ไม่เคยมีโปรแกรมนี้เสริมเลย** จะมีครั้งแรกและที่เดียวก็โรงเรียนไผทอุดมศึกษา ที่อื่นถ้าเกิดจะจัด ขอให้มีการโครงการสำหรับเด็ก Gifted จะฝึกให้เก่งกีฬา เก่งดนตรี เก่งอะไรก็แล้วแต่จะต้องมีโครงการแนวและจิตวิทยา และจะต้องมีการพัฒนาทักษะการคิด และนอกเหนือจากนั้น จะต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ปกครอง เพราะว่าผู้ปกครองจะเป็นคนที่ดีที่สุดในการสนับสนุนลูก ดิฉันก็ขอฝากประเด็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความรู้สึก และจะช่วยลูกได้ ให้กับคุณวิรวรรณแล้วกัน ขอขอบคุณ

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

เราก็ได้ฟังจากท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุษณีย์ ไปแล้ว ท่านเป็นผู้หนึ่งที่เรียกว่าหนึ่งเดียวที่เข้าไปผลักดันต่อสู้อยู่ในคณะกรรมการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และให้บรรจุเรื่องของการศึกษา

ของเด็กพิเศษไว้ จนปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาฉบับนี้ ท่านได้พูดถึงเรื่องของจัดการศึกษา ในกรณีของเด็กพิเศษที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นเวลา 23 ปีมาแล้ว ตอนนี้ ท่านศาสตราจารย์ ดร. บุญรอด บิณฑลันต์ ท่านมาถึงแล้ว ดิฉันขอกราบเรียนเชิญท่านบนเวทีแห่งนี้เลย ท่านอัจฉริยะของเมืองไทย

ดิฉันขออนุญาตสรุปการอภิปรายของอาจารย์อุษณีย์ต่อนิดหนึ่ง ท่านได้บอกแล้วเรื่องของการดูเด็กว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือไม่ ไม่ใช่เรื่องง่าย บางคนสอบตก บางคนดูเหมือนเป็น Hyper บางคนมีลักษณะแปลก ๆ ถ้าท่านด่วนสรุปแล้วก็รีบเอาเข้าโรงเรียนปัญญาอ่อนไปเสียก่อน ก็เรียกว่า ดับดาวรุ่งไปก่อนที่จะรุ่ง เพราะฉะนั้น จึงเป็นเรื่องที่บรรดาท่านคณาจารย์และผู้ปกครองคงจะต้องสำรวจพฤติกรรมของเด็กอย่างใกล้ชิด ตรวจสอบดูผลงาน ดิฉันว่าเรื่องคะแนน อย่างที่อาจารย์อุษณีย์บอก บางครั้งเราดูเป็นส่วนประกอบเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาตัดสิน และกระบวนการศึกษาในเมืองไทยค่อนข้างจะเป็น Mass Production ผลิตออกไปเป็นล็อต ๆ พอมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติออกมา บอกว่าต้องจัดการศึกษาแบบมีเด็กเป็นศูนย์กลาง โรงเรียนต่าง ๆ ก็จัดการศึกษาแบบเด็กเป็นศูนย์กลาง แต่ไม่รู้ว่าทำอย่างไร ทำอย่างไรทราบหรือไม่ ก็เอาเสมาล้อมเป็นวงกลม นั่น Child-Centred แล้ว แต่ว่าครูยืนสอนอยู่หน้ากระดานเหมือนเดิม นี่ Child-Centred แบบไทย ๆ ฝรั่งมาดูคงงง เพราะฉะนั้น ตรงนี้ก็คงจะมีการปรับเปลี่ยนกัน อาจารย์

คุณนีย์ก็ได้พูดถึงเรื่องของกระบวนการจัดการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร
ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษตรงนี้ แบบย่อ 4 วิธี ก็คือ เพิ่ม
พูนประสบการณ์ และพยายามที่ไม่อิงกับหลักสูตรสำหรับเด็กทั่วไป
ให้พัฒนาไปตามศักยภาพของเด็ก แล้วก็ย่นระยะเวลาการเรียนรู้ไป
จนกระทั่งถึงการใช้ผู้เชี่ยวชาญเข้ามาเป็นโค้ชของเด็กคนนั้น นี่ก็เป็น
แบบย่อคร่าว ๆ เดี่ยวรอบ 2 คงจะมีอะไรเพิ่มเติม

1 3 7
5 **ประสบการณ์การศึกษาของอัจฉริยะไทย** 6
5 **โดย ศ.ดร.บุญรอด บิณฑสันต์** 6
5 6
0 - - - - - =

ผู้ดำเนินการอภิปราย

ที่นี่ เราจะมาคุย สำหรับผู้ที่ได้ชื่อว่า เป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษ และเป็นอัจฉริยะในเมืองไทย ท่านมีประสบการณ์ ตรงนี้อย่างไร ใครขอ กราบเรียนประวัติท่าน ในอดีตนั้นท่านสำเร็จการศึกษาปริญญาเอกจาก มหาวิทยาลัยฮาวาร์ด ทางด้านไฟฟ้าพลังน้ำ ก่อนหน้านั้น ท่านเข้าเรียนใน คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่ออายุ 14 ปี และ ท่านจบเมื่ออายุ 18 ปี เป็นอาจารย์เลย นักเรียนอายุมากกว่าท่าน ใน อดีตนั้นท่านเป็นปลัดกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ เป็นชื่อกระทรวงเดิม หลายท่านอาจจะเกิดไม่ทัน และท่านเคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นผู้ว่าการการประปานครหลวง เป็นนายกสภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี 2518-2538 เป็นเวลา 20 ปี ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งประธาน มูลนิธินิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กราบเรียนเชิญ **ศาสตราจารย์ ดร. บุญรอด บิณฑสันต์**

ศาสตราจารย์ ดร. บัญรอด บินทสันต์ :**➤ การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษของไทยในอดีต**

ขอขอบคุณท่านผู้แนะนำ อาจารย์ และท่านผู้มาฟังทั้งหลาย ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการโครงการที่ได้เชิญให้มา ผมก็ตั้งใจ ไม่ได้บิดพลิ้วอะไร เพราะมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อยู่มาก ประสบการณ์ของผม นั้น ทั้งด้วยตัวเองและด้วยงานที่ปฏิบัติ ผมจะเล่า เป็นนิทานก็ได้ เป็นเรื่องจริงก็ได้ ประมาณ 80 ปีกว่ามาแล้ว มีเด็กชายคนหนึ่ง ได้ตายไปแล้ว แต่ว่าได้ถูกชุบให้เกิดขึ้นมาใหม่ โดยอำนาจของหลวงพ่อดำวัดสระเกศ เด็กชายคนนี้ก็เป็นลูกของผู้ทำมาหากินโดยแรงงานธรรมดา มีเชื้อไทย 50% จีน 25% มาลาญ 25% แต่ว่าข้อสำคัญเด็กชายคนนี้มีญาติ ลูกพี่ลูกน้องกัน ซึ่งแก่กว่า 5 ปี แล้วต่อมาภายหลังก็เป็นผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ เด็กคนนี้นั้นติดพี่ชายที่เป็นลูกพี่ลูกน้องที่ว่า ดังนั้น ตั้งแต่ อายุ 4 ขวบ ก็ตามพี่ชายไปเรียนหนังสือ พี่ชายอยู่ประถม 3 เด็กชายคนนี้ก็เข้าประถม 1 แต่ว่าเมื่อเวลาสอบประถม 1 นั้น ครูลงสารหรืออย่างไครก็ไม่ทราบ ก็ผ่านชั้นขึ้นไป ไปอยู่ประถม 3 แล้วเวลาสอบผ่านไป มัธยม 1 ครูก็ยกขึ้นไปเป็นมัธยม 3

ในความจริง เมื่อไปเข้าเรียนประถม 1 นั้น ก็อายุน้อยอยู่แล้ว แล้ว ก็ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน แต่เมื่อมา Pass อีก 2 ชั้น ก็กลายเป็นว่า เกินกว่าที่รัฐบาลกำหนดไว้ ถ้าอายุน้อยก็ให้เข้าเรียนได้โดยไม่ต้องเสียค่า

เล่าเรียน ในครั้งนั้น เด็กคนนี้ก็เข้าเรียนโรงเรียนมีชื่อของประเทศไทย ในชั้นมัธยม 1 คือ เทพศิรินทร์ แล้วก็ผ่านชั้นขึ้นไปมัธยม 3 เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาจบจึงจบด้วยอายุที่น้อยกว่าเกณฑ์มาก แต่ว่าเนื่องจากในสมัยนั้นมีการยกชั้นได้ ซึ่งเดี๋ยวนี้เราไม่มีแล้ว ก็ไม่ทราบว่าจะมีความจำเป็นหรือไม่กับโครงการนี้ ที่จะต้องกลับมาในรูปแบบเดิม เพราะว่า ตามใจความของการประชุม การศึกษาจะต้องปรับตรงนี้ อาจจะต้องกลับมาก็ได้ เอื้อประโยชน์ให้กับเด็กที่มีความดีเด่น หรือเด็กที่มีความสามารถทางปัญญา แต่การที่เด็กคนนี้เรียนติเกินไป อายุน้อยเกินไป ก็ทำให้มีอุปสรรคแก่ตนเองมากในชั้นเรียนทุกปี แม้แต่เวลาที่เข้ามหาวิทยาลัย เพราะเหตุว่าเป็นเด็กกว่าเขามาก แล้วสติปัญญาเป็นอะไรไม่รู้คือ หมายความว่าที่ครูให้เวลาที่จะต้องใช้ศึกษา 100% เด็กคนนี้ก็ใช้เพียง 10% เท่านั้น วันดีคืนดีก็ไปบอกให้ครูสอนเร็ว ๆ หน่อยเถอะ เพราะว่าใช้เวลามากไปตั้ง 10 เท่า ครูก็ไม่พอใจ ไม่พอใจ ก็ลงโทษให้ออกไปนอกห้องบ้าง อะไรบ้าง แต่ผลสุดท้าย อาจจะมีอะไรขึ้นกับครูก็ได้ ผมก็ไม่รู้ได้ ครูลาออกไปตามที่เด็กคนนั้นบอก ขอให้ลาออกไปเสียเถอะ ครูก็บ้ำจั้นะ ก็ออกไป อย่างนี้เป็นต้น ครูใหม่มา ก็มาถามเด็กคนนั้นว่า ฉันจะอยู่ได้นานเท่าไร

เพราะฉะนั้น เด็กคนนั้นมีโอกาสพบความสำเร็จ เนื่องจากว่าในครั้งนั้นอาจารย์ก็ดี เพื่อนผมก็ดี หรืออะไรก็ดี อย่างเช่น ที่มหาวิทยาลัยเขาบอกว่า ถูกไล่ออกนอกห้องปี 1 ปี 2 ปี 3 แล้ว ไม่มีทางหรอกที่จะสำเร็จได้ปริญญา แต่ก็สำเร็จได้ปริญญาและก็ได้เกียรตินิยมอันดับ 1 ซึ่งก็เป็นความประหลาดใจของคนทั่วไป แต่จริง ๆ อยู่ที่อาจารย์ อาจารย์ไล่

ออกนอกห้องจริง เพราะทนไม่ไหวกับการชน การพูดคุย การเหย่เหย้าเพื่อน ทำให้เขาเรียนไม่ได้ แต่ทว่าไม่ได้เอาผิดจนกระทั่งให้ออกไป ตกไปไล่ออกนอกมหาวิทยาลัยไป เนื่องจากว่า เข้าไปอายุน้อยเหลือเกิน อายุ 14 ปี และจบอายุ 18 ผมว่าอาจารย์ในสมัยนั้น ซึ่งเป็นสมัยประมาณ 80 กว่าปีมานี้ มีความเข้าใจในเรื่องของเด็กปัญญาเลิศและเด็กทั่วไป เพราะว่าเพื่อนของเด็กคนนั้นในชั้น ก็เป็นเด็กทั่วไป แล้วก็ยังมีหลายคนที่เป็นเด็กปัญญาเลิศ แต่ว่าเป็นเคราะห์ดีของเด็กคนนั้น ซึ่งในปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยนั้น ได้พบศาสตราจารย์ต่างประเทศ ซึ่งรัฐบาลไทยจ้างมาสอน ความรู้เขาเมื่อเวลาที่เด็กคนนั้นเข้าไปเทียบ ไม่เหมือนอย่างเมื่อครั้งที่เทียบกับอาจารย์คนไทย มีมากมายมหาศาล ทำให้ได้สติว่ารู้หมดแล้วในเรื่องวิชาการที่ศึกษา แต่จริง ๆ แล้วยังมีอีกมากมายเหลือเกิน ก็เปลี่ยนทันทีในปีสุดท้าย ทำให้เด็กคนนั้นสามารถเรียน โดยเอาเกรดของปีสุดท้ายเท่านั้นมาคำนวณและตัดสินใจจะให้เกียรตินิยม ไม่เกียรตินิยม ไม่เหมือนเดี๋ยวนี้อันนี้ ก็เลยได้เกียรตินิยมอันดับ 1 ไป แต่ว่าจากการกระทำเช่นนี้ เชื่อหรือไม่ว่าเมื่อเด็กคนนั้นได้เปลี่ยนทัศนคติว่า ในโลกนี้ยังมีวิชาการอีกมากมายที่ยังไม่รู้ และควรจะศึกษา ด้วยความมานะพยายามก็สามารถที่จะทำเกียรตินิยม ไม่ว่าจะ MIT หรือฮาร์วาร์ด

นี่เป็นสิ่งที่เรียกว่า เด็กซึ่งปัญญาเลิศ โดยกรรมเก่าหรือกรรมใหม่หรืออะไรก็แล้วแต่ ไม่เป็นไปตามปกติ ถ้าหากว่าอาจารย์ไม่มีความเข้าใจ และไม่ได้ไปพบผู้ซึ่งมีความรู้สูงกว่าตนมาก เด็กคนนั้นก็คงจะถูกไล่ออกหรือไม่ก็ซ้ำชั้น หรือผลสุดท้ายเด็กคนนั้นก็จบไป เพราะว่าจาก

ประสบการณ์ คนที่ปัญญาเปรี๊ยะฉลาดเมื่อทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เป็นไป ก็เกิดความเครียด และเมื่อเกิดความเครียดแล้วก็คลั่ง เป็นบ้าไป เสียผู้เสียคนไปเลย นี่เป็นอันตรายอย่างหนึ่งถ้าเราไม่พบหรือมีวิธีการที่จะพบเด็กอย่างนั้น แล้วแก้ไขทันท่วงที วิธีการแก้ไข ผมเชื่อว่า ที่ประชุมนี้คงจะวางแผนแก้ไขไว้เรียบร้อยแล้ว ผมก็อยากจะภาวนาเราน่าจะต้องทำความเข้าใจเด็ก ไม่ว่าจะปัญญาทั่วไปหรือปัญญาเลิศ ช่วยกันหาโอกาสทำอะไรที่จะให้ความรู้สึกหรือแนวการศึกษาของเรานั้น เปิดโอกาสให้เด็กทั้ง 2 ประเภท ไม่ว่าจะปัญญาเลิศหรือปัญญาทั่วไปให้มีโอกาสได้ศึกษาในระดับที่เขาสามารถจะไปได้เฉพาะเรื่อง เพราะฉะนั้นผมก็เชื่อว่า การประชุมนี้ก็คงจะทำให้สถานการณ์ ซึ่งเดี๋ยวนี้เราไม่มีแล้ว เด็กอายุ 14 ปี เข้ามหาวิทยาลัย และเด็กอายุ 18 ปี จบมหาวิทยาลัย แต่เรียนไปพร้อม ๆ กัน ระหว่างเด็กปัญญาเลิศ และเด็กปัญญาทั่วไป ให้ระบบการศึกษาของเราเท่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้ ยังเป็นอยู่อย่างนั้นได้

➤ อนาคต...พลังที่หวังไว้

ที่นี่ กลับมาเข้าเรื่อง คือว่า เด็กปัญญาเลิศนั้นกับเด็กทั่ว ๆ ไป ที่เกิดมา ก็เหมือนกับเม็ดทรายที่เราล่าอยู่ในชายหาด ไม่ว่าจะเป็หัวหิน พัทยา หรือที่ไหน ๆ ก็ตาม แต่บังเอิญในเม็ดทรายนั้น มีเพชรอยู่แต่ว่าแม่ละเป็นส่วนน้อยเหลือเกินสำหรับประเทศไทย แต่ในต่างประเทศเขามี เช่น อัฟริกาใต้ บอสวาน่า เป็นต้น ซึ่งเวลาเดินเล่นคุณเดินเอาเท้าเตะทรายไป คุณอาจจะเตะเอาก่อนเพชร ซึ่งมีอยู่ในพื้นทราย แล้วก็นำเอามา

ประเทศจึงสำรวจอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ แต่ของเราก็มีเหมือนกัน มันน้อย แล้วเราก็ไม่รู้จัก เราไม่มีระบบที่จะหยิบเอาเพชรในทรายมากลั่นกรอง มาทำความสะอาด จนท้ายที่สุดเอาไปเจียรไน ค่าของมันก็เหมือนกับทรายเม็ดหนึ่งเหมือนกัน นี่เปรียบเทียบกับเด็กปัญญาเลิศอย่างนี้ เป็นต้น

ในงานของผมที่ชมรมพุดมาจารย์ เรารวบรวมนิสิตเก่าของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีอยู่ประมาณ 200,000 คน ถ้ารวมนิสิตเก่าที่จบไปทั้งหมด ก็ประมาณ 260,000 คน ใน 76 จังหวัดของประเทศไทย ผมเองในฐานะประธานชมรมพุดมาจารย์ได้มีโครงการที่จะให้นิสิตเก่าในแต่ละจังหวัด ทำการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถธรรมดา ยังไม่ได้พูดถึงที่ปัญญาเลิศ ให้ดูแล ให้ทุนการศึกษาตั้งแต่ประถม 1 และดูแลอบรมในทางศีลธรรม จริยธรรม มนุษยธรรม เรื่อยมาเพื่อให้เด็กนั้นเป็นเด็กที่สมบูรณ์ มีมนุษยธรรม เมื่อจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแล้ว เพราะว่าถ้าหากมีความรู้มาก ความรู้สูง แต่ถ้าไม่มีศีลธรรม จริยธรรม มนุษยธรรม ก็ไม่เป็นประโยชน์แก่บ้านเมือง ประเทศชาติ อันนี้ผมก็คงไม่ต้องพูดชัดแจ้งนัก ก็เป็นที่รู้กันอยู่ ที่เรารุ่นวายมากมาย เพราะว่าคนไม่ค่อยมีจริยธรรม คุณธรรม ศีลธรรม เห็นแก่ประโยชน์ของตัวเอง อาจจะเป็นเพราะตัวเองก็ได้ แต่ไม่ได้เป็นประโยชน์แก่บุคคลรอบข้างเลย ผมก็บอกแก่นิสิตเก่าเหล่านี้ของแต่ละจังหวัด ขอให้ทุนการศึกษา โดยให้ทุนการศึกษาตั้งแต่ประถม 1 เรื่อยขึ้นมา แล้วดูแลเขาเรื่อยขึ้นมา จนกระทั่งถึงมัธยม 8 แล้วเราจะช่วยที่มหาวิทยาลัย ให้ทุนการศึกษา

ให้เข้ามาเรียนได้โดยไม่ต้องสอบแข่งขัน ถือว่าเป็นโครงการข้างเผือก แต่ไม่ใช่เป็นโครงการข้างเผือกอย่างที่เป็นอย่างในปัจจุบันนี้ ข้างเผือกปัจจุบันนี้เน้นไปในทางนักกีฬา แต่ที่นี้ เน้นไปในทางวิชาการ คุณธรรม ศิลธรรม อะไรเหล่านี้แล้วเด็กเหล่านี้เมื่อได้ทุนการศึกษาแล้วก็ให้ส่งเสริมต่อให้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย แล้วทางมหาวิทยาลัยก็จะช่วยในการจัดพี่เลี้ยงให้ตลอดทั้งปี 1 ถึงปี 4 ให้มีหอพัก ให้มีอาหารกลางวัน อาหารเย็น ให้ทุนการศึกษาจนกระทั่งสำเร็จ ก็หวังจากโครงการนี้ว่า เราจะมีนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด และประคบประหงมกันมาตั้งแต่ชั้นต่ำ ๆ ที่นี้

เมื่อผมได้อ่านโครงการของทางฝ่ายเด็กปัญญาเลิศนี้ ผมก็นึกว่าเป็นไปได้ ในคราวต่อไปที่ผมจะพบกับพวคนิสิตเก่าของจุฬาฯ เหล่านี้มันก็จะขอให้เขาขยายหน้าที่ของเขาออกไปให้ดูถึงเด็กปัญญาเลิศอีกด้วย เด็กปัญญาเลิศเมื่อได้ทราบแล้ว อะไรแล้ว ถ้าโครงการศึกษาของเราเปลี่ยนแปลงไปก็ประคบประหงมดูแลตามแนวทางที่จะให้เขาได้เรียนกับชั้นเรียนซึ่งเสมอกัน มิฉะนั้นแล้วก็จะทำให้เด็กคนนั้นกลับเป็นตัวก่อเรื่อง วุ่นวายในชั้น คุยบ้างอะไรบ้าง เหมือนอย่างนิทานที่ผมเล่าให้ฟัง

ก็หมายความว่า เราเพียงเพิ่มหน้าที่ให้ชมรมนิสิตเก่าในต่างจังหวัด ทั้ง 76 จังหวัด ได้ดูแลในเรื่องเด็กปัญญาเลิศ แต่ทั้งนี้ ทางเราต้องเปิดโอกาสให้เกิดขึ้นได้ ผมก็นึกว่าคณะที่อยู่ในที่นี้ก็กำลังหาข้อคิดที่จะเสนอ และรัฐบาลก็อาจจะเอาไปปรับปรุงการศึกษาของเขาต่อไปข้างหน้า จริงอยู่ผมพูดถึงแต่ผู้ซึ่งจะอุปการะ เฉพาะนิสิตเก่าจุฬาฯ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น

ก็อาจจะขยายไป เพราะว่าเดี๋ยวนี้ เรามีมหาวิทยาลัยตั้งเยอะแยะ ให้นิสิต
เก่าซึ่งอยู่ในต่างจังหวัดนั่นเองแหละเป็นผู้ที่ดูแลมาตั้งแต่ต้น เราก็จะได้
เพชรน้ำหนึ่งที่ตกอยู่ในทราย จัดการทำความสะอาดอะไรต่าง ๆ แล้วก็
จัดการเจียรไน จนกระทั่งมันมีค่ามหาศาลได้ นี่เป็นสิ่งที่ผมจะเรียนให้
ทราบในวันนี้ และผมก็อยากจะฟังความคิดเห็นของท่านอาจารย์ที่ขึ้นมา
อยู่บนนี้กับผมด้วย ขอขอบคุณที่ได้มีโอกาสกล่าวบางสิ่งบางอย่าง ซึ่ง
หวังว่าคงจะเป็นประโยชน์แก่ที่ประชุม

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ศาสตราจารย์ ดร. บุญรอด ได้บอกกับพวกเราว่า การเป็นเด็ก
ที่มีความสามารถพิเศษ บางครั้ง ก็ไม่ได้อยู่อย่างมีความสุข ท่านเอง
ก็ต้องทนเรียนไป แล้วก็เรียนเร็วกว่าคนอื่น ในขณะที่เดียวกัน การจัดการ
ศึกษาแบบเราก็ยังไม่ได้เอื้อตรงนี้ ท่านก็ต้องเรียนไปพร้อม ๆ กับคนอื่น
ตรงนี้ เดียวสักครูหนึ่ง เราคงจะเปิดเวที เพื่อที่จะพูดคุยกัน การที่เรา
ให้เด็กเรียนไปพร้อมกัน เป็นการเฉลี่ยความฉลาดหรือว่าเฉลี่ยความ
โง่กัน หรือว่าเมื่อสมัยก่อนเขาเปิดโอกาสให้เด็กเรียน Pass ไป
เรื่อย ๆ จนถึงสอบเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งในปัจจุบันนี้ไม่มีอีก
แล้ว จะต้องเรียนไปตามเกณฑ์อายุนี้ดีหรือไม่ดีอย่างไร ตรงนี้เปิดเอา
ไว้เป็นประเด็น

1 3 7
5 **บทบาทของแม่เมื่อลูกแตกต่างจากเด็กทั่วไป** 6
5 **โดย คุณวีรวรรณ อึ้งวิเชียร** 6
5 6
5 6
0 - - - - - =

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

สำหรับพ่อ-แม่ ผู้ปกครองก็คงจะต้องเข้าใจเด็กที่มีความสามารถพิเศษ และจัดสภาพแวดล้อม ให้ความสำคัญกับเขาด้วย คุณแม่ที่ต้องดูแลลูกที่มีอัจฉริยภาพ ท่านได้ค้นพบอย่างไร และดูแลอย่างไร ขอเชิญ คุณวีรวรรณ อึ้งวิเชียร

คุณวีรวรรณ อึ้งวิเชียร :

➤ ประสบการณ์การศึกษาพิเศษในต่างประเทศ

ก่อนอื่น ต้องเรียนให้ทราบก่อน ลูกโซคตินิดหนึ่ง ที่เขาไปโตในต่างประเทศ ตอนแรกที่เขาเข้าโรงเรียน วันแรกครูก็โทรศัพท์ไปหาที่บ้านครึ่งวันเช้า ครูถามว่าลูกคุณเป็นอะไร ทำไมไม่นั่งเลย ไปรื้อหิ้งหนังสือเขา หิ้งหนังสือครูประจำชั้นมีไม่มาก ไปห้องครูใหญ่ ไปนั่งอยู่หลังเก้าอี้ครูใหญ่ แล้วก็รื้อหนังสือลงมาอ่านเป็นการใหญ่เลย ก็ไปหาเขา ในที่สุด เด็กคนนี้

อยู่ในระบบการศึกษาปกติไม่ได้ ในต่างประเทศเขาจะมีการศึกษาพิเศษ การศึกษาพิเศษในต่างประเทศจะมีประเภท Gifted ประเภท Learning Disability และประเภท Emotional Handicap พวก Emotional Handicap จะเป็นประเภทเด็ก Hyper อย่างเดียว เรียนแทบไม่ได้เลย เข้าไปในห้องเหมือนหนูติดจั่น จะเห็นเด็กลุก ๆ นั่ง ๆ หยิบของเล่นแป๊บเดียววิ่ง แป๊บเดียวทิ้ง จับจดมาก ตอนแรกเขาบอกลูกเป็นแบบนี้ แต่เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาลูกเราไปไว้ โดยการตัดสินใจของครูใหญ่หรือครูประจำชั้น เขาก็จะมีการทำเรื่องไปถึงหน่วยงานกลาง ซึ่งก็จะมีการส่งนักจิตวิทยาไปสัมภาษณ์พ่อแม่ก่อน เราจะต้องเล่าให้ฟัง ตั้งแต่ตั้งครรภ์ จนกระทั่งวิถีคลอด เด็กออกมาอย่างไร เลี้ยงอย่างไร เขาจะทำประวัติเด็ก แล้วก็ให้นักจิตวิทยาเอาเด็กไป Test แล้วหลังจากนั้น จะมีเจ้าหน้าที่ของส่วนกลาง ผู้ปกครอง และครูด้วย ประชุมกัน เบ็ดเสร็จ ใต้ประชุมจะมีประมาณ 10 กว่าท่าน เพื่อมาปรึกษาหารือกัน แล้วก็เอาผล Test ของเด็กมาตีความกัน แล้วเขาจะมีอีกสิ่งๆ ที่เรียกว่า Child Placement ในกระบวนการ Child Placement นี้ จะมีคนเป็นกลางทำหน้าที่รับฟังความคิดเห็นของทุก ๆ คน แล้วสรุปว่าเด็กคนนี้ควรจะถูกจัดการศึกษาให้อยู่ในสถานศึกษาประเภทใด

ความที่ลูกไปอยู่ต่างประเทศในขณะที่เขาเริ่มฟังภาษาไทย พอไปอยู่ที่ไหนเขานิ่งไปพักหนึ่ง เขาไม่ค่อยพูด เขาก็เข้าใจว่าเป็นเด็กพวก Bilingual รู้ 2 ภาษา มันเกิดความคับข้องใจ อะไรก็ไม่ค่อยพูด เอาแต่ชน คือ อาจจะเหมือนเด็กไม่มีทางแสดงออก หรือสื่อกับใครไม่ได้ แต่

จริง ๆ แล้วไม่ใช่ ตอนนั้นลูกอ่าน Encyclopedia ที่เล่มหนาเท่าสมุด
โทรศัพท์ ลูกอ่านหมดแล้วทั้งเล่ม ธงชาติทั้งโลกลูกจำได้ เมืองหลวง
ทั้งโลกลูกจำได้ แม่น้ำสายไหนเชื่อมต่อกับประเทศอะไร แม้แต่เขตรัฐต่อรัฐใน
อเมริกาลูกจำได้ทั้งหมด ซึ่งตอนนั้นเราก้ยังไม่ได้พูดอะไรกับเขา เราเอง
ก็เป็นคนต่างชาติก็ปล่อยเขา เราไม่รู้ระบบของเขาในตอนแรก สุดท้าย
เขาก็ Test ผล Test ออกมาเด็กทำไม่ได้เลย เพราะเขาไม่นั่ง เขาเห็น
นาฬิกาตอนเวลา Test เสียงอะไรพวกนี้ คล้าย ๆ ว่าไปเร็วใจเขา ผลการ
Test ครั้งนั้นเลอะเทอะมาก ออกมาเหมือนปัญญาอ่อน คล้าย ๆ อย่างนั้น
ก็สรุปว่าถ้าอย่างนั้นเอาไป Emotional Handicap ก็แล้วกัน เป็น
อาการของพวกเด็ก Hyper และควรที่จะปรึกษาหมอดเด็ก ในที่สุด ปรึกษา
แล้วลูกก็ต้องใช้ยา ยานี้ก็จะมีอาการป้อน เริ่มจากจะมีการป้อนที่มีมือ และจะ
ต้องมี Record โดยครูเขาจะต้องทำให้เรา เป็นการสังเกตพฤติกรรม
ของเด็กหลังจากทานยา เพื่อดูว่าในช่วงบ่ายจะเป็นอย่างไร ช่วงเช้าที่ทาน
จากบ้านจะเป็นอย่างไร ปรากฏว่าอยู่ในห้องนั้น เขาตัดสินใจแล้วว่าต้อง
Emotional Handicap แต่ ณ วันที่กำลังจะลงนามเซ็นต์สัญญากัน
โรงเรียนลูกก็เลิกพอดี เขาก็รู้ว่าพ่อแม่อยู่ในนี้ คงสั่งให้รอ แต่เขาไม่รอ
เขาไม่มีกฎเกณฑ์ เขาก็วิ่งพรวดเข้ามาเลย ผู้ใหญ่นั่งกันอยู่ 10 กว่าคน
เด็กเมื่อเห็นหิ้งหนังสือ แยกไปหยิบ หยิบหนังสือมาเล่มหนึ่งนั่งอ่านใหญ่
เลย แล้วก็มือนั่งหนังสือเลข หนังสืออะไรหยิบมาเขียนใหญ่เลย มันนั่งนิ่งรอ
พ่อแม่มาตั้งนานแล้ว ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ Child Placement เขาบอก
อย่างนี้มันไม่ใช่ เขาบอกเองเลยว่าอย่างนี้มันไม่ใช่ ต้องทำ Test ใหม่
Test ที่ผ่านมาใช้ไม่ได้เลย

ในนาทีสุดท้ายก่อนที่จะโดนไปอยู่ห้อง Emotional Handicap เขาเลยบอกเอาใหม่ อย่างน้อยให้โอกาสอีกที ไปทำ Test ใหม่ เสร็จแล้วเราก็คุยกับนักจิตวิทยาว่าเด็กมีปัญหาอะไร ทำไม Test ออกมาแล้วเป็นอย่างนี้ ในเมื่อเขาอ่านหนังสือได้ ทำอะไรได้ทุกอย่าง เขาบอก เขารู้สึกว่านาฬิกาจะไปทำลายสมาธิแก่มาก แกจะสู้กับนาฬิกา แกจะต้องทำอะไรให้เสร็จสุดท้ายเขาก็เลยต้องทำ Test ใหม่ด้วยวิธีของเขา เขาก็ไม่ให้เด็กเห็นนาฬิกา จับเวลาหรืออะไร IQ ออกมา 160 จากที่ตอนแรกเฉียด ๆ ปัญญาอ่อน ก็พุ่งขึ้นไป 160 เพราะฉะนั้น จึงเปลี่ยนใหม่ แต่ IQ 160 ก็ยังจะอยู่กับ Gifted Class ไม่ได้ เพราะว่ามันก็ยังไม่นิ่งนิ่ง ก็เลยพักครึ่งทางที่ชั้น Learning Disability ก่อน แล้วก็ให้ไปอยู่ชั้น Gifted

Learning Disability นี้ เขาจะไปฝึกการสื่อของเด็ก เด็กสื่อไม่ได้เลย กระทั่งข้าวพันปากไป ถามว่าเมื่อกี้ทานอะไร เขาไม่รู้ รู้ว่าทานข้าวแล้ว ตอนนั้นเป็นปัญหามาก ตัวเองนี้รับโทรศัพท์จากโรงเรียนเหมือนจะเป็นโรคประสาท ได้ยินเสียง พอฟังว่าเป็น Mini School เท่านั้นเหมือนเหงื่อออกทุกที จะเป็นอย่างนี้ เพราะว่าโทรมาไม่ใช่มีเรื่องดี ตอนนี้อันนี้แตก ตอนนี้อยู่ถึงสัญญาณดับเพลิง คือ จะมีแต่เรื่องแบบนี้ ความที่เราไปอยู่ต่างประเทศ เราไม่มีเพื่อน พอเสียงโทรศัพท์มาบ่อย ๆ เราจับเวลารู้เลย อีกแล้ว แล้วในที่สุด ก็เข้าชั้น Learning Disability วรารกรณ์ไปเป็นผู้นำกลุ่ม เด็กในห้องนั้นจะช้า ตอนกลางวัน ครูให้เด็กเลือกเมนู เด็กพวกนี้จะไม่ไปคิวตามปกติของเขา เพราะมันจะมีปัญหาห้องที่เขาอยู่มีเด็ก 12 คน และครู 3 คน ครูก็จะถามว่า วันนี้ทานอะไร

ถ้าจรรยากรณ์บอกว่าพิชซ่า ทุกคนก็พิชซ่าหมด พอเปลี่ยน ถ้าจรรยากรณ์บอก สก๊อปปี้ใจ ทุกคนเหมือนกันหมด เพราะเด็กพวกนี้จะนึกซ้า เพราะฉะนั้น พอจรรยากรณ์นึกเร็วทุกคนตามอย่างหมด เสร็จแล้วที่นี้ ก็เลยกลายเป็นตัวใจัก อยู่ตรงไหนสนุกด้วย อาจารย์ถามลำดับของวัน จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ เด็กพวกนี้ก็จะเรียงลำดับวันได้ซ้า เขาจำแต่เขาซ้า แต่ถ้าจรรยากรณ์อยู่ งามอยู่นั้น 7 วัน แกก็ไล่จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ 1 ถึง 100 ถึง 1,000 ก็นับอยู่นั้น ครูบอกไม่วอ เหมือนกันถ้าให้อยู่ห้องนี้ เด็กที่เหลืออีก 11 คน ไม่มีโอกาสเรียน เพราะเจ้านี้แย่งตอบหมด เขียนกระดานหมด

ในที่สุด เขาก็บอกเอาอย่างนี้แล้วกัน ซ้า ๆ แวะมาตรงนี้สักครึ่งวัน แล้วบายก็ไปอยู่ห้อง Gifted ปรากฏว่าไปอยู่ห้อง Gifted นี้เจอของชอบแล้ว ลุยเลยตอนนั้น ก็เป็นไปแบบนี้ จนกระทั่งอยู่ชั้น ป.1 ช่วงที่วิกฤติที่สุดก็คือ ช่วงเตรียมอนุบาลถึงอนุบาล ซึ่งตอนเตรียมอนุบาลนี้แย่มาก แย่มากนี่คือ แม่กับพ่อ ลูกไม่เดือดร้อน เราเป็นคนเอเชียไป เขามองเราเหมือนเป็นคนป่าเถื่อน เลี้ยงลูกเป็นอย่างนี้ คล้าย ๆ กับรู้สึกว่าเขามองเราแบบนั้น โชคดีที่เขาเป็นลูกคนที่ 2 ลูกสาวคนโตเหมือนกับปุนปั้น ทำได้ทุกอย่างอย่างที่พ่อแม่ทุกคนอยากให้เป็น โดยที่ไม่ต้องบังคับ บุญคุณอยู่กับลูกสาวคนโตมากที่ช่วยรักษาหน้าพ่อแม่เอาไว้ ไม่อย่างนั้นเขาจะโทษว่าเราเลี้ยงลูกไม่ดี จนในที่สุด เด็กก็ได้ไปเรียน Gifted Class พอเขาไปอยู่ ป.1 เขาเรียนเลขพรวดเดียว ครึ่งเทอมไปถึงชั้น ป.6 ที่นี้สมุดคะแนนของที่นั่นจะไม่เหมือนกับของเรา เขาจะ Mark เลยว่า วิชานี้

เรียนขึ้นไปถึงชั้นอะไร มันไปยืนอยู่ที่ชั้น ป.6 ก็คือ เป็นระดับประถมของ
ที่นั่น ถ้าหากว่าพ้น ป.6 ไป จะเป็น Middle School โรงเรียนเขาก็
เรียกไปถาม ต้องการให้ลูกไปเรียน Middle School หรือไม่ ทีนี้
วรการณ์เขามีปัญหาที่วุฒิภาวะเขาไม่เจริญ เขายังคงเป็นหนูน้อย ตอน
หลัง แม้ว่าเขาจะอายุ 5-6 ขวบแล้ว พฤติกรรมบางอย่างยังไม่ถึงขวบ
ด้วยซ้ำ อาจารย์อุษณีย์จะทราบดี เขาไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลย อยากทำ
อะไรก็ทำ เพราะฉะนั้น ก็เลยปรึกษากัน เขาก็เรียกเราประชุมทุกครั้ง
เขาจะมี IEP สำหรับเด็กแต่ละคนในเรื่องการศึกษาพิเศษ เขาจะเรียก
ประชุมทุก ๆ ครั้งที่เด็กจะขึ้นชั้น เรามอบว่าขอไม่เอาดีกว่า เพราะว่าเด็ก
เก่งคนอื่นอาจจะเป็นปัญหา แต่ลูกเรามีปัญหา เพราะว่าวุฒิภาวะไม่เจริญ
เขาไปอยู่กับเด็กโตคงไม่ไหว เขาก็ตกลง เขาดูแลให้ โดยสอนเสริมด้วย
การใช้วิธีให้เรียนผ่านคอมพิวเตอร์ แต่ตัวยังอยู่ที่โรงเรียนประถม

➤ การศึกษาของลูกเมื่ออยู่เมืองไทย

ช่วงนั้นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ก็กลับมาเมืองไทย ตอนนั้นกลับ
มาเหมือนแบกโลกกลับมาทั้งใบด้วย ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร รู้ว่าเมืองเรา
ไม่มีแน่ ๆ แบบนี้ ได้ไปปลิวมาโดยบังเอิญ ตอนนั้นไม่รู้ทำอะไร
อาจารย์อุษณีย์ไปพูดที่โรงพยาบาลเทพธารินทร์ เรื่องลูกเก่งมีปัญหา
ก็ไปฟัง กระตังฟังเอกสารที่เกี่ยวกับลูก ที่เอามาจากเมืองนอก Note อะไร
ทุกอย่างที่เขียนระหว่างครูกับตัวเอง เก็บไว้เป็น Block File ทุกวันนี้
มี 2-3 Block ไม่เคยทิ้งเลย เอาไปให้อาจารย์อุษณีย์ดู อาจารย์อุษณีย์

เห็นแฟ้มท่านก็คงสงสัย มาคุยกันใน 1-2 นาทีคงไม่ไหวมันเรื่องยาว อาจารย์บอกให้ไปหาที่คณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งมาทราบจากอาจารย์ที่หลังว่า ตอนนั้นวรากรณ์เป็น Case ที่เป็นรูปธรรมของอาจารย์ เรียกว่า เป็นลูกชายคนโตของอาจารย์เลย ก็ไปคุยกันในที่สุด

วรากรณ์ก็มาอยู่ที่ประสานมิตร เพื่อน ๆ ที่รู้ว่าลูกเป็นอย่างไร เขาบอกประสานมิตรเขามีแบบนี้ด้วยหรือ บอกว่าไม่ใช่ อาจารย์จะลองพยายามดู พยายามจะให้มันเป็นระบบ ก็คือ พอไปอยู่แล้วนี่ ในระบบก็คือ ลูกก็จะเรียนเท่าคนอื่น แต่อันไหนที่เขาเก่ง เราไม่ไปยุ่งกับเขา เพียงแต่ Guide เขาว่าการบ้านต้องทำ ทำแล้วงานต้องส่ง เรื่องในวิชาที่ชอบ เขาจะทำแบบเร็ว ๆ แต่ปัญหามี ทุกอย่างที่ทำไว้ส่งอาจารย์ อาจารย์บอก อาทิutyหน้าส่ง แก่ทำ 20 นาทีเสร็จแล้ว แต่แกเก็บไว้ในกระเป๋า นั่นก็คือ ข้างที่แกไม่รับรู้อะไร รับรู้อันที่ฉันชอบฉันทำ แต่แกเก็บอีกข้างหนึ่ง ความรับผิดชอบที่ต้องไปส่งไม่มี มันจะยังคงอยู่ในกระเป๋า เพราะฉะนั้นเทคนิคเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่จะช่วยส่งให้เขาไปให้ถึงแค่สนามบินก่อนแล้วกัน มันอาจจะไม่ถึงดวงดาว ก็เหมือนกับว่า แม่พ่อต้องอุทิศตัวเอง เรียกว่า กลับบ้านไม่ใช่เวลาพักผ่อน กลับบ้านเป็นเวลาเริ่มงานใหม่ พอกลับมา ก็จะมารื้อกระเป๋าลูกดู มาช่วยกันจัดตารางสอน

แรก ๆ ตอนเขาอยู่ประถม จะจัดให้โดยให้เขานั่งดู มันจะต้องค่อย ๆ ไปทีละนิด ๆ วรากรณ์ได้รับการตรวจอาการทางแพทย์ครั้ง สุดท้ายพบว่า เขามีอาการที่เรียกว่า Asperger Syndrome ก็คือ ฟังก์ชัน

ของสมองทำงานไม่เท่ากัน ช้างที่จะทำงานหนักมันขยันมาก แต่อีกข้างหนึ่ง นอนทั้งวัน ไม่รู้อะไรเลย ไม่ทำอะไรเลย กราฟจะเป็นอย่างนี้ ถ้าเพื่ออย่างนี้เหมือนกับคนละคนเลย แล้วเราก็ทำ Test ต่อ ก็พบว่า สมองซีกขวากับซ้ายทอยบางส่วนไม่เจริญตามที่ควรจะเป็น อาจารย์พิณิจ ท่านอธิบายให้ฟังว่า เหมือนกลีบดอกไม้ แทนที่จะบานออกไปทั้ง 5 กลีบ มันประมาณสัก 4 เกือบนิด ๆ คือ ของเขาถ้ามันไม่เจริญมากกว่านี้ ก็ถึงกับพิการแบบมองเห็นเลย นี่ยังเหมือนกับหลบโน คือ มันทำให้วุฒิภาวะของเขาไม่เป็น อาจารย์บอกว่า ทางแพทย์ถือว่าเขาพิการ มันลำบากที่เขาจะอยู่ในสังคม เพราะว่าเป็นความพิการที่มองไม่เห็น แล้วคนก็ไม่เข้าใจด้วยว่า ทำไมง่าย ๆ แค่นี้ไม่รู้เรื่อง ทียาก ๆ รู้เรื่อง ที่ง่าย ๆ ให้นั่งนิ่ง ๆ นั่งไม่ได้หรือ จะเจอแบบนี้

บางวิชาที่เป็นวิชา Relax ที่เด็ก ๆ ชอบ อย่างเช่น กพอ. หรืองานช่างไม้ เป็นเวลาผ่อนคลายที่ทุกคนจะคิดสร้างสรรค์ทำอะไรได้ เขาไม่ชอบ เคยมีอาจารย์บอกให้ฟัง วรากรณ์เขามาบอกผมว่า โตขึ้นเขาไม่เป็นช่างไม้แน่ เขาไม่เรียนหรือกวิชานี้ แล้วเขาก็เดินออกไปจากห้องไปไหน ไปห้องสมุด คือ โชคดีที่ว่าเราพยายามคุยกับอาจารย์ มีปัญหาอะไรก็ช่วยบอก แล้วที่บ้านจะต้องช่วยแก้ไขคือ ตอนนี้อยู่ระบบเป็นความอนุเคราะห์จากตัวบุคคล คือ อาจารย์หลาย ๆ ท่านก็เสียดายที่เขาเก่ง เขาไม่น่าเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าจริง ๆ ถ้าเขาไม่มีใครช่วย ไม่มีใครให้ความกรุณา ที่ให้ความอนุเคราะห์มาถึงทุกวันนี้ เขาคงไม่ได้เดินอยู่ในรั้วจุฬาฯ ไม่มีทางเลย มันก็คงจะต้องออกไปจากระบบนานแล้ว

ตัวเขาเอง เขาไม่เข้าใจว่าอะไรที่เขาไม่ชอบ ทำไมเขาต้องเรียน มานี้
ซู่ใจ เป็นอะไรที่เขาเบื่อกที่สุด ตอนที่สอบมานี้ ซู่ใจ ตัวเองจะท่องบท
ตั้งแต่เล่ม 1 จนหมดทุกเล่มรู้เรื่องหมด แล้วก็วิชาภาษาไทย วิชา
ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ตอนหลังนี้ เก่งกว่าตอนเป็นนักเรียน เพราะ
อ่านหนังสือกับลูก เพราะฉะนั้น ถึงบอกว่าในเมื่อระบบไม่มี ในส่วน
ของความเป็นแม่ คือ ตัวเองต้องเอาตัวเองเข้าไปต่อสู้ด้วย ไม่ใช่ไป
ต่อสู้กับคนอื่นข้างนอก ต่อสู้กับตัวเอง ยอมเหนื่อย และบางที ไม่ใช่
ว่าดีมาก บางทีก็โมโหเอ็ดตะโรกันลั่นบ้าน แต่ว่าต้องทน ต้องพยายาม
อธิบายให้เขาเข้าใจเสมอว่า ในปัจจุบัน เก่ง แต่ถ้าหากสอบไม่ผ่าน ก็ไม่มี
อะไรเป็นตัวพิสูจน์ ใครเขาจะรับเราทำงาน คือ จะบอกเขาอย่างนี้เสมอ
ก็ไม่ทราบว่าถูกหรือผิด เพราะว่าบอกฉันเก่ง ๆ แล้วมาของงานทำ ก็คง
ไม่มีใครให้ ขนาดน้องที่ทำงานเพิ่งเข้ามาใหม่ เขาจบมหาวิทยาลัย จุฬาฯ
ธรรมศาสตร์ มา 3 ปีแล้ว เขาบอกเพื่อนในรุ่นเขายังมีงานทำกันไม่
ครบเลย ขนาดมีปริญญายังไม่มีการ แล้วนี่เที่ยวไปเดินเคาะประตู
บริษัท บอกฉันเก่ง ช่วยรับทำงานหน่อย ก็คงไม่มีใครรับ คือ จะอธิบาย
ให้เขาฟังอย่างนี้เสมอ จนเขาพยายามค่อย ๆ ซบสิ่งเหล่านี้เข้าไป จาก
วิชาที่เกลียดมาก ก็เป็นเกลียดน้อย และพยายามทำใจให้รับ จนสุดท้าย
ลูกไม่เหลือวิชาที่ลูกจะไม่ยอมอ่านหรือไม่ยอมทำ คือ จริง ๆ ไม่ใช่เขา
ไม่ยอมอ่าน เขาอ่าน แต่เขาไม่รู้เรื่องเลย อย่างอ่านเอาเรื่อง พรรณคดี
อย่างไร้แต่เด็กแบบเขาเลย เด็กทั่ว ๆ ไปบางที่อ่านสามก๊ก พระอภัยมณี
ยังไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้น ในช่วงที่เรียนอยู่มัธยมต้น วิชาภาษาไทยกับ
วรรณคดีเริ่มซับซ้อน ตัวเองกลับจากทำงานมีหน้าที่ตรวจกระเปาะลูก บอก

ให้เขาทำการบ้าน เสร็จแล้ว เอาตำราเรียนของลูกมาอ่าน เสาร์-อาทิตย์จะได้เตรียมการสอน แล้วก็ว่ากันเป็นบท ๆ ตอนเด็ก ๆ นั่งอ่านไปด้วยกันเลย ตอนมัธยมต้น พอเขาโตขึ้นมาอีกนิด ก็เริ่มมีความเข้าใจ ในการช่วยเหลือลูก ต้องค่อย ๆ ยึดไปเท่าที่เรารู้ เราเป็นแม่รู้ว่าตอนนี้เขารับอะไรได้แค่ไหน ตอนหลังจะเป็นลักษณะให้เขาอ่าน แล้วมาบอก แต่จริง ๆ เราก็ต้องอ่านด้วย พอเขาตอบถึงประเด็นที่ไม่ได้เรารู้แล้วว่า ตรงนี้บกพร่อง

อย่างไรวิชา สปช. เค้าได้เลยว่า เทอมไหนลูกจะได้คะแนนดี ลูกจะได้คะแนนดีก็เทอมที่มีวิชาประวัติศาสตร์ เพราะว่ามันเป็นความจริง เปลี่ยนไม่ได้ แต่ลูกจะได้คะแนนไม่ดีในด้านที่ต้องตีความ อย่างเช่น จริยธรรม ศีลธรรม พวกนี้ แต่ถ้าในวิชาพระพุทธศาสนาเป็นพุทธประวัติ รู้เลยต้องได้ 3 เพราะฉะนั้น เลยมองว่าเด็กอย่างนี้ ทางที่ดีคุณครูต้องคุยกับคุณพ่อคุณแม่เขา ก็ไม่ทราบว่าคุณพ่อคุณแม่ทุกคนเขาจะยอมทำแบบนี้หรือไม่ ก็พูดกับทุกคนเสมอ แม้กระทั่งน้อง ๆ ที่ทำงานที่มีลูกเล็ก ๆ เดี่ยวนี้นักเรียนห้องหนึ่งประมาณ 60 คน ครูคนเดียวจะให้มาดูแลเราคนเดียวก็คงไม่ไหว เพราะฉะนั้น ตรงไหนที่เรารู้สึกว่าลูกมีความบกพร่องไปจากโรงเรียน เราก็คงต้องเห็น้อยหน่อย บางคนก็บอก ไม่เป็นไร ส่งไปเรียนพิเศษก็ได้ อย่างลูกชายรับรองส่งไปโรงเรียนพิเศษไหนก็ไม่มีใครเขารับ เพราะว่าไม่ใช่สอนให้จำหรือสอนให้ตีความง่าย ๆ กว่าที่จะดึงสติเขา อย่างครึ่งวันเสาร์เช้านี้ หลังอาหารเช้า อาบน้ำ นั่งเรียบร้อยแล้ว กว่าที่รู้ว่าสมาธิเขานิ่งแล้วพูดแล้วรู้เรื่อง บทนั้นอาจจะ

ถามเขาตั้ง 3 คน แต่เดี๋ยวนี้หลังจากสื่อกับเขามาก ๆ เป็นการกระตุ้น ทำให้เขามีการเรียนรู้ดีขึ้น จนสุดท้ายตอนหลัง ตอน ม. ปลาย ลูกสามารถอ่านหนังสือในวิชาที่ไม่ชอบ และสามารถทำความเข้าใจได้ด้วยตัวเอง ดีขึ้นเยอะ เพราะฉะนั้น ตรงนี้เป็นสิ่งที่คนที่อยู่ใกล้ตัวลูกต้องเข้าใจ คนที่ไม่มีความรู้เฉพาะ จริง ๆ จะไม่สามารถเข้าใจเด็กได้เลย

ในแง่ของความเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองอย่าไปหวังว่าจะให้ทุกอย่างแก่เด็กได้ พ่อแม่จะต้องอุทิศตัวเองให้กับอนาคตของลูก ดีที่เป็นที่เขาคคนเดียว แล้วก็เป็นคนเล็ก ถ้าคนโตเป็นก่อน แล้วคนเล็กเป็นอย่างนี้ ก็คงไม่ได้มานั่งพูดอย่างนี้ ก็คงจะบ้าตายไปแล้ว ลูกสาวคนโตเกือบไม่ค่อยได้อยู่อะไรกับเขาเลย เขาจะมีพัฒนาการดี เรียนดี และเป็นเด็กที่อยู่ในรูปแบบที่ใคร ๆ ก็คงอยากให้ลูกเป็น และนี่ก็เป็นโชคดียิ่งอย่างหนึ่ง พอพี่ได้เกียรติบัตร พี่ได้เป็นตัวแทนไปแข่งขันอะไรนี้ ลูกชายก็จะบอกว่า อย่างวิภาดาดีใช่หรือไม่ คือ อย่างน้อย เด็กเห็นตัวอย่างที่ดี ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้น ในครอบครัวต้องสร้าง Pattern ที่ดี ให้เด็กมองเห็นอยู่ตลอด อย่างเช่น ถ้าเกิดเราบอกลูก อย่าไปกินเหล้าสูบบุหรี่ไม่ดี แต่เรากลับบ้านเทเบียร์กิน และนั่งจุดบุหรี่สูบ ลูกก็ต้องไม่เชื่อ เพราะฉะนั้น ในบ้านจะไม่มี ลูกเคยพูดคำหยาบอยู่คนหนึ่ง ตอนอยู่ ม.2 พูดมึงกู พูดกับเด็กที่บ้าน เขาจะทำอะไรเกี่ยวกับจักรยานของเขาไม่รู้ เด็กเขาจะเข้าไปช่วย บอกมึงอย่ามายุ่งกับกู เด็กคนนั้นวิ่งมาฟ้องบอกว่า นี่น้องพูดจาแบบนี้ ก็จับเขามาถาม แต่ไม่ได้ตวาด จับเขามาถาม นั่งเลย โหนบอกแม่มาซิ ทำไมอยู่ดี ๆ พูดอย่างนี้ เขาบอกว่า เพื่อนบอกสนิทกัน

ต้องพูดอย่างนี้ บอกนี้ เข้าใจศัพท์ใหม่ สนิทกันแปลว่า ห่วงใยกัน ติดต่อกัน คุยกัน ไม่ใช่มีงู ไปดูคนข้างถนนที่เขาชกกันต่อยกันตายซี เห็นมัยโนโทรทัศน์ที่ชกกันตาย ก็ขึ้นมิงขึ้นกู แต่ดีที่เขาฟังและจับ เหตุผลได้ เขาเลิกเลย ไม่ได้ยินอีกเลย โชคดี ถ้าหากว่าเหตุผลที่ยก มาอ้างฟังไม่ขึ้น ก็คงจะได้เห็นอีกบ่อย ๆ

คิดว่าแนวทางการเลี้ยงดูควรมีลักษณะ ดังนี้

1. จะต้องใกล้ชิดกับลูกให้มากที่สุด
2. ตัวเองจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี คือ อบายมุขทุกชนิด หรือ สิ่งที่เราเชื่อมั่นไม่ดี ที่โรงเรียนสอนว่าเด็กอย่าทำ เราก็ต้องไม่ทำด้วย อบายกเว้นว่า ไม่เป็นไร แม่โตแล้ว แม่ทำได้ ไม่ได้
3. อะไรที่สามารถสอนเขาได้เอง สอนไปเลย ทำไปเลย ไม่ต้องรอ ไม่เป็นไรหรอก วิชานี้ หรือเรื่องนี้ เต็มหน้าในหลักสูตรมีแล้ว

ฉะนั้น ถ้าคิดว่าทุกคนทำได้แบบนี้ อย่างน้อยลูกที่เก่งแต่มีปัญหา ก็มีปัญหาน้อยลง อาจารย์อุษณีย์ได้รับฟังมาจากเด็กประสานมิตร แรก ๆ หลานอาจารย์ อยู่ ๆ ก็มาเล่าให้อาจารย์ฟัง มีเด็กมาใหม่คนหนึ่ง เขาเก่ง แต่ดิ่งต้อง อาจารย์พูดเลย ซื่อวรากรณ์ไซมัย ไซจริง ๆ เพราะฉะนั้น ก็ต้องปรับพฤติกรรมหลาย ๆ อย่าง ไนสังคมให้เขาด้วย ทุกวันนี้ เขาก็อาจจะยังไม่ค่อยเข้าใจ ตอนนีเขาไปอยู่จุฬาฯ จะถามเขา ตั้งแต่วันแรกที่เปิดเลยว่ามีเพื่อนกี่คน ปัญหาของเขาทุกวันนี้คือ ยังจำชื่อ คนกับหน้าคนไม่ได้ อาจารย์อุษณีย์อยู่นอกห้อง แล้วเข้ามานั่งที่อาจารย์

เคยนั่งอยู่ เขาก็ไม่รู้แล้วว่านี้คืออาจารย์อุษณีย์ จะบอกเขาว่า อย่างน้อย ก็ต้องทำ Lab ทำงานกลุ่ม จะต้องจำหน้าเพื่อนให้ได้นะ ก็จะถามเขา ทุกวัน ตอนหลังเขามานอกแม่ด้วยการไปอ่านบอร์ดแล้วก็จดมา นีมีเพื่อน ตั้งหลายคน แล้วจะรู้เลย หน้าละจำได้มัย ยังจำไม่ค่อยได้

ทุกวันนี้ เข้าไป 2 เดือนเศษ เขามีเพื่อนที่จำหน้าได้แล้ว 2 คน เป็นเพื่อนในกลุ่มทำ Lab ฟิสิกส์ ในช่วงต้นชั่วโมงที่เริ่มจัดกลุ่ม มีการแบ่งกันตามรหัส แยกไปช่วยผิดกลุ่ม เพื่อนในกลุ่มบอกวรากรณ์ไม่ช่วย วรากรณ์บอกช่วยแล้ว ช่วยคำนวณตั้งเยอะ แล้วถามว่าไปช่วยที่ไหน ตรงนั้น มันคนละกลุ่ม ทำให้จำเป็นต้องจำหน้าเพื่อนในกลุ่ม ทุกวันนี้ 2 เดือน ได้มา 2 คน ถามทุกวัน วิชาที่อาจารย์สอนชื่ออะไร เขาจะพูดว่ามันอยู่ในสิ่งที่เขาเรียกว่าอะไรไม่ทราบ เป็นใบที่กำหนดไว้ตอนต้น เทอมว่าเด็กกลุ่มนี้จะเรียนกับอาจารย์คนใด แล้วเมื่อไรแม่จะรู้ แล้วจะไปถามอาจารย์มาให้ แล้วบางทีไปถาม รุ้มัยอาจารย์ที่สอน ตกงรู้ หรือยังว่าชื่ออะไร สัมถาม แล้วเวลามีปัญหาไปถามอาจารย์ ห้อง อาจารย์อยู่ที่ไหนรุ้มัย ไม่รู้ ตอนนีรู้อีกว่าจะจำอาจารย์ทั้งคณะได้อยู่ คนเดียว อาจารย์สิริรุ่ง ซึ่งเป็นผู้ช่วยคนบดีฝ่ายกิจกรรมนิสิต ซึ่งจูงไป ทาวันที่ปฐมนิเทศผู้ปกครอง แต่แกก็ดีนะ เพราะว่าตอนช่วงสอบเข้า มหาวิทยาลัย แล้วรอที่จะเปิดเรียน จะสอนเขาเกี่ยวกับการดำรงชีวิต ในมหาวิทยาลัย แล้วก็บอกว่า จุฬาฯ นีมี Tradition นะ จะต้องมีเชียร์มี อะไรต่ออะไรพวกนี้ ก็เล่าให้เขาฟัง ปรากฏว่ามีอยู่วันหนึ่งต้องไปสอบ วันเสาร์ ก็เจอเพื่อนเขา เพื่อนเก่าที่ประสานมิตร ถามว่า เขาเข้าเรียน

ทุกชั่วโมงหรือเปล่า วรากรณ์ไม่เคยขาดเรียนเลย แล้วที่สำคัญไม่เคยขาดเซียร์เลย คือ แม่สั่งว่ากิจกรรมอันนี้จำเป็น เซียร์กลางวันเซียร์เย็นไม่เคยขาด แต่ขออาจารย์ไว้ว่านอกมหาวิทยาลัย ขออย่าไม่ให้ออกไป ซึ่งอาจารย์ก็บอกว่าเดี๋ยวนี้นอกมหาวิทยาลัยเด็กไม่จำเป็นต้องไป พี่ก็บังคับไม่ได้ เพราะว่าอาจารย์จะควบคุมดูแลลำบาก ไม่ใช่เฉพาะเขาเด็กทุกคน ถ้านอกมหาวิทยาลัยจะไม่ไปก็ได้ ก็เลยทำให้สิ่งที่เคยกลัว คณะวิศวะรับน้องโหดหรืออะไร เขาก็ผ่านมาได้อย่างดี และรุ่นพี่เก่าที่เข้าไปอยู่กับเขาก็เข้าใจ ช่วยกันดูแล นี่ก็ผ่านมาได้ 2 เดือนเศษ แม่เองก็ยังไม่วางใจเท่าไร ขอให้ผ่านไป 4 ปีสมบูรณ์ นี่เพิ่ง 2 เดือนเศษ เพราะฉะนั้น ตอนนี้ก็คงหมดโควตาเวลาแค่นี้ ถ้าเล่าเรื่องวรากรณ์นี้ทั้งวันก็ไม่หมด

ในนี้ใครอยากเป็นสปอนเซอร์พิมพ์หนังสือเขาวนทางคณิตศาสตร์ที่วรากรณ์แปล 1 ซีรี่ จำนวน 5 เล่ม แปลให้อาจารย์อุษณีย์เรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่มีส่วนสปอนเซอร์พิมพ์ เป็นหนังสือปัญหาเขาวนทางคณิตศาสตร์ ซึ่งยากพอสมควร เขาแปลให้อาจารย์เสร็จหมดแล้ว แปลตั้งแต่ยังเป็นเด็กช่าววรากรณ์ ใครจะเป็นสปอนเซอร์ให้ก็เชิญ ลองสักเล่มก็ดี เพื่อติดตลาด จะได้เป็นหนังสือขายดี เหมือนที่ดาราเขาไปเปิดตัวตามมหาวิทยาลัยกันบ้าง

ศาสตราจารย์ ดร. บุญรอด บิณฑสันต์ :

ถ้าแจ๊มา ยินดีเป็นสปอนเซอร์

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ก็อยู่ใกล้ ๆ กันตรงนี้ ท่านอัจฉริยะกับคุณแม่อัจฉริยะ ตรงนี้อาจารย์
อุษณีย์มีอะไรจะเสริมนิดหนึ่ง

ผศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ :

ในฐานะแม่ยก แม่คนที่ 2 ก็เห็นเขามาตั้งแต่ 1.5 และก็อยากจะเล่า
ในฐานะที่เราเป็นครู คือ เด็กที่มีความสามารถพิเศษ มีหลากหลายรูปแบบ
จริง ๆ บางคนก็สมบูรณ์แสดอย่างท่านอัจฉริยะของเรา แต่ที่ไม่
อยากจะให้ทุกท่านคาดหวังว่าเด็กที่เก่งจะต้องเป็นอย่างนี้ทุกคนเสมอไป
อย่างวรากรณ์ แก่เป็นเด็กเก่ง และเด็กดีด้วย แต่ว่าสิ่งที่ช่วยได้คือ แก่
เกิดมาพร้อมกับสติปัญญาข้างหนึ่งที่สูงกว่าคนธรรมดา แบบอัจฉริยะ เลย
สมองอัจฉริยะ อีกข้างหนึ่งก็ด้อย ข้างที่ด้อยที่คนเห็นชัดคือเรื่อง กาลเทศะ
และเรื่องหน้าคน คือ สมองซีกขวาแก่ไม่โต เพราะฉะนั้น ตรงนี้ระบบการ
ศึกษาที่บ้านเราไม่ยอมเข้าใจ อย่างครูพละ จะให้ซ้าย ขวา วรากรณ์ทำ
ไม่ได้ ครูบอกว่าอัจฉริยะทำไมตีบป้องข้ามโต๊ะไม่ได้ ผมให้ไม่รู้ตั้งก็ลูก
แล้ววรากรณ์บอกโต๊ะมันเล็กไปหน่อย แล้วเป็นความผิดของวรากรณ์หรือ

พวกเราก็ต้องไปบอกอาจารย์ว่าขอเปลี่ยนเป็นเรียนยิมได้หรือไม่ อย่างนี้
ต้องอธิบายว่าแกไม่ได้จริง ๆ

ความที่แกจำไม่ได้ แกตกเป็นเหยื่อของเพื่อน จำหน้าครูไม่ได้
จำหน้าเพื่อนก็ไม่ได้ เพื่อนไม่ชอบครูประจำชั้น ครูประจำชั้นดีมาก ก็
บอกให้วารกรณ์ไปตำครูหน่อยสิ วรากรณ์ก็จำมาได้ว่าเพื่อนสั่งให้ไปว่า
ครู ไปเจอหน้าครูก็อึดอึด ๆ และอะไรอีกต่าง ๆ นานา และเขาไม่ได้
ว่าแบบมีอารมณ์ อาจารย์เขาบอกว่าดูสิ ดิฉันถามว่าใคร วรากรณ์
บอกว่าเพื่อนให้ว่า ดิฉันก็ถามว่าใครให้มาว่า บอกว่า จำไม่ได้ บอกเด็ก
อย่างนี้โกหก ไม่ได้โกหก จำไม่ได้จริง ๆ ขนาดอาจารย์อุษณีย์เจอกัน
บ่อยมาก เขาบอกว่าอาจารย์อุษณีย์เป็นใครครับ แต่ขอโทษเถอะ เพิ่ง
เจอกันที่สเปน เมื่อ 2 อาทิตย์ที่แล้ว มีสาวจีนที่ทิ้งในความสามารถ
ของ ดร. เคิร์ลมาก ตาม ดร. เคิร์ล กะไปนั่งโรแมนติคดูน้ำพุด้วยกัน
ดร. เคิร์ลก็ไปนั่งกับสาวสวย พอเห็นท่านอาจารย์ศักดิ์ ซึ่งเป็นอาจารย์
คณิตศาสตร์ ปรากฏว่า ดร. เคิร์ลทิ้งสาว รังตามอาจารย์ศักดิ์ สาวก็
บอกว่า you จะตาม I หรือจะตามอาจารย์ศักดิ์ เขาบอกว่าตามอาจารย์
ศักดิ์ดีกว่า แล้วอย่างนี้ดิฉันคิดว่าพวกนี้จะแต่งงานได้อย่างไร เพราะ
ฉะนั้น ดิฉันขอเตือนคุณแม่ไว้ตรงนี้ ที่คุณแม่วรากรณ์บอกว่าใคร
ก็ตามที่มาขอเป็นลูกสะใภ้มีเงื่อนไขเดียวคือ แต่งไปแล้วแต่งไปเลย แต่
อย่าเอาลูกชายมาคืน ดิฉันคิดว่าดู ดร. เคิร์ลเป็นตัวอย่าง ว่าขณะนี้ 30
กว่า เห็นนักคณิตศาสตร์ด้วยกัน ทั้งสาวเฉยเลย แล้วเมื่อไรจะได้แต่ง
เพราะฉะนั้น คุณแม่จะต้องดูแล อาจจะมีอายุถึง 50

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ได้ฟังคุณวีรวรรณพูดถึงตรงนี้ กว่าจะมาเป็นวรากรณ์วันนี้ และ
ความเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษก็ต้องบอกว่า ไม่ได้ทำให้แม่มี
ความสุขเท่าไรเลย ต้องเหนื่อย และคุณวีรวรรณก็ยืนยันกับเรา อย่่างไร
ก็ตาม คุณแม่ต้องดูแลใกล้ชิด แม่เขาจะเป็นเด็กที่เก่งที่สามารถ และ
จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี เพราะว่า ยิ่งสมองซีกขวาของเขาไม่ค่อยจะ
ทำงาน การที่เขาได้รับพิมพ์อะไรลงไป มันเหมือนจะพิมพ์ลงไปได้นาน
เลย เพราะฉะนั้น ตรงนี้ พ่อแม่จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดี และต้องเป็น
ครูของลูก ต้องทำงานหนักมาก ดิฉันฟังคุณวีรวรรณ แล้วรู้สึกสบายใจ
ขึ้นมากเลย เพราะว่าลูกดิฉันตอนนี้เรียนอยู่นูบาล 3 ไม่มีเพื่อนสัก
คนเดียว ไม่จำชื่อเพื่อน ไม่รู้จักเพื่อนสักคน ก็เลยรู้สึกสบายใจว่าเพื่อ
จะได้เป็นอย่างวรากรณ์บ้าง ก็ได้ไปปรึกษาอาจารย์อุษณีย์เหมือนกัน
เพราะว่าลูกเรียนที่โรงเรียนในเมืองไทย ไม่ได้โชคดีเหมือนที่เรียนใน
ต่างประเทศ เขามี Committee มา 10 คน แล้วมานั่งมา Test ลูก
ก่อน ลูกเรามีลักษณะพิเศษหรือด้อยหรือเด่นอย่างไร แต่โรงเรียนที่ลูก
ดิฉันเรียนไม่มีเลย คือ เขาเรียนโรงเรียนไทย 2 ปี พออนุบาล 3 เสร็จ
แล้ว ดิฉันก็ย้ายเขาให้ไปโรงเรียนอินเตอร์ เขาเรียนโรงเรียนอินเตอร์
ประมาณ 2 เดือน คุณครูที่สอนบอกว่า ลูกไม่สนใจอะไรเลย พอให้ทำงาน
ก็ไปนอนกับพื้นมุดอยู่กับพื้น แล้วก็ Associate กับใครทั้งสิ้น

เสร็จแล้วเขาก็บอกว่า ลูก you มีปัญหา สติปัญญาไม่ดีแน่ เลยไปหาหมอ ซึ่งตรงนี้โรงเรียนไทยจะเป็นเยอะ เพราะว่าเราไม่มีกระบวนการในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ และเราก็ไม่มีเครื่องมือในการที่จะวัดเด็ก พอเด็กไม่เข้ากลุ่ม เด็กมีพฤติกรรมแตกต่าง ก็สรุปได้เลยว่า สติปัญญาอ่อน โยนไปเลย ซึ่งอย่างนี้อันตราย ซึ่งดิฉันก็เกือบจะพลาดเหมือนกัน ก็พยายามมาปรึกษาอาจารย์อุษณีย์ไว้ เพื่อลูกจะได้เป็น วรากรณบ้าง

1	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	7
5	การวางโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการศึกษา																			6	
5	ของผู้มีความสามารถพิเศษ																			6	
5	โดย ผู้อำนวยการโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา																			6	
5	(อาจารย์พริ้มพราย สุฟโปฏก)																			6	
5																				6	
5																				6	
0	-----																			=	

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

โรงเรียนในเมืองไทยมีโรงเรียนนำร่องแล้ว สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งตรงนี้ ท่านผู้อำนวยการโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา จะมาพูดคุยให้เราฟังว่า การจัดสภาพแวดล้อมและหลักสูตรของเด็กกลุ่มนี้เป็นอย่างไร ขอกราบเรียนเชิญ อาจารย์พริ้มพราย สุฟโปฏก

อาจารย์พริ้มพราย สุฟโปฏก :

➤ **การพัฒนาโรงเรียนอย่างเป็นองค์รวม**

สวัสดีท่านผู้เข้ารับฟังการบรรยายทุกท่าน โรงเรียนของดิฉันก็ยังไม่ถึงกับเป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาเพื่อเด็กอัจฉริยะโดยตรง แต่เรากำลังเห็นความสำคัญของปัญหาที่ท่านเล่าให้เราฟัง เด็กเหล่านี้ไม่ได้รับการ

ดูแลอย่างถูกต้อง เราควรมีโรงเรียนหนึ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนที่เกิดขึ้นมาเพื่อให้เด็กได้สำรวจตัวเองขั้นระยะพื้นฐาน โรงเรียนของดิฉันก็จัดอยู่ในระดับพื้นฐาน คือ ตั้งแต่อนุบาลถึงมัธยมต้น เพราะฉะนั้น จะต้องเป็นโรงเรียนที่รับผิดชอบเยาวชน ถึง 4,000 กว่าคน เรียกว่า รับผิดชอบอยู่พอสมควร เพราะฉะนั้น เด็กเหล่านี้ ช่วงอายุเท่านี้ เป็นช่วงวัยที่ ดร. อุษณีย์ บอกว่าสำคัญที่สุด สมองเป็นตัวที่จะทำให้เป็นอะไรก็ได้ ที่เราอยากจะทำขึ้นมา แล้วอาจจะทำอะไรก็ได้ที่เขาชอบเรียนรู้ เขาสามารถที่จะแสดงออกในช่วงนี้ก็ได้ ถ้าเราให้กระบวนการหรือว่าแนวทางในการจัดการศึกษาที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น โรงเรียนไผ่ทักพิทยาคมนึกถึงความสำคัญตรงนี้ เราพยายามหาหน่วยงาน ครั้งแรกทำกับศรีนครินทร์วิโรฒเป็นการนำร่องของคุณ์พัฒนาอัจฉริยภาพ ความสำคัญของเด็กช่วงนี้ เราจะทำอย่างไร จะดูแลอย่างไร **จัดการศึกษาอย่างไร ถึงจะเห็นเด็กที่มีศักยภาพแตกต่างกันเป็นรายบุคคล** เราก็ได้ปูพื้นฐานมาช่วงระยะเวลาหนึ่ง กว่าที่จะได้เห็นตรงนี้

ต่อมาเราก็โชคดีได้ทำ แล้วเห็นเป็นรูปธรรม เราเห็นเด็กชัดเจนขึ้น เขาสำรวจตัวเองแล้ว มีความต้องการอะไร ชอบอะไร ไม่ชอบอะไร โชคดีที่ได้สภากาการศึกษา พระราชบัญญัติออกมาใหม่พอดีเลย เราก็เลยได้ทุนทำงานวิจัย การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ 7 สาขาวิชาออกมา แล้วนำมาเผยแพร่อยู่ตอนนี้แล้ว แต่สิ่งที่สำคัญ ถามว่าเราจะเป็นเหมือนโรงเรียนสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยตรง อย่างมหิดลวิทยานุสรณ์ ที่เก่งสอนวิทยาศาสตร์ หรือโรงเรียนกีฬาหรือไม่ ตรงนี้

ดิฉันเชื่อมั่นว่ามันยังเป็นไปไม่ได้ มันคงจะอยู่ในระบบของโรงเรียนปกติ แต่เราสามารถจัดการศึกษาส่วนนี้ไปเข้าไปได้ในโรงเรียนปกติ

การดำเนินงานของโรงเรียนไผทนี่ เราคำนึงถึงความสำคัญตรงนี้มาก เราจะดู**การพัฒนาของโรงเรียนเป็นองค์รวมทั้งหมด** คือ ทุกคนเป็นผู้ร่วมคิด คนของดิฉันทั้งองค์กร รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ปกครองจับมือร่วมกันจัดการศึกษาตลอดเวลา เพราะว่าเราอยากจะทำบรรยากาศให้เขาได้มีความอบอุ่น และได้แสดงความสามารถที่เขาได้อยู่ให้ออกมาได้เต็มที่ แล้วบรรยากาศทั้งโรงเรียนก็เป็นบรรยากาศที่เขามีความสุขที่จะมาเรียนรู้ โรงเรียนของเรามีเจตนาอย่างนั้น ดิฉันบอกแล้วว่า ทุกอย่างจะ**ต้องพัฒนาเป็นองค์รวม** การพัฒนาขั้นพื้นฐาน ก็คือ เราต้องพัฒนากระบวนการบริหารจัดการ พัฒนาการบวนการเรียนการสอน และ**การวัดผลประเมินผล** การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ และ**ปฏิรูปครู** เดี่ยวดิฉันจะลงรายละเอียดอีกนิดหน่อย แล้วก็ไปอย่างรวดเร็วตัวปัจจัยที่จะทำให้การบริหารจัดการของเราประสบความสำเร็จนี้ เราต้องมี**ธรรมนูญ** ต้องมีแผนพัฒนา เราต้องการจะจัดการศึกษาอย่างไร ถ้าโรงเรียนไม่มีแผนพัฒนาไว้อย่างตรงจุด เราจะไปไม่ถูกทาง เพราะฉะนั้น โรงเรียนจะมีแผนพัฒนาครบทุกระบบ และเรามีวิสัยทัศน์ว่าเราจะต้องทำอะไร เรากำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเด็กในโรงเรียนไผทอุดมศึกษาเลยว่า ถ้าจบไผทอุดมศึกษาหน้าตาถูกเราต้องเป็นอย่างนี้ เป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียน เปี่ยมล้นคุณธรรม เลิศล้ำคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี มีความคิดสร้างสรรค์ ห่วงวัฒนธรรมไทย อันนี้เรากำหนดไว้ และเรามีแผนการพัฒนา

ท่านจะเห็นว่า เราอยากให้เด็กของเราได้แสดงออกถึงความสามารถ เพราะฉะนั้น กระบวนการคิดสร้างสรรค์หรือกระบวนการคิด หรือว่า ตัวคุณลักษณะของเด็ก เราต้องใส่ไว้ตรงนี้ เพื่อเราจะได้ทำแผน หรือ ทำหลักสูตรเข้ามารองรับ อย่างนี้เป็นต้น แล้วเขาก็จะอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เพราะฉะนั้น นอกจากการกำหนดให้มีธรรมนูญโรงเรียน มี ยุทธศาสตร์ แล้วที่สำคัญที่สุดก็คือ โรงเรียนก็ต้องมีงบประมาณไว้ช่วย การพัฒนาตรงนี้ด้วย เรื่องต่อไป การควบคุมระบบ ต้องไปทำจริง ๆ ถ้า ท่านอาจารย์เขียนแผน หรือวางระบบการบริหารจัดการอย่างไม่เป็นระบบ งานจะออกมาไม่ได้อย่างที่เรต้องการ และยังบริบทของการสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เราใช้ผู้เชี่ยวชาญจากข้างนอก ท่านมาถึงสั่งงาน ๆ ถ้าเราไม่ทำงานไว้อย่างเป็นระบบ การติดตามจะไม่สัมฤทธิ์ผล ตรงนี้เรา ถือว่าสำคัญมาก และเรื่องต่อไป เป็นการนิเทศการวิจัยเพื่อการพัฒนา ตรงนี้เราก็ต้องทำอย่างมาก เมื่อจัดการเรียนการสอนไปแล้ว ต้องเชิญ ผู้ทรงคุณวุฒิไปดูว่า ที่เราวางไว้ทำแล้ว สอนแล้ว บทพร่องตรงไหน แก้ไข ตรงไหน เราต้องพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศ เราสร้างระบบฐานข้อมูลของโรงเรียนโดยเอาเทคโนโลยีเข้าช่วย ทั้งระดับการบริหารจัดการ และระบบการเรียนการสอน

เรื่องต่อไปก็คือ **การร่วมมือกับสังคมและชุมชน** ดิฉันถือว่าตรงนี้ สำคัญมาก เพราะโรงเรียนจะอยู่โดดเดี่ยวไม่ได้ ยิ่งเราอยาก**จัดการศึกษาพิเศษ**เราต้องมี**ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง** เราจะต้องเชิญเขามาเป็น

ที่ปรึกษา มาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เรื่องต่อไปก็คือ การประกันคุณภาพ โรงเรียนต้องทำ การประกันคุณภาพ แปลว่า จะต้องมีการพัฒนาการตรวจสอบคุณภาพของการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เราต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่ขาด ๆ หาย ๆ ไป เพื่อคุณภาพของโรงเรียน และเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับสังคมด้วยว่า เรามีคุณภาพพอประมาณ

➤ การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้

สิ่งที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่ง และสำคัญที่สุด ท่าน ดร. อุษณีย์พูดอยู่ตลอดเวลาว่า กระบวนการฝึกหรือกระบวนการที่จะทำให้เด็กได้แสดงความสามารถที่ได้ซ่อนเร้นอยู่ในตัวออกมา การปฏิรูปโรงเรียนต้องปฏิรูปกระบวนการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลด้วย อย่างเช่น โรงเรียนต้องทำหลักสูตรเป็นของโรงเรียนเอง เราอยากจะทำปฏิรูป เราอยากจะทำค้นหาเด็กตรงนี้ ถ้าเรายังสอน กพอ. สปช. เหมือน สช. อยู่ เราก็จะไม่เห็นตรงนี้ เพราะฉะนั้นหลักสูตรของโรงเรียนจะมี หลักสูตรกระบวนการคิด หลักสูตรคอมพิวเตอร์ หรือหลักสูตรหลาย ๆ หลักสูตรที่ให้เด็กได้แสดงศักยภาพออกมา ตรงนี้เป็นการจัดหลักสูตรที่เป็นของโรงเรียนเอง ในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และฝึกการเรียนรู้ **เราก็พยายามเอาวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลายมาใช้** การเรียนเป็นกลุ่ม การเรียนด้วยโครงการ และหลักสูตรบูรณาการที่รวมหลาย ๆ กลุ่มวิชาเข้ามา แล้วสอนไปพร้อม ๆ กัน โดยสอดแทรกคุณธรรม ตอนนี้อยู่ในแผนตรงนั้นแล้ว เพื่อย่นระยะเวลาเรียนให้เด็กเรียนน้อยลง เราจะให้เขาไปเรียนใน

สิ่งที่เขาชอบในเวลาที่เหลืออยู่ หรือเวลานอกระบบของเรา เราต้องจัดตรงนี้ให้อย่างมาก ก็เพื่อให้เด็กได้คิดเป็น ทำเป็น ในระบบการเรียนรู้ของเรา

สิ่งที่เราทำต่อไปก็คือ **การพัฒนาความสามารถทางสติอารมณ์ และสอดแทรกคุณธรรม** โรงเรียนเราต้องพยายามทำตรงนี้ และยิ่งเมื่อสักครู่นี้ ท่านก็ฝากไว้ เด็กที่ขาดความสามารถพิเศษทางด้านสติอารมณ์ เราเข้าใจว่า เขาควบคุมตัวไม่ค่อยได้ สมาธิสั้นมาก ตรงนี้แหละ เราต้องมีกระบวนการพัฒนา เราต้องมีศูนย์จิตวิทยา เราต้องมีคุณธรรม ประจำใจโรงเรียน และมีการฝึกเป็นกระบวนการอย่างมาก เพื่อให้เขาได้ตรงนี้ควบคู่กันไป เรื่องต่อไปก็คือ เราต้องนำเทคโนโลยี สื่อ และเกม อุปกรณ์เข้าไปมาก เพราะเด็กพวกนี้จะใช้สิ่งเหล่านี้ค่อนข้างสูง ไปคิด ไปค้น ไปหา ท่านจะเห็นได้ว่าสื่อหรือเกมที่ผลิตออกมาให้เด็กเรียนรู้ด้วยตนเอง และเขาคิด มันเป็นการจัดการกระบวนการเรียนรู้ ที่ท้าทายความสามารถ เพื่อให้เขาแสดงออกให้มากที่สุด จัดอีกระบบหนึ่ง เพราะฉะนั้นท่านต้องเตรียมตรงนี้อย่างมากในระบบโรงเรียน

► การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้

เรื่องต่อไปที่สำคัญก็คือ ที่บอกว่า เด็กจะแสดงออกได้มันต้องมีการกระตุ้นปัญญาที่หลากหลายของเขา แล้วก็ให้เขาได้แสดงออกมา โดยการทำอะไร โรงเรียนจะปฏิรูปสภาพแวดล้อมเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ เราจะปฏิรูปอะไร เราจะจัดสภาพแวดล้อมทั้งภายในห้องเรียน และให้นักเรียนได้

เรียนรู้ด้วยตนเอง ทำในห้องเรียน เรามีสภาพแวดล้อมที่สวยงาม มีป้าย
อะไรต่าง ๆ ทำให้เด็กได้เรียนรู้ สำหรับภายนอกห้องเรียน ที่โรงเรียนมี
แหล่งเรียนรู้ทั้งภายนอกและภายในห้องเรียน ภายนอกอาคาร สภาพ
แวดล้อมทั่วทั้งโรงเรียน เรามีอย่างน้อย 20 กว่าศูนย์ มีศูนย์คณิต-
ศาสตร์ มีศูนย์ภาษาไทย มีศูนย์ Exploring Center ที่เมื่อสักครู่นี้ท่าน
พูดว่า พัฒนาสมอง จริง ๆ เรามีหลักสูตรพัฒนาสมอง เราเรียนที่ไหน
เราก็เรียนที่ศูนย์ Exploring Center ตรงนั้นเราก็ต้องจัดให้ ถ้าเพื่อ
เราจะให้เขาแสดงศักยภาพออกมา ถ้าเราสอนเขาอยู่แค่ในห้องเรียน
ความคิดเขาก็จะหยุดอยู่ตรงนั้น จะไม่มีความคิดที่หลากหลาย ถ้าเราให้
เขาไปคิดค้นสิ่งหนึ่งจากภายนอกด้วยตนเอง ด้วยศูนย์ต่าง ๆ ด้วยห้อง
ต่าง ๆ ตรงนี้ เราจะเห็นศักยภาพค่อนข้างสูงของเขา ไม่ว่างานที่เขา
ทำออกมาหรือกับการบริหารจัดการตัวเอง มันออกมาเห็นครบหมด ได้
หลาย ๆ ด้าน มากกว่าวัดกันด้านสติปัญญาอย่างเดียว ตรงนี้แหละที่เรา
ทุ่มงบประมาณเพื่อจัดสภาพแวดล้อมเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้อย่างมาก

เรื่องต่อไปก็คือ การให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง และช่วยเสริมสภาพ
แวดล้อมที่บ้าน เราประชุมผู้ปกครอง เราเอานักจิตวิทยา มาพูดให้
ผู้ปกครองฟัง ให้ช่วยเราดูแลลูกด้วย ในระบบการเรียนการสอนของระบบ
ไอทีอุดมศึกษา เราพยายามบอกท่านว่า ท่านเสียเงินมาแล้ว ท่านจะมอบ
ให้โรงเรียนดูแลลูกของท่านทุกอย่างไม่ได้ กฎหมายก็บังคับท่านด้วย ท่าน
ต้องมีส่วนร่วมกับการจัดการศึกษาของบุตรหลานท่าน เพราะฉะนั้น ท่าน
ต้องช่วยเราดูแล เราให้งานลูกท่านไปทำ เราต้องการให้ลูกท่านทำอะไร

ท่านต้องช่วยเรา ดูแล ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้แบบนี้ ได้พาไปดูสถานที่
ให้เขาเกิดความคิดความรู้ เขาก็ช่วยเราได้อย่างดี ความร่วมมือกับ
ผู้ปกครองตรงนี้ เราได้รับความร่วมมืออย่างดี

➤ การปฏิรูปบุคลากร เพื่อจิตวิญญาณของความเป็นครู

เรื่องสุดท้ายที่ดิฉันทำอยู่ และคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญก็คือ การ
ปฏิรูปบุคลากรครูของโรงเรียน ดิฉันถือว่าสิ่งที่จะไปได้ก็คือ ครู ถ้าเรายังไม่
ได้พัฒนาเขา ให้เขามีความรู้ความสามารถ เอาแค่สอนในวิชาที่เขา
รับผิดชอบให้สมบูรณ์ก่อน ตรงนี้ดิฉันถือว่าเป็นเรื่องสำคัญอันดับ 1 แล้ว
เขาก็จะเข้าใจระบบการเรียนการสอนแบบใหม่ตามมา ที่สำคัญคือ **เขา
ต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นครูด้วย** ยิ่งเด็กสมัยนี้ ที่ความสามารถ
ของเขาซ่อนเร้นอยู่เยอะแยะมาก เขาจะถูกสกัดกั้นโดยครูที่ไม่มีจิตวิญญาณ
นี้แหละอันตราย เพราะฉะนั้น ครูต้องรู้ถึงจิตวิทยาตัวนี้อย่างดี เพราะฉะนั้น
เราจะจัดอบรมให้ ในเวลาเดียวกัน เราก็ให้ความรู้ และให้กำลังใจเขาด้วย
เพื่อเขาจะสามารถทำได้ดี ทำงานของเราให้ได้ นี่คือระยะแรกที่ทุกโรงเรียน
ควรทำ ไม่ใช่อยู่เฉย ๆ แล้วจะจัดการศึกษาเพื่อเด็กที่มีความสามารถได้เลย
ดิฉันเชื่อว่าต้องปรับสภาพแวดล้อมเหมือนที่ดิฉันเล่าให้ฟังตรงนี้ เราต้อง
เตรียมปรับสภาพแวดล้อมให้พร้อมก่อน ไม่ว่าจะการบริหารจัดการ ไม่ว่าจะ
การเรียนการสอน สภาพแวดล้อม สื่ออุปกรณ์ และบุคลากร

➤ การค้นหาและพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ

ตอนนี้สิ่งที่ดิฉันได้เตรียมมา ก็คิดว่า 5 ปีมาแล้ว ท่านอุษณีย์ ก็เป็นผู้ทรงคุณวุฒิคอยแนะนำดิฉันตลอดเวลา ควรจะปรับปรุงอะไร แล้วเรากำลังมาตรงระยะที่ 2 ของโครงการก็คือ การพัฒนาเด็กที่มีแววเป็นอัจฉริยะเลย แต่ยังไม่ถึงกับอัจฉริยะ โรงเรียนเริ่มเอาหลักการที่เราวางเอาไว้ เราเห็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหลาย ๆ กลุ่ม เอามาสู่ระบบ **การสำรวจโดยการวัดแววลูกเรา** วัดแววตั้งแต่ระดับ ป.1 ทั้งหมด วัดแววทางคณิตศาสตร์ วัดแววทางภาษา และเราก็ใช้ทฤษฎีตรงที่มีในรายงานวิจัยนั้น เราเลือกเด็กทั้งหมดออกมาจากชั้นเรียนทั่วไป อย่าง ป.1 มี 600 คน เราก็ทดสอบออกมา จะได้ด้านละประมาณ 30 คน ทางภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิดที่เราทำวิจัยไว้ เราก็ส่งเสริมเด็กกลุ่มนี้ไปจนถึงมัธยม เรากำลังสร้างหลักสูตร เป็นของโรงเรียนเอง หลักสูตรตรงนี้แหละที่เมื่อสักครู่ที่ท่านอธิบายว่ามันเป็นหลักสูตร Enrichment Program แต่เรายังไม่ถึงขั้นนั้น เรายังดึงเวลาเด็กกลุ่มนี้ไว้ ให้เรียนตอนบ่าย หรือชั่วโมงเรียนชั่วโมงไหนที่ท่านที่ปรึกษาเฉพาะวิชามาได้ อย่างวันอังคารท่านที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางด้านคณิตศาสตร์จะมาได้ 2 ชั่วโมง เราต้องจัด Class พิเศษให้เด็กกลุ่มนี้เรียน

เพราะฉะนั้น เขาก็จะขาดเรียนในภาคปกติ แต่ไม่เป็นไร เด็กพวกนี้ค่อนข้างเก่ง แต่เราก็ให้ครูประจำวิชาช่วยให้ข้อมูล ให้คำอธิบายแก่เขา

นิดหน่อย เขาก็ทัน เรายังจัดอยู่ในระบบนี้ เพราะฉะนั้น การจัดทำหลักสูตรของโรงเรียนและโครงสร้างเวลาเรียน ของเราก็ยังเป็นลักษณะของผสมผสานอยู่ เป็น Pullout Program ตอนนี้ก็จัดทำหลักสูตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว กำลังฝึกกระบวนการอยู่ ลี้นปีคงจะรู้ว่า 30 คนนี้ จะเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษไปหมดทุกคนหรือไม่ เหมือนเรามาถอนตะแคงครั้งที่ 1 ก่อน แล้วเราก็ให้หลักสูตรเป็นกระบวนการไป แล้วจะมีอีกครึ่งหนึ่งที่เราจะเห็นว่า ที่เหลืออยู่ในตะแคงมีหัวกะทิสักเท่าไร ตรงนี้ที่เราจะเห็นจริง ๆ ก็คงจะลี้นปี แต่ที่เราทำงานวิจัยมาแล้ว เด็กกลุ่มนี้เหลือมาสาขาละ 15 คน จาก 30 ที่เราเลือกเอาไว้ แล้วเด็กพวกนี้กำลังจะขึ้น ป.4 แล้ว เราก็จะคอยดูเขาต่อไป เมื่อสักครู่ที่ดิฉันบอกว่าการนอกหลักสูตรที่เราจัดให้เรียนในเวลาปกติแล้ว เราให้พวกเขาเรียนตรงไหนอีก เราก็ไปเสริมให้อีก โดยจัดเป็นกิจกรรมวันเสาร์บ้าง หรือจัดกิจกรรมค่ายบ้าง นี่แหละที่โรงเรียนไผ่ทุคมศึกษาทำอยู่

ในเรื่องสุดท้ายที่ทำ ซึ่งบอกไปแล้วว่าเราต้องเตรียมอะไร ก็คือเตรียมทรัพยากรของเรา ตอนนี้เตรียมมากขึ้น ตั้งแต่ทำวิจัย เราก็ยังไม่ค่อยเตรียมมากเท่าไร ตรงนี้เราเริ่มออกมาสาขาละ 30 คน เริ่มจะเป็นปัญหาแล้ว เราก็ต้องเตรียมงบประมาณมากขึ้น หรือเตรียมสถานที่มากขึ้น งบประมาณเราก็ต้องจัดสรรมากขึ้น ตอนนี้เรื่องบุคลากร เราก็ต้องดึงหามา ครูที่เคยทำวิจัยอยู่ แทนที่จะไปสอน Class ปกติอยู่ ตรงนี้ไม่ได้แล้ว เพราะเราดึงเด็กออกมาเสริมพร้อมกับท่านผู้เชี่ยวชาญ

เพราะฉะนั้นต้องดึงครูพวกนั้นออกมา บุคลากรก็ต้องเป็นพิเศษ และ
ต้องฝึกเป็นพิเศษโดยเฉพาะ

สิ่งที่จะทำต่อไปก็คือ เราต้องหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้ เมื่อ
ปีที่แล้วเรามีศูนย์ต่าง ๆ ปีนี้เรามีโปรแกรม Enrichment Program
เพราะฉะนั้น เราก็เลยต้องมีศูนย์เรียนขึ้นมา เราจึงสร้างอาคารใหม่
พอติดดินโซคดี เราได้สร้างอาคารใหม่ในวาระครบรอบตั้งโรงเรียนมา
30 ปี เราก็เลยได้ศูนย์ Enrichment Program เราจะทำหอสมุดกัน
หอสมุดนี้ ถ้าเผื่อเราจะมีเด็กเก่งขึ้นมาเยอะแยะ เด็กพวกนี้จะได้เรียนรู้
โดยไม่เกิดสภาพแบบที่ท่านบอก เด็กมาบอกผู้อำนวยการ ผมเบื่อครูที่กำลัง
สอนเต็มที่แล้ว ให้เขาหยุดสอน ผมมาอ่านหนังสือที่ห้องผู้อำนวยการได้หรือไม่
เพราะเบื่อเต็มที่แล้ว พูดซ้ำพูดซาก ผมไม่อยากฟัง ตรงนี้แหละ เราจึงได้
มาสร้างหอสมุด เราได้ปรึกษากับท่าน ดร.อุษณีย์ ต้องทำเป็น Cell
Access Learning ในหอสมุด จะเอาระบบห้องสมุดมาใช้ แต่ในระบบ
ห้องสมุดของเราจะจัดเพิ่มมากขึ้น มีทั้งระบบ Multimedia มีทั้งระบบ
ข้อมูล หนังสือ เอกสาร และสื่อต่าง ๆ ให้เขาได้ไปเรียนรู้ด้วยตัวเอง ด้วย
ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ตรงนี้แหละที่ที่เราจะต้องเพิ่มพูนให้เขา

ในเมื่อเราตัดสินใจว่าเราจะเสริมเด็กที่เราได้สำรวจแหวเขาไว้แล้ว
ดิฉันก็ถือว่าโรงเรียนของดิฉันก็พร้อมที่จะพยายามทำตรงนี้ให้ประสบความสำเร็จ
สำเร็จให้ได้ ดิฉันยังไม่ประสบความสำเร็จเต็มที่ เพราะว่ากฎหมายของ

เรายังไม่เปิด ดิฉันยังต้องจัดการศึกษาเหมือนตามหลักสูตรที่ สช. และกระทรวงอนุญาตไว้ ต้องจัดภาคปกติ ถ้าจะจัดเป็นหลักสูตรที่หลากหลายเข้าไป เขาคงปิดโรงเรียนเรา ทว่าผิดหลักสูตร ดิฉันก็รอปี 45 ในปี 45 เราจะทำอะไรได้ดีขึ้น เพราะว่าปี 45 เป็นปีที่เราจะสามารถทำหลักสูตรเองได้ เทียบโอนหน่วยกิตได้ จะแก้ปัญหาท่านที่ท่านบอกว่าข้ามชั้นก็ไม่ได้ กระโดดไปตรงนี้ก็ไม่ได้ พอถึงตอนนั้นการเทียบโอนหน่วยกิตสามารถเรียนที่ไหนก็ได้ เรียนระบบไหนก็ได้ นอกในระบบ ในระบบ เทียบโอนหน่วยกิต เก็บหน่วยกิต เราเชื่อว่านี่แหละที่กำลังจะให้เด็ก หรือให้คนได้แสดงศักยภาพรวดเร็ว อย่างที่เราคาดหวัง เพราะฉะนั้น ดิฉันคิดว่า พ.ร.บ. ใหม่ี่แหละ ที่จะเปิดให้เราทำอะไรได้คล่องตัวขึ้น ดิฉันก็เลยตั้งความหวังของไฟท์ไว้ตลอดเวลา ศักยภาพของลูกดิฉันหรือคนทุกคนในอนาคตจะเป็นคนที่ เป็น **Good Head** มีสมองที่ชาญฉลาด **Good Heart** มีหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยคุณธรรม **Good Health** มีสุขภาพที่สมบูรณ์ **Good Hand** มีความสามารถในการประกอบวิชาชีพ และอันสุดท้าย **Good Relationship** เลิศล้ำมนุษยสัมพันธ์ ดิฉันเชื่อว่า เราจะช่วยสร้างเยาวชนให้เป็นคนดีคนเก่ง ตามที่ พ.ร.บ. ต้องการ ขอขอบคุณ

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ขอบคุณท่านอาจารย์พริ้มพราย ที่ได้พูดเรื่องของการจัดการศึกษานำร่องสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ตรงนี้ก็น่าจะเป็นแสงที่จุด

ประกายให้กับภาครัฐด้วย ที่มองตรงนี้เพราะว่า น่าจะมีเด็กที่มีความสามารถพิเศษในเมืองไทยจำนวนมากทีเดียว แต่ว่าเราไม่มีกระบวนการที่จะสำรวจเขา ไม่มีกระบวนการที่จะดูแลเขา ตรงนี้ก็ เป็นปัญหา แต่สำหรับโรงเรียนไผทอุดมศึกษาได้เป็นจุดเริ่มต้นแล้ว อาจารย์ได้พูดถึงเรื่องของการปฏิรูปการเรียนการสอน ปฏิรูปครู การบริหารการจัดการ การประกันคุณภาพ หลายอย่างเริ่มต้นแล้ว ที่นี้ เพราะฉะนั้น ตรงนี้จะเป็นสิ่งที่น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีสำหรับการ จัดสภาพแวดล้อมให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษได้เรียนรู้และแสดง ศักยภาพของเขาออกมาอย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันก็พยายามไป พัฒนาศักยภาพของเด็กด้วย เพราะว่าเด็กบางคนอาจจะไม่ถึงกับเป็น อัจฉริยะ ไม่ถึงขนาดที่จะมีความสามารถพิเศษสูงมาก แต่ก็มี ความสามารถในระดับหนึ่ง สภาพแวดล้อมตรงนี้จะช่วยกระตุ้นให้เด็กได้ พัฒนาศักยภาพของเขาออกมาได้สูงสุด ในช่วงนี้คงจะเป็นช่วงที่เปิด โอกาสให้ท่านผู้มีเกียรติได้ตามคำถามที่คาใจเอาไว้

1	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	7
5	คลายข้อข้องใจ...ปัญหาจากผู้ฟังการอภิปราย																			6		
5																				6		
5	โดย ทิมวิทยากร																			6		
5																				6		
0	-----																			=		

ถาม

**ถ้าสงสัยว่าลูกมีความสามารถพิเศษจะไปปรึกษาหรือนำ
เด็กไปทดสอบได้ที่ใด**

ตอบ

ผศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ :

เนื่องจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทำเรื่องนี้เพียงที่เดียวจริง ๆ แต่
 ว่าเรามีข้อจำกัดในเรื่องบุคลากรมาก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ขอให้
 คุณพ่อคุณแม่หรือคุณครู ถ้าเห็นเด็กแปลก ๆ หรือสงสัย ดิฉันคิดว่า
 ควรพาลูกหลานหรือลูกศิษย์ของท่านไปที่ศูนย์สุขภาพจิตตามโรงพยาบาล
 ที่มีแผนกสุขภาพจิตเด็ก คือ ต้องตรวจสอบกับโรงพยาบาลว่ามีแผนก
 จิตวิทยาเด็กหรือไม่ ที่นั่นจะสามารถตรวจสอบบุคลิกภาพได้ ตรวจสอบ
 IQ ตรวจสอบอะไรที่ให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่เราพอสมควร ดิฉันคิดว่าไป
 ตรงนั้นก่อน และถ้าในกรณีที่ลูกหรือว่าลูกศิษย์ของท่านมีความสามารถ
 โดดเด่นจริง ๆ แต่ยังมีปัญหาอะไรบางอย่าง ที่เรารู้ อย่างคุณวีรวรรณ

คือ รู้ว่าลูกนี้เรียนรู้ได้เยอะมาก ในขณะที่คุณครูไม่รู้ ตรงนี้ดิฉันก็ยินดี โทรมาติดต่อที่ มศว. 0 2260 2601 ต้องเรียนจริง ๆ ว่าคิวยาว และบางคนลูกเกือบโตแล้ว ดิฉันก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร

ถาม

ที่โรงเรียนไม่ทอคุณศึกษามีบริการทดสอบเด็กด้วยหรือไม่

ตอบ

อาจารย์พรพิมลพราย สุโพธิ์ภูมิก :

เราเพียงแต่วัดศักยภาพของเด็กของเรา ในระดับประถม 1 เราดูว่าเขามีสติอารมณ์ และมีศักยภาพอย่างไร แล้วก็วัดความสามารถเฉพาะทางเท่านั้น ซึ่งเป็นกรวัดเด็กในระบบของเรา เพื่อว่าเราจะได้อูเขา เพราะว่าศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กของเรา มันเป็นศูนย์ ๆ หนึ่งที่ให้เด็กได้สำรวจตัวเองขั้นพื้นฐาน เมื่อเข้าไปเรียนในศูนย์นี้แล้วนี้ เขาชอบอะไร ไม่ชอบอะไร หรือว่าสนใจอะไรเป็นพิเศษ เราสามารถเก็บข้อมูลตรงนี้ได้และนำไปใช้ ตรงนี้มันอยู่ในระบบโรงเรียน เราจะเห็นว่า ทำไมเด็กถึงเข้าแต่มุมคณิตศาสตร์ ความคิดสร้างสรรค์ ทำไมถึงไม่เข้าถอดขนวนรหัส ซึ่งเกี่ยวกับภาษาเลย ตรงนี้เราก็จะดูได้ ถ้าเด็กที่เก่งเขาจะชอบมาก ก็จะไปดูต่อไปว่าผลการเรียนเป็นอย่างไร จะได้คัดเด็กพวกนี้ส่งไปอีกโครงการหนึ่ง ถ้าเด็กที่ไม่เข้าเลย ทางด้านภาษาไม่เข้าเลย เราก็ต้องตามไปดูเขา ว่าเด็กคนนี้ที่ไม่ชอบภาษา เพราะอ่านไม่ออก

หรือทำไม่ได้ หรือเป็นเพราะอะไร เราก็จะได้แก้ไขเสียก่อน เพื่อนำเขาเข้าไปสู่อีกโครงการหนึ่ง ซึ่งเป็นโครงการซ่อมเสริม ให้เขาอ่านออกเขียนได้ให้เร็วขึ้น เพราะฉะนั้น ก็เหมือนได้สำรวจตัวเองเสียตั้งแต่ยังเล็กอยู่สมัยเรา ๆ มาตรฐานเมื่อเราจะสอบเอนทรานซ์แล้ว เลือกคณะนี้ก็ไม่ได้ คณิตศาสตร์ไม่เก่ง เลือกคณะนี้ก็ไม่ได้ ภาษาไม่ชอบ เลยมารู้ตัวเมื่อมันสายเสียแล้ว ตอนนี้แหละเรากำลังทำให้เขาไม่สาย ได้ปรับตัวเต็มศักยภาพของเขา แต่ไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะต้องเป็นอัจฉริยะ เพียงแต่ได้สำรวจตัวเอง สิ่งที่เรากำลังทำตอนนี้ ยังไม่สามารถวัดให้เด็กทั่วไปได้

ผศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ :

กำลังให้โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษาตั้งเป็นศูนย์วัดแวว เพราะว่ามีเครื่องไม้เครื่องมือพอสมควร ก็อยากจะเพิ่มเติมชนิดหนึ่ง แนวความคิดในการคัดเลือกเด็กเข้าโครงการต่าง ๆ อย่างเช่น ดิฉันทราบข่าวมาว่า ขณะนี้บางแห่งบางจังหวัดสนใจจะทำเฉพาะโครงการเด็กที่มีความสามารถพิเศษมาก และสิ่งที่ท่านทำก็คือ เอาหนังสือสำรวจแววไปตรวจหรือไม่ก็ไปคัดโดยวิธีสอบแข่ง ดิฉันคิดว่า ขณะนี้เป็นที่ยอมรับในสากลแล้วว่า การทำเช่นนั้นอาจจะเป็นข้อผิดพลาด แต่ดิฉันยอมรับว่าขณะนี้ประเทศไทยมีข้อจำกัด

แนวคิดที่ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กได้ร่วมกับโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษาทำมา 5 ปี และได้ทำกับโรงเรียนในโครงการเรา ขณะนี้มี 20 กว่าโรงเรียน

บังเกิดผลที่ชัดเจน และเป็นงานวิจัยที่ได้เสนอกับนานาชาติ และเป็นที่ยอมรับ ดิฉันพูดได้เต็มปากแล้วขณะนี้ เพราะตอนนี้อเมริกากำลังจะเอาแนวคิดของเราไป Implement ในโรงเรียนของเขาด้วย เพราะว่าเขาถือว่าตรงนี้ของเราครบเครื่องกว่าในเรื่องของขั้นตอน ดิฉันอยากจะเสนอแนวคิดว่าการคัดเลือก คัดสรรเด็กในวัยประถม ตรงนั้นเป็นหัวใจของการคัดเลือก แต่ในบ้านเรา เรามาคัดตอนเข้ามัธยมแล้ว ไม่ว่าจะโครงการอะไร จะทำโครงการอะไรก็แล้วแต่ให้ชั้นมัธยมแข่ง อันนั้นเด็กบางส่วนเท่านั้น แท้จริงแล้วแววของเด็กแสดงออกตั้งแต่ยังเล็ก และควรจะได้ตั้งแต่ก่อน 8 ขวบ นั้นหมายความว่า ชั้น ป.1 ป.2 ป.3 เราต้องรู้แล้วว่าลูกหรือลูกศิษย์เราถนัดทางด้านไหน และสิ่งที่จะกระตุ้นเด็กนั้น จะต้องเป็นไปอย่างธรรมชาติ ในโครงการของเราที่ไผท เราทำตั้งแต่ ป.1 สังเกตไปตั้งแต่ ป.1 และสะสม Portfolio หรือสะสมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กคนนั้น เมื่อเด็กขึ้น ป.3 และคัดเข้ามาแล้ว เด็กบางคนก็บอกว่ายังไม่อยากเข้าตรงนี้ อยากเข้าตรงโน้น ความจริงตัวปลอมก็ยังมีอยู่บ้าง และพอทำไประยะหนึ่งเราจะมองว่า ในกระบวนการคิดทำให้เด็กบางคนตกลงไป เด็กมีความสามารถพิเศษบางคนที่ไม่ได้ถูกคัดเลือกเข้าโครงการยังมีอยู่ และเราจะได้ไปคว้าเข้ามาด้วย

ตรงนี้ ดิฉันอยากจะให้ดูมุมทั้ง 11 มุม คือ โรงเรียนในโครงการทุกโรงจะมีห้องหนึ่ง เรียกว่า ห้องศูนย์วิทย์พัฒนา เป็นห้องใหญ่ประมาณ 2 ห้องเรียน แล้วจัดเป็น 11 มุม 11 มุมนี้ออกแบบมาจากทฤษฎีการศึกษาจิตวิทยาการเรียนรู้ และทฤษฎีทางสมอง ไปดูจุดอ่อนของการ

เรียนรู้ของเด็กไทยเป็นอย่างไร

จากการสำรวจ IQ ของเด็กไทย ทำไมต่ำกว่าเด็กต่างประเทศ ส่วนที่อ่อนก็คือ เรื่อง Spatial Ability หรือทางมิติสัมพันธ์ ในข้อสอบ วัด IQ จะถาม Block โน้น ซ้อนกันก็ Block รูปโน้นไปซ้อนกับรูปนี้ ปรากฏว่าเด็กไทยตอบไม่ได้ ถามว่าคนไทยขาดความสามารถทาง มิติสัมพันธ์หรือไม่ ไม่ใช่ คนไทยเลิศมากเรื่องมิติสัมพันธ์ แต่ว่าวิธีการฝึก ต่างหาก ฝึกที่จะไปทำข้อสอบ ในต่างประเทศเขามีแบบฝึกทำนองนี้เยอะ มาก ในโรงเรียนของเขาก็ฝึกอย่างนี้ Spatial Ability ฝึกการมองภาพ ซ้อน ฝึกให้ลึก วิธีการฝึกของเรา ยังไม่เป็นสากล เพราะฉะนั้น ในศูนย์ วิทยาพัฒนา เราถึงต้องมีมุมตรงนี้ เพื่อกระตุ้นให้เด็กเห็นอีกมิติหนึ่ง อีกสังคมหนึ่ง เขาก็มองอย่างนี้ เรียนอยู่อย่างนี้ และอย่างที่ท่านอาจารย์ ว่าก็คือ แต่ละมุม ๆ มันบอกสมรรถนะทางสมองที่ต่างกัน เพราะฉะนั้น ถ้า เกิดเด็กคนไหนเข้ามูนี่บ่อย ๆ แสดงว่าเขาชอบและเขาถนัด แต่ทำไม เข้าอยู่มุมเดียว หัวเอียงไปมากหรือเปล่า เราค้นพบเด็กหลายคนที่มี ปัญหาทางพฤติกรรมได้ชัดเจนจากห้องนี้ เด็กบางคนแทนที่จะนั่งเล่นกับ เพื่อน กลับไปอยู่คนเดียว กัดเล็บบ้าง ชุกอยู่มุมห้องบ้าง แต่ถ้าเกิดอยู่ใน ชั้นปกติอย่างนี้จะไม่มีการทราบเลยว่า เด็กมีปัญหาหรือไม่ ทำไม ประการแรก ครูไม่ให้พูดอยู่แล้ว ประการที่ 2 เด็กเรียนดีก็เจียบ เด็ก เรียนไม่ดีก็เจียบ อะไรก็เจียบไปหมด ไม่มีทางที่จะรู้ได้เลยว่าเด็กเป็น อย่างไร นอกจากว่าเราจะดูจากคะแนนสอบที่ออกมาว่าเด็กคนนี้เก่ง เรา ก็ไปดูตรงนั้น

การเรียนรู้ของเด็กจริง ๆ แล้ว ไม่ใช่อย่างนั้น และคิดว่านอกจากห้องนี้แล้วโรงเรียนไหนก็เป็นตัวอย่างที่ดีในการที่ได้เตรียมศูนย์กระตุกศูนย์กระตุกศักยภาพก็คือ ศูนย์แห่งการเรียนรู้หลาย ๆ แบบ โรงเรียนต้องมีศูนย์ฝึก ศูนย์กีฬา ศูนย์วิทยาศาสตร์ ศูนย์คณิตศาสตร์ ถ้ามีมาก ๆ แล้วเราจะมองเห็นว่า เด็กที่แสดงตัวว่ามีความสามารถพิเศษ มีมากกว่าทุกคนคาดคิด และบางคนอาจจะคิดว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีอยู่นิดเดียว 1 ในหมื่น อันนั้น ดิฉันยอมรับ ถ้าหากว่าท่านมองในแง่ของคนที่มี Genius มีน้อยจริง ๆ ประมาณ 1 ในหมื่นของแต่ละเรื่อง นักกีฬา 1 ในหมื่น นักดนตรี 1 ในหมื่น แต่ถ้ามารวมกันทุก ๆ ด้านก็คิดว่าเด็กไทยถ้าจะมี Genius ที่เกิดอยู่แล้ว ๆ มาแต่ละปี จะมีปีละประมาณ 6-7 ร้อยคน แล้วนี่เรามีอยู่ที่พันก็หมื่นคนแล้ว แล้วหายไปไหน มีใครเคยตั้งคำถามไหม

ตรงนี้ไม่ใช่ความผิดที่ตัวเด็กที่เผชิญเกิดมาในเมืองไทย แต่เป็นความผิดปกติของระบบที่ไม่เอื้อให้โมซาร์ท หรือไทเกอร์วูดเกิดขึ้นมาเมืองไทย ดิฉันอยากจะฝากความหวัง ความตั้งใจไว้กับคุณครู ถ้ายังไม่แน่ใจว่าใครเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ขอให้เดาว่าทุกคนเป็นก็แล้วกัน แล้วลองหาเขาให้เจอ พยายามหาว่าเขามีความสามารถอะไร แล้วจะเห็นว่าเด็กแต่ละคนแตกต่างกัน แล้วโรงเรียนของท่านอาจจะได้เด็กที่เป็นอัจฉริยะบุคคล ซึ่งขณะนี้เราต้องการคนที่จะช่วยประเทศ ซึ่งเรามีอยู่แล้ว มีมากมาย ที่โรงเรียนไหนเราก็เจอ อย่างน้อย 3 คน อยู่ในประสานมิตรก็มีตั้งหลายคน และดิฉันคิดว่าหนองหมาว้อตามชายแดน โรงเรียนอะไร

ต่ออะไร เด็กทุกคนมีสิทธิเกิดมาเป็นอัจฉริยะ ถ้าหากว่าเราให้โอกาสเขาก่อน เรามีศูนย์ดนตรีหรือไม่ เรามีศูนย์คณิตศาสตร์หรือไม่ เรามีศูนย์วิทยาศาสตร์หรือไม่ ถ้าไม่มี ตรงนี้ดิฉันคิดว่าลำบากสำหรับสังคมไทย ดิฉันคิดว่าถึงเวลาที่จะต้องมามองเรื่องโครงสร้าง และเรื่องการช่วยเหลือ

อาจารย์พรพิมพราย สุฟโปฏุก :

เมื่อสักครู่นี้ ขาดไปนิดหนึ่งในงานนี้ เราก็มีศูนย์วัดแววจอัจฉริยะมาให้ลอง ท่านไปลองบ้างก็ได้ ตอนนี้จะวัดเด็ก เมื่อวานนี้เห็นวัดครูเป็นแถว แต่ครูอ่านสู่เด็กไม่ได้ ลองดูหน่อยก่อนก็ได้ที่ Booth นิทรรศการของโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ตรงนี้คุณครูทั้งหลายและคุณพ่อคุณแม่ทั้งหลายคงมีส่วนสนับสนุนดาวรุ่งได้เยอะเลย ถ้าเราค้นพบเขา และพยายามสนับสนุนเขา แต่ว่าในปัจจุบันนี้หลาย ๆ แห่งหลาย ๆ ที่ ทำหน้าที่เป็นผู้สกัดดาวรุ่ง ให้ออกไปก่อนที่จะรุ่ง ตรงนี้เป็นปัญหาสำคัญ ถ้าเชื่อว่าเด็กมีแวว ซึ่งยังไม่ออกมาในลักษณะแววเก่ง แต่จะออกมาเป็นแววดื้อ แววที่ไม่ค่อยจะเหมือนชาวบ้านเขา ก็อย่าเพิ่งไปสรุปว่าปัญญาอ่อน อาจจะต้องมองว่าเด็กคนนั้น ลึก ๆ ลงไปแล้ว เขาต้องการจะบอกอะไร ที่เขาไม่ยอมเข้าเรียนหรือเขาไม่ทำตามเพื่อน นี่ก็คือ ช่วยกันสนับสนุนดาวรุ่ง ท่านผู้ใดมีคำถาม จะส่งมาเป็นกระดาษก็ได้ หรือว่าจะลุกขึ้นมาถามก็ได้

ถาม

เรียนถามศาสตราจารย์ ดร. บุญรอดว่า อยากจะให้อาจารย์ช่วยแนะนำวิธีการเสริมสร้างความรู้ให้กับครู เพื่อที่จะได้นำไปใช้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ในฐานะที่ท่านเองนั้นเป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษ และได้ผ่านกระบวนการตรงนี้มาแล้ว

ตอบ

ศาสตราจารย์ ดร. บุญรอด บิณฑสันต์ :

ถึงแม้ว่าผมจะผ่านกระบวนการนี้มาแล้ว ผมก็นึกว่าเมื่อครั้งโบราณนั้น ไม่มีที่แนะนำ เป็นไปตามยถากรรม แต่บังเอิญโชคดีที่ครูเข้าใจ และระบบการศึกษาในเวลานั้นเอื้ออำนวยให้มีการข้ามชั้น มาถึงเดี๋ยวนี้เรามีไม่ว่าจะเป็นประธานมิตร ไม่ว่าจะเป็นจุฬาลงกรณ์ มีหน่วยงานซึ่งจะให้คำแนะนำเป็นเรื่องเป็นราว แล้วก็อาจจะถึงกับนำตัวเด็กคนนั้นมาทดสอบทางจุฬาลงกรณ์ก็มีคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ และชมรมจุฬาพุดมาจารย์ ซึ่งติดต่อได้ แล้วเราก็คงมีผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะไปสัมภาษณ์ ไปดูตัว เพื่อที่จะสามารถแนะนำว่าควรจะทำต่อไปอย่างไร แต่อะไรไม่สำคัญเท่ากับว่า ถ้าระบบการศึกษาของเรานั้นได้พัฒนาไป เปิดโอกาสให้เด็กที่มีปัญญาเลิศได้มีโอกาสได้ข้ามชั้นไป หรือเปลี่ยนกลุ่ม ซึ่งไม่ถือความสำคัญว่าจะต้องก้าวไปที่ละก้าว ทีละก้าว ก็จะช่วยรักษาเด็กเหล่านั้นไว้ได้ ผมเองจะให้เบอร์โทรศัพท์ของชมรมจุฬาพุดมาจารย์ไว้ และผมคิดว่าทาง ดร. อุษณีย์ ก็คงให้ได้สำหรับครีนครินทรวิโรฒ ถ้าจะติดต่อไป คงจะแนะนำได้ ทาง

ของผมนี่ก็มีคนซึ่งมาจากคณะครุศาสตร์ ซึ่งเขามีความสนใจในเรื่องนี้ และได้ทำเรื่องนี้อยู่มาเป็นเวลายาวนานแล้ว ก็อาจจะช่วยให้คำแนะนำได้

ถาม

**เรียนถามอาจารย์อุษณีย์ ลูกไม่ได้ผิดปกติอะไร และเขาก็เรียน
เก่งดี ไม่เหมือนวรากรณ์**

ตอบ

ผศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ :

ก็อย่างที่เรียนแล้วว่า อัศจรรย์ะ คนที่มีแววไม่จำเป็นต้องแปลก ไม่จำเป็นต้องทำตัวให้มีปัญหา แต่ไม่ได้หมายความว่า คนที่มีปัญหาเป็นอัศจรรย์ะไม่ได้ หมายความว่าแต่ละคนก็มีความหลากหลาย และลูกของท่านโชคดีแล้วไม่ต้องแปลก ไม่ต้องหาความแปลก เด็กอย่างลูกของคุณวีรวรรณ คนโตก็ได้แปลก ก็ไม่มีอาการที่คุณแม่จะต้องไปเหนี่ยวนำ บอกว่า วรากรณ์จะต้องจำนะ อย่างเช่น เธอจะไปค่าย คุณแม่ก็บอกว่าอย่าเอาจานแพง ๆ ไปเลย เตี้ยวแตกหักเสียหาย เตี้ยวสิมอีกต่างหาก คุณแม่ก็บอกว่า อย่าทำหาย เอาไปไหนก็เอาไปด้วย และความที่จำคำสั่งคุณแม่ได้ เธอก็ชวนซามพลาสติกเอาไว้ เวลาเขาบีต ๆ กัน มันก็ดังเป๊ก ๆ คิดดูแล้วกันว่าคนอื่นจะรู้สึกอย่างไร ในแถวลูกเสือที่มีเป็นร้อย ๆ คน ได้ยินเสียงในขณะที่คนอื่นเขาเจียบกันอยู่ เพราะฉะนั้น ลูกของคุณไม่แปลกดีแล้ว ให้ดูว่าแกมีความสุขหรือไม่ แล้วถ้าเรียนเก่งได้ 4 แล้ว คุณแม่

อย่าคิดว่าตรงนั้นคือเพดาน 1- 4 เท่านั้น เพดานต่ำมากสำหรับเด็กกลุ่มนี้ คิดว่าสุดเพดานของเขาคืออะไร พยายามไปให้ถึงตรงนั้น และดูว่าเราเร่ง ลูกหรือไม่ ตรงนี้คุณแม่จะถามว่าเราเร่งลูกเกินไปหรือไม่ ก็ต้องดูว่า เด็กเขามีความสุขตรงนี้ดีหรือไม่ แต่ถ้าเกิดว่าพ่อแม่พูดว่า เอาเถอะนะ ลูก มันจะดีนะลูกนะ มันต้องคิดนะลูกนะ ลูกทำหน้าที่แบบพอแล้ว ลูก ไอสไตน์ต้องเรียนอย่างนี้แหละ อย่างนี้ตายแน่ ๆ ต้องดูปฏิกริยาของเด็กด้วย

ถาม

**ถ้าเมื่อเราจะเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษเรียนข้าม
ชั้น เขาอาจจะเข้ามหาวิทยาลัยตอนอายุ 11 ขวบ เช่น เด็กอัจฉริยะ
อาจารย์คิดว่าตรงนี้เหมาะสมหรือไม่**

ตอบ

อาจารย์พรพิมลพราย สุฟไปฏุก :

ในความคิดของตัวเองเห็นด้วยว่าควรพัฒนาเขาให้เต็มศักยภาพ และ ส่งเสริมเขา เวลานี้เรามีเด็กอัจฉริยะทางคณิตศาสตร์ อยู่แค่ ป.4 แต่เขาทดสอบผ่านการทำเลขของ ม.3 ได้แล้ว ถ้าจะให้เรียนเลข ไปเรียนกับ ม.3 แต่พอภาษาไทยเขาอยู่แค่ ป.4 เราจะให้เขาผ่านไปได้อย่างไร หลักสูตรยังไม่เอื้อกับเราตรงนี้ เมื่อสักครู่นี้ฟังท่าน เหมือนเมืองนอกเขาทำอย่างนั้น ว่าไม่ต้อง Test เลย เก็บไปก่อน เรียนอย่างอื่น

ไปก่อน ตรงนี้ก็จะมีเร็วขึ้น คงจะเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าจะให้ข้ามชั้น กระโดดขึ้นไปอย่างนั้น ในความคิดของตัวเองที่ประสบอยู่ที่โรงเรียน เรื่องศักยภาพ คงจะไม่ได้

ผศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ :

สำหรับการ เรียนข้ามชั้น มีกติกาอย่างนี้ ถ้าเด็กโรงเรียนไหนหรือคุณพ่อคุณแม่คนไหนอยากให้ลูก เรียนข้ามชั้น ประการที่ 1 คือ เด็กจะต้องดีทุกวิชาเลย อย่างวรากรณ์พลตก ร้องเพลงด้วยต่างหากมีอยู่ไหนเดียว และประการที่ 2 คือ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ คือ ต้องสูงกว่าวัย คือ ชอบคบคนแก่กว่า เพื่อนในชั้นถือว่าเด็ก ๆ ไม่อยากคุย ชอบคบกับรุ่นพี่อยู่แล้วเป็นนิจสิน ประการที่ 3 เขาอยากเล่นเอง ไม่ใช่พ่อแม่หรือครูอยากเล่นให้ ตัวเขาอยากจากเพื่อนไป เพื่อไปอยู่กับเพื่อนจริง ๆ ของเขา คือ อีกชั้นหนึ่ง และอีกประเด็นหนึ่งก็คือ ต้องเปิดทางไว้ ไม่ใช่เลื่อนชั้นแล้วกลับไม่ได้ ใช้วิธีไปลองดู วิธีการทำอย่างนี้ ต้องดูแลตลอดเวลาวุฒิภาวะเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องดู ไม่ใช่เฉพาะเรื่องการเรียน

เมื่อ 20-30 ปีที่ผ่านมา มีเด็กคนหนึ่งเกิดที่เมืองไทย และมีอีกคนหนึ่งเกิดที่ต่างประเทศ เหมือนฝาแฝดกันในเรื่องความสามารถ เด็กคนนั้นเหมือนกับท่าน ดร. บุญรอด ตอนเด็ก ๆ เรียนได้เร็วมาก อายุสิบกว่าก็สามารถจบได้ แต่โชคร้ายคือ ตอนหลังเขาตั้งกติกาห้ามเข้ามหาวิทยาลัยอายุน้อย ๆ เพราะฉะนั้น ก็ต้องรอ ๆ จนกระทั่งตอนที่เขานุญาติแล้วจึง

เข้าเรียนแพทย์ได้ และก็เรียนได้เร็วมาก ขณะที่เด็กอีกคนที่อยู่อเมริกา เขาเรียนจบแพทย์ รู้สึกว่าจะเข้าแพทย์เมื่ออายุ 11 ปี จบปริญญาตรีเมื่ออายุ 15 แต่เขาห้ามไปรักษาคนไข้ เพราะเดี๋ยวเขาไปลี้มคิม ลี้มอะไรด้วย วุฒิภาวะยังไม่ดี เขาทำอะไร เขาก็ได้เรียนโทต่อเอกไปเรื่อย ๆ แล้วก็จบเอกอายุ 17 ปี ตอนจบเภัชญามีวิชาหนึ่งที่ท่านอาจารย์ที่สอนอยู่เกิดตาย ไม่มีใครสอน ก็ต้องให้คนนี้ไปสอน ลองทดลองสอน ปรากฏว่า นักศึกษาที่ไม่เรียนด้วยแก่กว่าทั้งนั้น แล้วสนใจมาก ชอบมาก เขาเลยจ้างเป็นอาจารย์ต่อในมหาวิทยาลัย เวลาประชุมกับ Staff เขามีวินด์ตี้ม แต่เจ้านี่ต้องตีมนม เพราะว่าแคลิฟอร์เนียห้ามกินเหล้า จนกว่าอายุ 18 ปี ถึงจะกินเหล้าได้

ในขณะที่เด็กไทยคนนั้น ดิฉันไม่อยากเอ่ยนามท่าน ก็ด้วยระบบที่ได้บันทึกมาเรื่อย ๆ ให้รอก่อน ให้เหมือนเพื่อนก่อน แทนที่เราจะได้หมอดังระดับโลก ไฟมันหมดไปแล้วครึ่งค่อน ความสามารถตั้ง 100 ส่วน ใช้ไปไม่ถึงส่วน วรารรณ์เองก็พูด ผมคับข้องใจมาก นี่ขนาดเขาไม่ค่อยรู้สึกอะไร ผมคับข้องใจมาก ผมไม่ได้ใช้ความสามารถของผมที่มีอยู่ แปลว่าแย่แล้วนะ เขาพูดอย่างนี้ เพราะฉะนั้น นั่นคือ ปัญหาที่เขาไม่ยึดหยุ่น เป็นปัญหาที่ทำงานกับคนที่มีความสามารถพิเศษ ดิฉันอยากจะพูดแทนลูก ๆ ทั้ง 400 กว่าคนว่า **ประเทศหวังจะได้เด็กพวกนี้ไปเป็นผู้นำ ดิฉันถามว่า คนในประเทศเคยคิดหรือไม่ว่า ต้องทำอะไรให้เขาบ้าง ต้องเตรียมอะไรให้เขาบ้าง** รัฐบาลก็อยากจะได้คนดี ๆ ไปเป็นผู้นำต่อจากผู้นำที่มีอยู่ ไปแก้ปัญหา แต่เราไม่เคยสร้างอะไรให้เขา ก็เราไม่เคย

คิดว่าเขารู้สึกอะไรด้วยซ้ำไป และไม่เคยมคิดว่าเขามีหัวใจหัวใจ

ที่แยกว่ำนั้่นก็คือ ไปคิดว่่าเข่าแก้ปัญห่าเองได้ทุกอย่่าง ดิฉันถ่ามว่่าท่่าน ดร. บุญรอด บิณฑลันต์ ท่่านคงจ่าชีวิตในเย่าร่ววัยของท่่านได้ ท่่านแก้ปัญห่าทุกอย่่างได้ด้ว้ยตัวท่่านเองหรือไม่ ขนาดท่่านไม่ได้มีปัญห่าแบบวรกรณั์ หล่าย ๆ อย่่าง ท่่านต้องอ่าคั้ยค่าน่น่าหรือคว่ามช่วยเหลือจ่ากคนอื่น เด็กพวกนี้ไม่ใช่เด็กส่าเร็จรูป ไม่ใช่ม่าม่า ไว่วิ ที่รัฐบ่าลอยู่ดี ๆ จะหวังแต่ประโยชน์ โดยไม่ได้สร่าง เวลาคัดเลือกเด็ก เข่าโครงกร่าต่าง ๆ ก็คั้ดเอ่าแต่กร่าดูคว่ามส่ามร่าถ แต่ไม่ได้ดูว่่าเข่ามีคุณธรรมหรือไม่ และไม่ได้ดูว่่าเข่าอุทิสตัวให้กั้บสังคมหรือไม่ ดิฉันคิดว่่าตรงนี้เร่าคงต้องม่าพูดกันว่่าจะพุ่มเทให้กั้บใคร เร่าคงต้องดูตรงจุดของคุณธรรม จุดของกร่าสร่างคนที่จะไปสร่างช่าติ ไม่ใช่สร่างคนเพื่อสร่างตัวเอง หรือไปทำอะไรต่อมื่อะไรให้ตัวเอง

ผู้ดำเนินกร่าอภิปร่าย :

อ่าจกรรย์อุษณั์ย์ได้ตอบค่านถ่ามที่ท่่าให้พวกเร่าเห็นภ่าพ รัฐบ่าลคงจะไม่มองเพียงแต่กร่าเก็บเก็บเย่ยว แต่ต้องลงทุนด้ว้ย เพื่อที่จะให้เร่ามีเด็กอัจฉริยะที่จ่ม่าพัฒน่าประเทศช่าติของเร่า

ถาม

**บทบาทหน่วยงานของรัฐจะช่วยกันอย่างไร ประเทศไทยจึงจะ
ประสบความสำเร็จในเรื่องนี้**

รศ.ดร. สำออง หิรัญบุรณะ :

ดิฉันค่อนข้างห่วง ว่าเราจะมีอนาคตตาม พ.ร.บ. มาตรา 10 วรรค 4 เรื่อง Gifted เราจะได้พูดได้เกิดหรือไม่ในสังคมไทย ดิฉันฟังแล้ว ดิฉันค่อนข้างจะหนักใจ แม้ว่าจะมี พ.ร.บ. แล้วก็ตาม หนักใจเรื่องที่ 1 ก็คือ โครงสร้างก็ไม่มี เวลานี้เด็กเก่งก็ถูกกด ห้ามจบก่อน ม.6 และยังไม่มีความเห็นว่าหน่วยงานของรัฐจะแก้ไขในเรื่องเหล่านี้อย่างไร หน่วยงานของรัฐเองก็ยังไม่ออกมาชัดเจนว่าจะสนับสนุนเด็กเหล่านี้ในรูปแบบใด **ไม่ชัดเจน** นอกจากมีงานวิจัยปีละ 1 เรื่อง ในขณะที่เดียวกัน สังคมไทย เป็นสังคมที่ไม่ชอบคนเก่ง ไม่ชอบคนเด่น จึงทำตัวอย่าให้เด่นจะเป็นภัย ไม่มีใครอยากเห็นเราเด่นเกิน สังคมเราไม่เหมือนสังคมจีน ไม่เหมือนสังคมเวียดนาม ซึ่งเชิดชูวีรบุรุษ เอาคนเก่งมาทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติ สังคมเราเป็นสังคมที่บอกจงเอาตัวรอด อย่าเด่น อยู่กลาง ๆ แล้วจะปลอดภัย อย่าชูคอให้สูง อย่าเอาคอไปขึ้นเขียง นี่คือ นิยามของสังคมไทย ที่ดิฉันค่อนข้างห่วง

ขณะเดียวกันนั้น ประเทศชาติเรานั้นต้องการคนเก่งมาช่วยกันแก้ปัญหา มาช่วยกันวางแผน มาช่วยกันคิด ไม่ใช่คิดตัวคนเดียว คิดอย่าง

เป็นทีมด้วย เวลาที่ที่เราพยายามจะรวบรวม ก็มีหน่วยงานเล็ก ๆ เช่น ดร. อุษณีย์ ก็ดูเรื่องศูนย์อัจฉริยะ กำลังตั้งสถาบันทักษะการคิด กำลังกระจายความคิดไปสู่โรงเรียนต่าง ๆ มีอาจารย์พริ้มพรายช่วยดูแล จุฬาฯ เองก็ตั้งโครงการนี้ขึ้นมา เสร็จแล้วหน่วยงานอีกอันก็คือ สสวท. ซึ่งเห็น ดร. พิศาล อยู่ที่นี่ ก็อยากจะฟังว่าทาง สสวท. ทำอะไร มีโครงการ อันหนึ่งนานมาแล้ว ที่ผลิตดอกเตอร์ไปตั้งหลายคน และดิฉันเคยอ่าน รายงานของดอกเตอร์เหล่านี้รู้สึกว่าเขาผิดหวัง ให้ทำงานที่ไหนก็ไม่ทราบ ไม่ได้ไปเอาเขาเข้ามา เพื่อจะมาใช้สติปัญญา ความคิด

เวลานี้ดิฉันเพิ่งเริ่มโครงการเรื่องภาษาให้กับ ม.ปลาย ทั้ง ๆ ที่คน เขาถามว่า ทำไมมาทำ ม.ปลาย บอกที่ทำ ม.ปลาย เพราะต้องผลักดัน ให้มหาวิทยาลัยยอมรับเรื่องนี้ เพราะเด็กเหล่านี้จบไป บอกว่าแล้วอย่างไร จะต้องผลักดันให้กระทรวงยอมรับเรื่องนี้ว่าจะกวดเด็กเหล่านี้เอาไว้ หรือที่เราทำให้เด็กของเราเฉพาะเรื่องภาษา ภายใน 10 อาทิตย์ เขาจบ หลักสูตร ม.6 แล้ว เขาสอบได้แล้ว แล้วจะให้เขาอยู่ที่นี้ไปอีก 3 ปีหรือ ถึงจะปล่อยให้เขาขึ้นไปมหาวิทยาลัย แล้วรัฐจะทำอะไรให้กับเขา เรากำลัง ต้องการเอาโครงการนี้ผลักดัน และถามคำถามนี้ให้กับรัฐ รัฐมีโครงการ อะไรกับเด็กเหล่านี้บ้าง ไปดูผลงานของแก ผลงานนี้เด็ก ปี 3 ปี 4 ยอม แพ้เลย แล้วภาษานี้ ไม่ได้หมายความว่าไปเป็นอักษรศาสตร์ ภาษานั้นคือ เครื่องมือในการคิด ภาษาคือ เครื่องมือในการสื่อสาร ไม่ว่าท่านจะไป ประกอบอาชีพใด ๆ ก็ตาม ถ้าท่านมีภาษาเป็นเครื่องมือ ท่านจะทำอาชีพ นั้นได้ดี ไม่ว่าจะ เป็นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หรือภาษาใด ๆ ก็ตาม นี่คือ

จำกัดความของเก่งทางภาษาของเรา แนนอน เลี้ยวหนึ่งของเขาก็คือ เขาจะเก่งในการแต่งกลอน แต่งนวนิยาย แต่งวรรณคดี และเชี่ยวชาญเรื่องการวิเคราะห์ เรื่องวัฒนธรรม เรื่องวรรณกรรมไทย นั้นเป็นเลี้ยวหนึ่ง แต่ภาษานั้นคือเครื่องมือในการสื่อสาร ภาษานั้นคือเครื่องมือในการคิด งานวิจัยจะจบสิ้นปีนี้ แล้วถามว่าจะให้ทำอะไรกับเด็กเหล่านี้ต่อ จะให้เขาไปไหว้วอนใครให้มาเป็น Mentor ถ้าไหว้วอนก็ได้ระดับหนึ่ง เขาก็มีภาระ เขาก็มีพันธะ เขาให้เด็กได้มากแค่ไหน คงจะบ่นแค่นี้ นี่ขอให้ทราบว่าดิฉันกำลังตะเบ็งให้รัฐช่วยแก้โครงสร้างให้เด็กเหล่านี้ได้เกิดดี แต่สิ่งที่อยากฟังจาก ดร. พิศาล ว่าวิทยาศาสตร์ทำอะไรอยู่ ช่วยเล่าให้เราฟังหน่อยได้หรือไม่ รู้สึกอันนั้นกระทรวงวิทยาศาสตร์เขาสับสนุนจริงจัง

ตอบ

ดร. พิศาล สร้อยอุหรณ์ :

ขอเล่าให้ฟังในส่วน of สถาบันส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือ สสวท. ก่อน นอกเหนือจากการพัฒนาหลักสูตร สื่อการเรียนการสอน เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากร ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนแล้ว สสวท. เป็นเลขานุการของโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โครงการนี้ย่างเข้าปีที่ 17 แล้ว แต่ก็อยากจะกราบเรียนว่า กำเนิดมาเมื่อปี พ.ศ. 2527 เราไม่ได้มีโครงสร้างพื้นฐานอย่างที่ผู้บรรยายพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

อาจารย์อุษณีย์ ซึ่งศึกษามาทางด้านนี้โดยตรง จุดประสงค์ก็คือ วิสัยทัศน์ ที่มองเห็นว่า ในอนาคตข้างหน้า ประเทศชาติจะขาดนักวิทยาศาสตร์ เพราะฉะนั้น จำเป็นที่จะต้องทำอะไรบางอย่าง นี่คือ ที่มาเมื่อ 17 ปีก่อน

การดำเนินงานเป็นลักษณะของการให้ทุน สำหรับนักเรียน เป็นการ จูงใจ เพราะนักเรียนที่เรียนเก่งทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ส่วนมาก เขาจะไปเรียนพวกหมอ ไปเรียนพวกวิศวกร เขาไม่เรียนทางวิทยาศาสตร์ แต่สิ่งที่ได้จากการให้ทุนการศึกษาก็คือ ให้ทุนเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ พื้นฐาน อย่างเช่น ชีววิทยา เคมี ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ ปัจจุบันนี้ รวม ตรีวิทย์เข้าไปด้วย อันนี้เป็นลักษณะของการให้ทุน ก็ปรากฏว่า ประสบ ความสำเร็จในระดับหนึ่งคือ มีนักเรียนที่เรียนค่อนข้างเก่ง ผมใช้คำว่า ค่อนข้างเก่ง ไม่ใช่เก่งมาก คนที่เก่งมากจะไปเรียนหมอ จะไปเรียนอย่าง อื่น แล้วก็มีทุนศึกษาต่อต่างประเทศ สักกระยะหนึ่งก็มีทุนศึกษาต่อระดับ ปริญญาเอก ขณะนี้มีบุคลากรอยู่ในโครงการประมาณ 1,000 คน จบ แล้วประมาณ 200 ก็ได้มาเป็นกำลังสำคัญ ในหน่วยงานต่าง ๆ ของ ภาครัฐ อันนี้ก็คือข้อมูลที่จะเรียนให้ทราบ

ส่วนในเรื่องของผู้มีความสามารถพิเศษ อย่างที่ท่าน ดร. อุษณีย์ว่า คือ เป็นผู้มีความสามารถพิเศษจริง ๆ คือ ในระดับ Top จำนวน 1% ของประชากร ซึ่งเราคิดว่าอาจจะมี และที่เป็นไปได้ปีนี้ เด็กของเราไป คว้าเหรียญทองโอลิมปิก คะแนนที่ 1 ของโลก และเป็นเด็กหญิงด้วย

กรรมวิธีในการพัฒนายังคงจะแตกต่างกันออกไป และมีการวิจัยพัฒนาทั้งกระบวนการ สำหรับการให้ทุนนั้น ก็เป็นแรงจูงใจอันหนึ่ง เรามีการทำโปรแกรมเสริมให้สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือ พวกที่เก่ง ๆ นี้ นอกเหนือจากเรียนหนังสือปกติแล้ว ก็ยังมีโปรแกรมเสริมให้ แต่โปรแกรมเสริมนั้นก็เพิ่มมากขึ้น และยังไม่มีความลึกซึ้งอะไรมากมายนัก ก็เรียกว่ามีสิ่งที่เพิ่มขึ้น มีอาหารเพิ่มขึ้นจากงานปกติ ถ้าคิดว่าอาหารปกติเขารับประทานแล้ว รับประทานไม่อิ่ม เพราะเขาเป็นคนที่มีความสามารถสูง

ที่นี้ พอมาถึงปัจจุบัน คำถามว่า ลักษณะของความคิด ประเทศชาติ ก็คงจะต้องให้ความสนใจแก่กลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษนี้มากขึ้น แต่ถ้าจะถามว่าแล้วจะต้องทำอย่างไร คำตอบของใครคนใดคนหนึ่งคงตอบไม่ได้ คงต้องเป็นการระดมความคิด เพราะว่าเรื่องของการศึกษานั้น เรามีคำถามมากมาย แต่ว่าเรามีคำตอบที่ค่อนข้างน้อย และคำถามอาจจะถามได้ภายในระยะเวลาไม่กี่นาที แต่คำตอบบางทีก็ตอบไม่ได้ เพราะความสำเร็จของการศึกษา ไม่ได้อยู่ที่ปัญหาเฉพาะหน้าด้านใดด้านหนึ่ง อย่างที่เราเห็น แสงสว่างมันเกิดขึ้นมาได้ ไฟห้องนี้แสงสว่างเกิดขึ้นมาได้ สาเหตุเป็นเพราะอะไร ไม่ใช่เป็นเพราะว่าหลอดไฟดี ไม่ใช่เป็นเพราะมีกระแสไฟฟ้า ไม่ใช่เป็นเพราะฟิวส์มันไม่ขาด ไม่ใช่เป็นเพราะปลั๊กไม่หลุด แต่ระบบทั้งระบบจะต้องมีพัฒนาการไปด้วยกัน สลวท. เป็นฟันเฟืองตัวหนึ่งในระบบอันกว้างใหญ่ไพศาล เราก็ยอมรับว่าในการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนนั้น ก็มีบทบาทอย่างหนึ่ง แต่สำหรับ

นักเรียนที่จบไปแล้ว เขาถามว่า หนูจบวิทยาศาสตร์ไปแล้วจะไปทำอาชีพอะไร อันนี้ก็เป็นคำถามใหญ่ ประเทศชาติมีโครงสร้างที่ต้องการใช้นักวิทยาศาสตร์จำนวนมากมายมหาศาลหรือไม่ ถ้ามี มีโครงการที่ชัดเจนหรือยัง จบแล้วเขาจะมีงานทำหรือไม่ มีคำตอบแทน มีระบบรางวัลตอบแทนในสังคมเพียงพอหรือไม่ นี่คือระบบใหญ่ ซึ่งผมคิดว่าเราคงต้องมาร่วมกันหาคำตอบ

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ก็คงจะเป็นการจัด Workshop อีก Workshop หนึ่ง เรื่องเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เพื่อให้กลไกภาครัฐได้ร่วมผลักดันเรื่องนี้ ดิฉันขอเป็นท่านสุดท้าย เวลาเราหมดแล้วจริง ๆ

อาจารย์มลิวัดย์ ลับไพรี :

ก็ไม่ได้ถูกพาดพิง แต่ก็ขอมีส่วนร่วมในการคุยครั้งนี้ ต้องขอกราบขอบพระคุณท่าน ศ.ดร. บุญรอด ท่านมาด้วยใจ และท่านติดตามโครงการของเรามาเป็นเวลา 10 ปี ท่านอยู่เบื้องหลัง และให้กำลังใจ และต่อไปก็จะเป็นผู้นำของเราในเรื่องของเด็กปัญญาเลิศ ขอกลับไปนิดหนึ่ง เมื่อสักครู่มีท่านผู้ปกครองหรือใครไม่ทราบถามว่า กรณีที่ข้ามชั้นเรียนนั้นมีที่ไหนบ้างอย่างไร เรามีกรณีตัวอย่างของเด็กสาธิตจุฬาฯ อยู่คนหนึ่ง ตอนที่อยู่นูบาล ขออนุญาตเอ่ยนาม เคยอยู่ที่ประสานมิตร

อาจารย์ ดร. อุษณีย์ ก็ได้ทดสอบ IQ ประมาณ 138 อาจารย์ ดร. อุษณีย์ ก็บอกว่า อย่าอยู่ตรงประสานมิตรเลย ไปอยู่ที่จุฬาฯ แล้วกัน อาจารย์ มลิวัลย์ก็ทำโครงการ Gifted ตอนมาใหม่ ๆ เหมือนกับที่ทุกท่านทราบ ตามที่ท่านวิทยากรพูด เราเจอเด็กสรณัญ ซึ่งเราทำบอร์ดของเขาไว้ที่ Booth C30 เขาอยู่นอกห้องเรียนเป็นประจำ พอ ป.2 เราเริ่มเอาเขาเข้ามาในโครงการเด็กที่มีความสามารถพิเศษ แต่ก่อนเราใช้เด็กปัญญาเลิศ แล้วพอ ป.3 ก็ให้เขาขึ้นมาเรียนกับเด็กชั้น ป.6 นี้เราก็ทดสอบแล้ว ใช่เลย เขาต้องใช่แน่ ๆ

วิธีการที่เมืองไทยชอบอย่างหนึ่ง คือ ต้องนำเด็กไปแข่งขัน ต้องให้ได้ชื่อเสียง ว่าต้องแข่งขัน ต้องได้รางวัล ต้องได้อะไรมาถึงจะยอมรับ ซึ่งความจริงแล้ว ในการที่จะพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้ถึงศักยภาพของเขา ต้องมีทฤษฎี มีการนำไปใช้ แล้วบอกว่า เขาใช่ ต้องพัฒนาเขา แต่ทำอย่างไรโรงเรียนถึงจะยอมรับได้ ก็ต้องส่งแข่งขัน เขาอยู่ ป.3 เราจะส่งเขาไปแข่งขันกับเด็ก ป.6 เขาก็ได้รางวัลมา ทำย ที่สุด ตอนอยู่ ป.4 ให้ไปแข่งขันชิงเหรียญทองโอลิมปิก ปรากฏว่า เขาไม่ได้รับรางวัล เราก็ไปต่อลู้ว่า ก็ตอนแข่งขัน เขาบอกว่า ให้ไปแข่งขันได้ เขาไม่ได้บอกว่าอยู่ ป.4 หรืออายุเท่าไร แต่เขาบอกว่าให้อยู่ในระดับนี้ ปรากฏว่า สรณัญ ก็ไปได้เหรียญทองมา ทีนี้ ก็ยอมรับว่าใช่เลย ตอนนี้อย่างไรเราก็ช่วยกันทั้งสาธิตประถม มัธยม คณะครุศาสตร์ และจุฬาฯ เพื่อน เขาอยู่ ป.5 แต่เขาไปเรียน ม.1 ตอนแรกเราคิดว่า เขาจะเก่งเฉพาะคณิตศาสตร์ แต่ไม่ใช่ เมื่อเข้านี้เราเพิ่งทราบมาว่า เขาไปได้คะแนน

Top ของนักเรียน ม.1 ของโรงเรียนสาธิตมัธยม ทั้งคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ท่าน ดร. บุญรอด จะมีजूเนียร์แล้ว ตอนนี้ ชื่อ สรวัณ

หันไปอีกทิศหนึ่ง ที่หลายท่านเป็นห่วงว่า มาถึงจุดตรงนี้แล้ว อาจารย์สำอาก็พูดด้วยความอัดอั้นใจ แล้วจะทำอย่างไรละในเมื่อเราทำตรงนี้มาแล้ว เราขอเรียนเป็นการภายในตรงนี้เลยว่า เราไม่กล้าที่จะยืนยัน เพราะว่าเราไม่ได้เป็นผู้บริหารของจุฬาฯ แต่เรารู้ว่าจะให้ใคร ออกหน้าแทนเรา มีคนรับประกันเราได้ ก็คือ ท่าน ดร. บุญรอด ซึ่งอยู่ตรงนี้ จุฬาฯ มีนโยบายอยู่ 3 ประการ ขณะนี้ยังเปิดเผยไม่ได้ แต่ขอพูดตรงนี้ ท่านจะได้สบายใจ นโยบายที่ 1 ก็คือ สืบเนื่องจากที่ ดร. บุญรอดพูด เขาจะรับเด็กที่เป็นช้างเผือกของทุกจังหวัดเข้ามา 100 คน แต่จะมีวิธีการคัดเลือก อันนี้เราบอกไม่ได้ อยู่ในวิธีการของเขา เข้ามาเรียนที่จุฬาฯ นโยบายที่ 2 เขาจะรับเด็กจาก พสวท. สยทช. เข้าไปเรียนในจุฬาฯ ได้ โดยมีต้องผ่านการสอบเอนทรานซ์ นโยบายที่ 3 เขาจะรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษจากประถมสู่มัธยมและเข้ามหาวิทยาลัย จะเป็นเด็กกึ่งทางกึ่งขาล้นเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัย อาจารย์สำอองอาจจะดีใจตรงที่น้องกระโปรงก็เข้าไปได้ ไม่ใช่เฉพาะทางกึ่งขาล้น

ตรงนี้ขอเรียน ในที่นี้ชนิดหนึ่ง คือ เราต้องพูดว่าเป็นจุฬาฯ เพราะว่าเราอยู่ตรงนั้น เราพยายามทำตรงนั้น และเมื่อเราทำได้ เราคิดว่า เราจะทำเพื่อเด็กทั้งประเทศไทย จุฬาฯ จะทำอะไรก็ตาม เราจะนึกถึงเด็กทั้ง

ประเทศไทย แต่เราขอตรงนั้นเป็นตัวตั้ง ถ้าเพื่อทำได้ เราก็คิดว่า เรา
จะเดินมาได้ถึงระดับหนึ่ง และขอเรียน ณ ที่นี้จริง ๆ และดีใจที่ ดร.
บุญรอดมา ถึงแม้ตัวดิฉันเอง จะพูดอะไรผิดพลาดไปบ้างก็ขอท่านช่วยด้วย

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ขอบคุณอาจารย์มลวัลย์ เป็นแนวร่วมของอาจารย์อุษณีย์

ผศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ :

ก่อนจบ ดิฉันขอใช้สิทธิพาดพิงเล็กน้อย ที่บอกว่าอาจารย์อุษณีย์
วัด IQ แล้วขอเชิญให้มาอยู่จุฬาฯ เป็นท่านอื่น เพื่อยุติอุษณีย์ได้ข่าว
เด็กคนนี้จากคุณครูประจำชั้นของสรธัญ และดิฉันก็ไปหาเขา เขาบอกว่า
ไปแล้ว คือ ย้ายไปจุฬาฯ แล้ว ดิฉันก็เสียดาย เพราะว่าไกล ดูแลไม่ได้

ผู้ดำเนินการอภิปราย :

ไม่เช่นนั้น สรธัญ ก็อยู่ประสานมิตร ต้องบอกว่าจุฬาฯ มีอเร็ว
มือไวได้ก่อน สำหรับวันนี้ เราได้รับข้อมูล ได้ความรู้มากมายจากท่าน
วิทยากรทั้ง 4 ท่านที่มาให้ความรู้กับเราในเรื่องของเด็กที่มีความสามารถ
พิเศษ เมื่อสักครู่นี้ อาจารย์มลวัลย์พาดพิงถึง ดร. บุญรอดมาก ท่าน
ฝากเบอร์โทรศัพท์ของชมรมจุฬาพุดาจารย์ ท่านผู้ใดสนใจ หมายเลข

0 2218 7038, 0 2218 7025 ติดต่อท่าน ดร. บุญรอด ได้เลย
และสำหรับคุณวีรวรรณที่จะพิมพ์งานแปลของวารสารนั้นก็คงจะติดต่ออาจารย์
บุญรอดได้

ในวันนี้เราได้ข้อคิดมากมายเกี่ยวกับเรื่องของการจัดการศึกษา
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ทั้งในส่วนของภาคเอกชน ส่วนในภาค
รัฐนั้นถือว่า ดร. พิศาล มาเป็นตัวแทนก็แล้วกัน โดยบังเอิญ ท่านเข้ามา
ร่วมกับเราตรงนี้ และได้บอกกับเราว่า คงจะต้องมีกระบวนการที่
ผลักดันไปทั้งระบบ เพื่อให้ภาครัฐได้มีส่วนสำคัญในการจัดการศึกษา
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ช่วยกันสร้างดาวรุ่งสำหรับเมืองไทย
เพื่อที่จะได้มาพัฒนาประเทศของเรา **ไม่ว่าเขาจะอยู่ตรงส่วนไหนของ
ประเทศไทย เขาเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ กลไกของรัฐจะ
ต้องลงไปเพื่อที่จะช่วยเขาขึ้นมา** ถ้าเมื่อเราเห็นเด็กที่มีความสามารถ
พิเศษ ก็คงจะได้เห็นแววจากเฉพาะคนที่อยู่ในเมืองใหญ่ อย่างในกรุงเทพฯ
เพราะว่าพ่อแม่ที่มีความสามารถที่จะดำเนินการให้ลูกนั้นไปถึงดวงดาว
ได้ แต่ถ้าพ่อแม่อยู่วัดลิ่งขบ อาจจะไม่เห็นดวงดาวตรงนั้น เพราะฉะนั้น
ภาครัฐเป็นส่วนสำคัญ ที่ประชุมคงจะฝากความหวังเอาไว้ตรงนี้

สำหรับวันนี้ ต้องกราบขอบพระคุณวิทยากรทั้ง 4 ท่าน และ
พวกเราทั้งหมดคงจะร่วมกันผลักดันกระบวนการในการจัดการเรียนรู้ให้
กับเด็กพิเศษ เพื่อสร้างเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ให้เมืองไทยก้าวไป
สู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว ขอขอบพระคุณทุกท่าน

1 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 3 7
5
5
5
5
0 - - - - - =

บทบรรยายพิเศษ*
โดย ดร. รุ่ง แก้วแดง

► **บทคัดย่อของสมอง**

ประเทศไทยเรามีคนสมองดี หรือที่เราเรียกกันว่า “กลุ่มคนที่มีสติปัญญาสูง” หรือหลายท่านเรียกกันว่า “คนอัจฉริยะ” ถ้าพูดถึงสัดส่วนไม่ได้ด้อยไปกว่าชาติอื่น ๆ ท่านคงได้ข้อมูลจากคณะวิทยากรแล้วว่า โดยเฉลี่ยเรามีถึง 3% ของคนทั้งหมด และถ้าใครก็ตาม ที่เรียนทางการศึกษามาคงทราบว่า ความสามารถทางสมองของคนจะเป็นโค้งปกติ ทฤษฎีนี้ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลง คือ มีคนจำนวนหนึ่งที่อัจฉริยะมาก ๆ ไหลลงมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงคนที่สติปัญญาไม่ค่อยดี คือ สติปัญญาน้อยมาก ถึงแม้ว่าคนเหล่านี้จะมีสติปัญญาน้อย แต่ก็ยังมีสติปัญญาที่สูงกว่าสัตว์ที่

* คำบรรยายของ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (ดร.รุ่ง แก้วแดง) ในพิธีเปิดการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ระดับประถมศึกษา เมื่อวันที่ 17 เมษายน 2544 ณ โรงแรมหลุยส์ แทเวิร์น กรุงเทพฯ

ฉลาดที่สุด สติปัญญาของคนปัญญาอ่อนของเรายังสูงกว่าสัตว์ เพราะว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีโครงสร้างทางสมองที่มีพัฒนาการมากที่สุด เพราะฉะนั้น ถ้าอาจารย์ศึกษาสักชนิดหนึ่ง ก็จะพบสิ่งที่ ออย่าเพิ่งตกใจ ออย่าเพิ่งเป็นลมไป คือในสมองของเรานี้มันรวมโครงสร้างสมองของสัตว์ทุกชนิด

ในสมองของคนเราส่วนแรก ๆ ส่วนในสุดที่เป็นแกนอยู่ มีโครงสร้างอย่างเดียวกับสมองของสัตว์เลื้อยคลาน โดยเฉพาะส่วนที่ควบคุมในเรื่องของสัญชาตญาณต่าง ๆ และส่วนที่สองของเรา จะเป็นโครงสร้างทางสมองของสัตว์ที่เลี้ยงลูกด้วยนม

ส่วนสำคัญที่สุดคือ ส่วนที่สาม ที่เป็นสมองของมนุษย์ ตรงนี้เรามี และเป็นส่วนที่เรามีมากกว่าสัตว์อื่นใดทั้งสิ้น นี่คือ ความเป็นมนุษย์ของเรา ที่เหนือกว่าสัตว์ เพราะฉะนั้น คนที่ปัญญาอ่อนที่สุดก็ยังมีสมองที่เก่งกว่า สัตว์ธรรมดา ๆ เมื่อเป็นอย่างนี้ขึ้นมา ถ้าเราศึกษาสักจริง ๆ แล้ว อาจารย์จะพบว่า ในจักรวาลไม่มีอะไรที่มีพลังมากมายมหาศาลเท่ากับสมองของคน สมองของคนมีพลังของการคิดมากมาย โดยเฉพาะกับกลุ่มคนที่เรากำลัง พูดถึงกันอยู่ กลุ่มคนที่เราเรียกกันว่า คนที่มีพลังและศักยภาพของสมองที่ พิเศษ คนอัจฉริยะหรือเด็กอัจฉริยะ

คนอัจฉริยะหรือเด็กอัจฉริยะนั้น โครงสร้างทางสมองจะเหนือกว่าคนปกติ แล้วแต่ว่าคน ๆ นั้นจะอยู่ในจุดไหน เช่น ถ้าเขาเป็น นักวิทยาศาสตร์ คนกลุ่มนี้จะมีพลังอย่างหนึ่งซึ่งเหนือกว่าคนอื่นมากมาย

ก็คือ พลังของจินตนาการ เขาสามารถคิดเชิงลึก เชิงกว้าง ได้มากกว่าคนอื่น พุดง่าย ๆ ก็คือ คนกลุ่มนี้จะมองทะลุไปได้หลายมิติ ในขณะที่คนธรรมดาอย่างเรา ๆ มองแค่มิติเดียวหรือเรามองชั้นเดียว ตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นชัดก็คือ เวลาที่อาจารย์ไปเล่นหมากรุกกับคนที่เขาอัจฉริยะทางหมากรุก เวลาเราเล่นหมากรุก เราก็จะกินเฉพาะตาที่เราเห็น นึกออกมั๊ยเราเดินทีละตา เราอยากกินตัวไหน เราก็เดินเฉพาะตัวนั้น แต่คนที่เขาอัจฉริยะ เขากินทั้งกระดานไว้เรียบร้อยแล้ว สิ่งที่สำคัญก็คือ นอกจากเขามีความสามารถที่จะเดินตาหมากรุกได้แล้ว เขายังเดาสมองของเราได้อีกว่า ถ้าเขาเดินอย่างนี้ เราจะเดินอย่างนี้ เพราะฉะนั้น คนที่อัจฉริยะทางหมากรุก พอเริ่มต้นเล่นปั๊บ เขาจะรู้เลยว่ามันจะไปทางไหนอะไรต่ออะไร เพราะฉะนั้น อาจารย์จะเห็นได้ชัดว่าคนแต่ละคน ซึ่งอัจฉริยะไม่เหมือนกัน จะมองเห็นทางไปได้ตลอดหมดเลย

➤ คุณค่าของความเป็นอัจฉริยะ

จริง ๆ แล้วความเป็นอัจฉริยะ ไม่ได้เป็นเฉพาะสมบัติของคน ๆ นั้น แต่**ความเป็นอัจฉริยะเป็นสมบัติของประเทศ และเป็นสมบัติของโลก** หลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นจากมันสมองของคนอัจฉริยะ มันมีผลกระทบต่อโลก เช่น ไฟฟ้ามีอยู่โดยธรรมชาติ คนที่คิดไฟฟ้า หรือจะเรียกง่าย ๆ ว่า คนที่ค้นพบไฟฟ้า และสามารถเอามาใช้ประโยชน์ได้ เราจะเห็นชัดว่า คน ๆ นี้ต้องอัจฉริยะมาก อย่างพวกเรา แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ ผมเข้าใจว่ามีคนไม่กี่เปอร์เซ็นต์ที่อยู่ในห้องนี้ที่มีความรู้และเข้าใจเรื่องไฟฟ้า มันมอง

ไม่เห็น จับก็ไม่ได้ แต่มีทุกอย่างจากไฟฟ้ามาให้เราเห็น เพราะฉะนั้นถามว่า ประโยชน์ที่เกิดจากสมองของคน ๆ หนึ่งที่ค้นพบไฟฟ้า มันทำให้เกิดประโยชน์กับเฉพาะคนค้นพบหรือไม่ เพราะว่าคนค้นพบส่วนใหญ่ยกเว้นคนรุ่นหลัง คนรุ่นแรก ๆ ยังไม่มีสิทธิบัตร คนที่ค้นพบอะไรรุ่นนั้น ๆ ตายบนความจนหมดทุกคนเลย คนที่รวยมารวยทีหลัง เพราะฉะนั้นอันนี้ก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้นจากมันสมองของคนที่เป็นอัจฉริยะ และอัจฉริยะในหลากหลายด้านนี้มีอยู่มากมาย อย่างเช่น ที่เราพูดกันเสมอ ๆ ว่า คนที่อัจฉริยะทางด้านกิจกรรมต่าง ๆ

อย่างถามว่า ทำไมพวกเราเรียนวาดเขียนกันเป็นทุกคน แต่มันพื้น ๆ มองแล้วไม่สวย ไม่ชัดเจน ก็เพราะว่าสมองของเรา จะมองเห็นเพียง 2 มิติเป็นอย่างมาก แต่โครงสร้างของสมองของคนที่อัจฉริยะมันจะมองเห็นภาพได้ 3 มิติ เพราะฉะนั้น เวลาเขาเขียน เขาเขียนออกมาเป็น 3 มิติ อาจารย์ลองไปดูซิ ภาพที่มันสวย ๆ เด่น ๆ คือ มีทั้งกว้าง ทั้งยาว และ ทั้งลึก ชัดเจน ซึ่งภาพงาน 3 มิติ ก็คือ ภาพที่เป็นจริง บางครั้งถ้าอาจารย์ไปดูภาพของเขา มันมีอีกหนึ่งมิติ เป็นมิติที่สื่อด้วยเข้าไป คือ มิติที่เหนือธรรมชาติขึ้นมา อาจารย์ลองไปดู มีอะไรแทรกอยู่ในนั้นเยอะมาก เพราะฉะนั้น ภาพที่เห็นชัดเจนสำหรับสมองของคนกลุ่มนี้ ซึ่งเขามีมาแต่เกิด มีมาเรียบร้อยแล้ว มันสามารถที่จะสร้างอะไรดี ๆ ให้กับประเทศ ให้กับโลกได้อย่างมากมายมหาศาล

ที่นี้ ลำพังคน ๆ เดียว มันไม่สามารถที่จะทำอะไรได้มากมาย โดยเฉพาะในโลกยุคปัจจุบัน เพราะฉะนั้น เราเองเพียงเข้าไปช่วยเหลือ

เพราะว่าคนส่วนใหญ่ถ้าอาจารย์ไปอ่านประวัติของเขา ไม่ว่าจะมาจากสายไหน กลุ่มคนอัจฉริยะเขามีปัญหามากในเรื่องการสื่อสารกับคนอื่น ในการพูด ในการบอก และในการทำความเข้าใจ อาจารย์ลองหลับตานึก อาจจะมีลูกศิษย์ของอาจารย์ เคยมีเพื่อนของอาจารย์ที่เขาเก่งทางด้านคณิตศาสตร์ เรายังเรียนเกือบตายกว่าที่จะทำโจทย์เลขได้สัก 5 ข้อ แต่คนพวกนั้นเขามองโจทย์เลขปราดเดียวเอง คิดได้หมดแล้ว คนกลุ่มนี้เวลาเขามาพูดกับเรา เขาอธิบายกับเราเท่าไร ๆ เราก็ยังไม่เข้าใจ เพราะว่าสติปัญญาตรงนี้ไม่เท่ากัน ถ้าอาจารย์ไปอ่านดูประวัติของคนทั้งโลก ก็พบว่า คนที่มีสติปัญญาสูง ๆ อากาการจะคล้าย ๆ คนบ้าหรือคนปัญญาอ่อนทั้งนั้นเลย เพราะพูดกับเราไม่รู้เรื่องเลย อาจารย์ลองไปดูซิ นักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่เกือบทุกคน เอ็ดดิสัน ครูประถมบอกกับแม่เขาว่า เอ็ดดิสันเป็นเด็กที่เรียนหนังสือไม่ได้ เพราะฉะนั้นโรงเรียนก็เลยต้องบอกว่าเด็กคนนี้ปัญญาอ่อน สอบตกแล้วตกอีก เอาออกจากโรงเรียนไปเถอะ แล้วคนที่มาสอนก็คือ แม่

อาจารย์ไปหยิบมาเถอะใครก็ได้ จะมีอาการคล้ายคลึงกันแบบนี้ บางคนจะมีลักษณะพิเศษก็คือ ชอบฝัน ชอบจินตนาการ ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น คนที่ค้นพบทฤษฎีแนวโน้มของโลก เกิดไปนอนที่ใต้ต้นไม้เปิด แล้วเกิดสงสัย สงสัยว่าทำไมเปิดเปิดมันหลุดจากหัวแล้วตกลงมาลงมาหาดิน ผมก็เห็นผลไม้ทุกอย่างตกทุกวัน แต่ไม่เคยถามเลย ว่า ทำไมลูกมะพร้าวถึงตกลงมา แต่คน ๆ หนึ่งเกิดถามว่า แล้วทำไมมันไม่ลอยออกไปข้างนอกบ้าง ผมเข้าใจว่า ตอนอาจารย์เป็นเด็ก อาจารย์ก็คงเห็นอย่างนี้ เห็นทุกวัน อย่างช่วงนี้ หน้าทุเรียน ทุเรียนมันก็หล่น ผม

เห็นมันหล่นลงมาที่โคนต้นทุกที แล้วผมก็ไม่เคยตั้งคำถามว่า ทำไมทุเรียนถึงไม่ลอยออกไปบ้าง

นี่คือ เขามองอีกมิติหนึ่ง อีกมุมหนึ่ง จากสิ่งที่เรามองเสมอ ๆ เพราะฉะนั้น เมื่อเป็นอย่างนี้ คนไทยเรา เราก็มีคนอัจฉริยะ แต่ด้วยความที่เราไม่เคยสืบค้น เราไม่เคยทดสอบว่าเขาเป็นอัจฉริยะหรือไม่ เพราะฉะนั้น เดี่ยวอาจารย์กลับไป ไปอุตรดิตถ์และมองเห็น คนที่อาจจะเป็นคนบ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำ คน ๆ นั้นอาจจะเป็นคนอัจฉริยะก็ได้ ถ้าเราค้นพบและคุยกับเขารู้เรื่อง เพราะว่าเวลาที่อาจารย์ลองไปคุยกับคนบ้า เวลาที่ไปคุยกับเขาก็ เหมือนอย่างที่เราไปคุยกับคนนั้น คน ๆ นั้นอาจจะบอกว่าคนพวกนี้บ้า ส่วนเขาเองคือคนปกติ

➤ สร้างสรรค์อัจฉริยะไทย...มาสายดีกว่าไม่มา

ทีนี้ ความจริงเรารู้เรื่องความเป็นอัจฉริยะของคนไทยมานานแล้ว แต่ทำไมไม่ค่อยมีใครทำและสนใจอย่างจริงจัง เพราะฉะนั้น เมื่อไม่มีใครทำ ไม่มีใครสนใจอย่างจริงจัง เราก็ปล่อยทรัพยากรที่เรามีมาโดยธรรมชาติ ให้มีปัญหาที่ระบบโรงเรียน มีปัญหาที่ระบบสังคม จริง ๆ เด็กที่อาจารย์ให้ออกจากโรงเรียนไป แล้วที่อาจารย์บอกว่า ชนมาก ๆ ไม่ค่อยเคารพกฎกติกาของห้อง ไม่เคารพกฎกติกาของโรงเรียน สั่งให้ทำอย่างนี้ไม่ทำเลย ดีไม่ดีสิ่งที่อาจารย์ทิ้งเป็นขยะไป อาจจะเป็นคนอัจฉริยะไม่รู้มาเท่าไรมาแล้ว อาจารย์ลองหลับตานึก ชีวิตที่เป็นครูของอาจารย์ ครูไทย

ชอบเด็กประเภทธรรมดา ๆ คือ บอกให้ทำก็ทำ บอกให้นอนก็นอน โดยเฉพาะใครมาจากอนุบาล เด็กไทยนี่ง่ายมากเลย บอกนอนลุก นอน บอกตื่นลุก ตื่น ถ้าเด็กสักคนหนึ่งบอกให้นอน แก่ไม่นอน เป็นปัญหาทันทีแล้ว บอกเด็กคนนี้มีปัญหา แม่เอากลับไป เป็นวิธีแก้ปัญหา

เพราะฉะนั้น ตรงนี้เราพูดเรื่องเด็กอัจฉริยะมานาน เราทำโครงการเสนอต่อ คณะรัฐมนตรี แต่เราก็ไม่ได้ทำอะไรอย่างจริงจัง เพราะว่าประเทศไทยของเราอาจารย์ก็รู้ เรานิยมชื่นชมมาก หลายเรื่อง เราเรียกกันว่า เป็นนโยบายด้าน NATO Policy ก็คือ No Action Talk Only เราทำอย่างนี้มาเรื่อย จนกระทั่งตอนหลังก็เป็นการรวมกลุ่มคนบังเอิญมาประชุมเหมาะสมพบกันพอดี ก็มี ท่านอาจารย์ ดร. อุษณีย์ ท่านอาจารย์ ดร. สำอาง ท่านอาจารย์คักดา ซึ่งเป็นนักทฤษฎี เกิดมาพบกับทางท่าน ผอ. พริ้มพราย เป็นนักปฏิบัติ เมื่อคนทั้ง 2 กลุ่มมาพบกัน เราก็เริ่มทำอย่างจริงจัง ถามว่าชาติอื่นเขาทำนานแล้วหรือยัง เวียดนามเขาทำมาเกือบ 1,000 ปีแล้ว ในการสืบค้นคนอัจฉริยะ จีนทำมาประมาณเกือบ 4,000 ปีแล้ว อเมริกาเริ่มช้าหน่อยเพิ่ง 60 ปี สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ถามว่าแล้วไทยละ เริ่มนานหรือยัง เริ่มได้สัก 5-6 ปี ถามว่าสายเกินไปหรือไม่ ก็เหมือนสุภาษิตที่เขาว่า มาสายดีกว่าไม่มาเลย

เพราะฉะนั้น การที่เราเริ่มต้นวันนี้ก็ดีกว่าที่เราไม่เริ่มต้นอะไรเลย เพราะฉะนั้น จากแนวความคิดของกลุ่มคนเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง และตอนนี้ก็จะเริ่มขยายออกไป เพราะฉะนั้น ในความเห็นของผม ผมเข้าใจว่ากลุ่ม

คนที่ผมเอ่ยนามมาเมื่อสักครู่นอกกับโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษาแล้ว ถือได้ว่าเป็นกลุ่มคนที่เริ่มงานนี้กลุ่มแรก ๆ ของประเทศ ถ้าเราใช้ศัพท์ให้เห็นชัดก็เรียกกันว่า เป็นพวก Generation ที่ 1 เป็นพวกรุ่น 1 ซึ่งถ้าเป็นพระเครื่อง รุ่น 1 จะขลัง แต่ว่าหายาก

ทีนี้ การที่พวกเราเริ่มต้นกันวันนี้ก็เป็นพระรุ่นที่ 2 แล้วความขลังก็จะไม่น้อยกว่ารุ่นที่ 1 อาจารย์สองสังเกต ไปถามตำราสร้างพระที่ไหนก็ตาม พระรุ่น 1 สร้างเสร็จแล้ว ทิ้ง ๆ ขวาง ๆ เยอะ เพราะว่าพระรุ่น 1 จะยังไม่ตั้ง วัดไหนก็เหมือนกันไม่ตั้ง ไปตั้งเอารุ่น 7 รุ่น 8 ทีนี้ พอพระรุ่น 7 รุ่น 8 ตั้ง เราก็หันกลับมาหา รุ่น 1 ปรากฏว่าทิ้งไปหมดแล้ว ค่าเช่าพระรุ่น 1 สมัยก่อนองค์ละ 3 บาท 5 บาท เอง แต่เดี๋ยวนี้ราคาเป็น 15-16 ล้านบาท เพราะฉะนั้น ของอาจารย์ก็เป็นรุ่นที่ 2 เพราะฉะนั้น เราก็หวังกันว่าในรุ่นที่ 2 เราคงจะช่วยกัน และเข้าใจว่าสักครู่นึง เราก็คงจะคุยกันว่าในรุ่นที่ 2 เราอยากได้ไม่เหมือน แต่คล้ายคลึงกับพระรุ่นที่ 1 ก็คือ เมื่ออาจารย์กลับไปแล้ว เราอยากให้รุ่นที่ 2 มีพลังของความศักดิ์สิทธิ์มากกว่า เพราะรุ่น 1 เกจิที่นั่งปลุกเสกมีอยู่ 1-2 รูปเอง ไม่ทราบอาจารย์เคยไปดูหรือไม่ เวลาเขาปลุกพระเมื่อก่อนนี้ เขาไม่ได้เข้าโบสถ์ อย่างพวกเราสมัยก่อน เราไปช่วยท่านอาจารย์ทีมปลุกเสกพระหลวงพ่อดาว วิธีปลุกของท่านอาจารย์ทีม ปลุกง่ายมาก ท่านก็ใส่ในกำมือ แล้วก็นั่งภาวนาหน่อยหนึ่ง เอาไป เรียบร้อย เราไม่ต้องไปทำพิธีกรรมอะไรมากมาย รุ่น 2 ของอาจารย์ทำพิธีกรรมแล้ว

เพราะฉะนั้น เที่ยวนี่ก็เข้าใจว่าในการปลูกเสกครั้งนี้ เกจจะมากกว่า รุ่นแรก ฉะนั้น เราก็หวังว่าอาจารย์เมื่อกลับไปแล้ว จะมีพลังอำนาจ มากกว่าโรงเรียนไพฑูรย์ศึกษา เพราะฉะนั้น ถ้าช่วงนี้วิธีทำง่าย ๆ อาจารย์ก็ลองคุยกันว่า โรงเรียนไพฑูรย์ศึกษาเขาทำอย่างไร เมื่อ ไพฑูรย์ศึกษาทำอย่างไร อยากให้อาจารย์ทำเท่ากับหรือเหนือกว่า โรงเรียนไพฑูรย์ศึกษา ถ้าเราทำได้อย่างนี้ต่อไปเรื่องของศูนย์ที่คุณดูแลให้การศึกษา กับเด็กปัญญาเลิศ ก็จะเริ่มกระจายไปทั่วประเทศไทย แต่แน่นอน ศูนย์ที่เราตั้ง ศูนย์ที่เราปลูกในวันนี้ สัมหายตายจากไป ครึ่งหนึ่งก็ไม่ใช่ไร ขอให้เหลือไว้สักครึ่งหนึ่ง แล้วอาจารย์ก็จะไปเริ่มทำอะไรต่ออะไร ได้ก้าวต่อไป และถ้าเป็นไปได้ อยากให้อาจารย์ใช้ กระบวนการวิจัยในการทำศูนย์ของอาจารย์ คำว่า “กระบวนการวิจัย” เริ่มจากการตั้งคำถาม ตั้งแต่เด็กที่เข้ามา ครูที่สอน อาจารย์ที่เป็นผู้บริหาร และถ้าอาจารย์บันทึกทุกสิ่งทุกอย่างได้ มันก็จะเป็นพื้นของ ศูนย์ของอาจารย์ เช่น เริ่มจากง่าย ๆ ทำไม ผอ. จึงสนใจ แล้วก็บันทึก เอาไว้ ครูที่เข้ามาทำ ทำไม่ถึงทำ ทำแล้วมีความสุขหรือไม่ เด็กของเราเป็นอย่างไร เด็กรุ่นแรกมาเข้าโครงการกี่คน แต่ละคนมาอย่างไร เรามี การประเมินอย่างไร มีการสำรวจแววจักษะอย่างไร ผลออกมาอย่างไร และอาจารย์ให้ Treatment ลงไปอย่างไร อาจารย์บันทึกเอาไว้

สักวันหนึ่ง สิ่งที่บ้านทิ๊กเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งของวงการ เด็กอัจฉริยะบ้านเรา ไม่ใช่ไร บางศูนย์อาจจะล้มเหลว บางศูนย์อาจจะ สำเร็จ แต่ว่าประสบการณ์ของความสำเร็จ และความล้มเหลวนั้น มีค่า

ทั้ง 2 อย่าง ถ้าสำเร็จเราก็เอาไปใช้ต่อ แต่ถ้าล้มเหลวเราก็ไม่เดิน
เส้นทางสายนั้น เช่น สมมุติเกิดอาจารย์ไปค้นพบเด็กอัจฉริยะมาคนหนึ่ง
ตอนนี้ที่มีปัญหา มาก ๆ ก็คือ เราอาจจะห่อเด็กอัจฉริยะเกินไป มีตัวอย่าง
อยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง ครูคนหนึ่งไปค้นพบเด็กคนหนึ่งมีอัจฉริยะทางดนตรี
อย่างมาก ตอนนี้อายุ 8 ขวบ ครูก็ตั้งใจที่จะมีโอกาสทำให้เด็กคนนี้ เป็น
อัจฉริยะของโลก ก็จับมาเคียวเช็ญ สอนดนตรีเข้าสายปายเย็น จนกระทั่ง
เด็กเครียดมาก พ่อแม่ก็เครียดอีก โดยครูดนตรีท่านนี้ ท่านลืมนิจิตวิทยา
เด็กไป เด็กก็คือเด็ก เด็กอยากเล่นอยากทำอะไรเหมือนคนปกติ จน
กระทั่งวันหนึ่งขีดความอดทนของเด็กคนนั้นก็หมด เด็กบอกว่าต่อไปนี้
เลิกเล่นดนตรีโดยเด็ดขาด ไม่เอาแล้ว ครูก็หงุดหงิดโกรธใหญ่ จนกระทั่ง
ท้ายสุด พ่อแม่ทนไม่ได้ก็มาฟ้องโรงเรียนหาว่าครูบีบบังคับลูกเขามาก
เกินไป โชคดีที่โรงเรียนเข้าใจ เพราะฉะนั้น โรงเรียนก็มาเจรจาไกล่เกลี่ย
เริ่มจัดระบบระเบียบกันใหม่

ถ้าอย่างนั้น เด็กก็คือเด็ก เพราะฉะนั้น เวลาที่อาจารย์ไปทำต้อง
เข้าใจอย่างนี้ เด็กก็คือเด็ก และเด็กก็คือสิ่งที่มีชีวิต พออาจารย์ไปค้น
พบอัจฉริยะ แล้วอาจารย์จะอัดลงไป จนกระทั่งเขาไม่เป็นเด็ก เขาไม่เป็น
คน ท้ายสุดของนั้นอาจจะเสียหายไปอีก เพราะฉะนั้น เวลาที่อาจารย์เล่น
กับเด็กปัญญาเลิศ อาจารย์ต้องเข้าใจว่าคนกลุ่มนี้ Sensitive มาก ๆ
อารมณ์ค่อนข้างรุนแรง ชอบก็ชอบมาก เกลียดหรือโกรธ ก็มีความ
รุนแรง เพราะฉะนั้น อาจารย์ต้องเรียนรู้ ต้องค่อย ๆ ทำ ต้องใจเย็น ๆ
และอาจารย์อย่าไปคิดว่าเราเจอแล้ว จะทำให้เป็นอัจฉริยะของโลก อย่า

เพิ่งคิดขนาดนั้น ค่อย ๆ ทำ ค่อย ๆ ไป เราถึงต้องเป็นครูด้วย ต้อง
เข้าใจด้วย ฉะนั้น ก็ขอให้กำลังใจ ขอชื่นชมกับพวกเราทุกคน ต่อความ
เสียสละ ของอาจารย์ ต่อไปอาจารย์ก็คือ นักชดทอง ส่วนจะเป็นชุมทอง
โกโบริหรือไม่ เตียวว่ากันอีกทีหนึ่ง แต่ว่าทองของอาจารย์ที่ชุดมา อาจ
จะมีมูลค่ามากกว่าทองที่ถ้าลิเจียที่ราชบุรี ถ้าอาจารย์ค้นพบมาสักคน
หนึ่ง เช่น สมมุติ เกิดใครสักคนหนึ่งที่อาจารย์กำลังจะเจียรระโนออกมา
เอาไม่ต้องถึงบิลเกตต์ก็ได้ เอน้อง ๆ บิลเกตต์ก็ได้ อาจารย์เชื่อหรือไม่
ตอนนี้บิลเกตต์ทำเงินให้อเมริกาถึง 20% ของ GDP ของอเมริกา คน
อัจฉริยะคนเดียว หรือถ้าอาจารย์ใช้ศัพท์ง่าย ๆ ก็คือ คนบ้าคนเดียวมี
หนึ่งตอนนี้ทำเงิน 150,000 ล้านดอลลาร์ ถ้าอาจารย์อยากรู้ว่าเป็นเงิน
ไทยเท่าไร อาจารย์เอา 44 คูณเข้าไปก็แล้วกัน นี่คือนี่ที่เกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น แนนอนเมื่อมีมูลค่าสูงมาก ๆ จึงเป็นงานใหญ่ งาน
สำคัญ งานที่ทำหาย ผมก็ขอฝากภารกิจตรงนี้ไว้กับพวกเรา และขอถือ
โอกาสขอบคุณผู้ที่ริเริ่มโครงการนี้มา นับตั้งแต่ท่านอาจารย์พริ้มพราย
ท่านอาจารย์ ดร. อุษณีย์ ท่านอาจารย์ ดร. สำอาง และท่านอาจารย์
ศักดิ์ดา ท่านทั้งหลายเหล่านี้ รวมทั้งวิทยากรที่เลี้ยงกว่า 30 ชีวิต จะอยู่กับ
พวกเราตลอดเวลาไปจนถึงวันที่ 21 เม.ย. และจะถ่ายทอดวิทยายุทธ
ทั้งหลายให้กับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะนำกลับไป แล้วไปตั้งโครงการนี้ที่
ศูนย์ของเรา ก็ขอให้การอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การจัดการศึกษา
สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษระดับประถมศึกษาประสบผลสำเร็จ ขอให้
พวกเราทุกคนได้มีส่วนอย่างสำคัญในการค้นพบอัจฉริยะที่มากมายของ

คนไทย และขอให้เราถือว่าคนอัจฉริยะเหล่านี้ คือ ทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง
ของชาติ และช่วยกันสร้าง ช่วยกันปั้นขึ้นมาให้เขาเหล่านี้เป็นทรัพยากร
ที่สำคัญที่สุดของชาติ และของโลก ขอรบกวนเวลาเพียงแค่นี้ และขอให้
พวกเราทุกคนประสบความสำเร็จในหน้าที่ที่เราจะทำทุกประการ
ผมขอเปิดการอบรม ขอบพระคุณ

ประวัติวิทยากร
ศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บิณฑสันต์

J K

การศึกษา

ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต
(เกียรตินิยมอันดับ 1)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปริญญาโท Master of Science in Electrical Engineering
(เกียรตินิยม)

ปริญญาเอก Doctor of Philosophy in Science (ไฟฟ้าพลังน้ำ)
Harvard University

เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเมื่ออายุ 14 ปี จบแล้วเป็นอาจารย์ที่จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย เมื่ออายุ 18 ปี

ตำแหน่ง

- ♦ เลขานุการพลังงานแห่งชาติ (2499)
- ♦ ปลัดกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ (2511)
- ♦ สมาชิกวุฒิสภา (2511)
- ♦ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ (2512)
- ♦ รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ (2514)
- ♦ ผู้ว่าการประปานครหลวง (2516)
- ♦ นายกสภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2518-2538)

ปัจจุบัน ประธานมูลนิธินิธิสิตกะจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ท่านได้รับการยอมรับว่าเป็นอัจฉริยะบุคคลคนหนึ่งของประเทศไทย
และสนใจ มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเด็กที่มีความสามารถพิเศษ)

ประวัติวิทยากร
พศ.ดร. อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์
J K

การศึกษา

ปริญญาตรี ศึกษาบัณฑิต (เกียรตินิยม)
มหาวิทยาลัยบูรพา

ปริญญาโท การศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์

ปริญญาเอก การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
University of Pittsburgh, USA

ตำแหน่ง

- ♦ หัวหน้าสาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ♦ ที่ปรึกษาศูนย์แห่งชาติเพื่อพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- ♦ ประธาน Asia-Pacific Federation of the World Council for the Gifted and Talented Children

งานเขียน

บทความ ♦ มีคอลัมน์ประจำที่นิตยสารบันทึกคุณแม่ สานปฏิรูปและบทความไม่ประจำตามนิตยสาร วารสารทางวิชาการต่างๆ เกี่ยวกับการแนะแนวผู้ปกครองเด็กพิเศษ การอบรมเลี้ยงดู การสอนเด็กฉลาด ฯลฯ

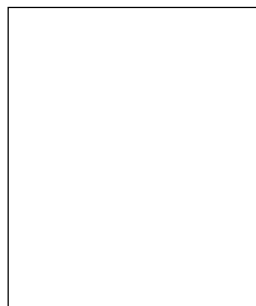

- หนังสือ**
- ◆ ชุด “สร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ”
 - ◆ การสอนเด็กปัญญาเลิศ
 - ◆ ความคิดและการเรียนรู้

ประวัติวิทยากร
นางพร้าพราย สุทธิบูรณ์

J K

ตำแหน่ง ผู้รับใบอนุญาตและผู้อำนวยการ
โรงเรียนไพฑูริคดีศึกษา

การศึกษา

พาดิชยศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
Mini M. Ed. นักบริหารและผู้จัดการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสบการณ์การทำงาน

- ◆ คณะกรรมการวิสามัญของสภาผู้แทนราษฎร พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และกฎหมายมีผลบังคับใช้เมื่อ 20 สิงหาคม 2542
- ◆ คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิศึกษาเอกชน (กช.)
- ◆ เลขาธิการสมาคมสมาพันธ์การศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย
- ◆ เลขาธิการสมาคมประถมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย

ฯลฯ

เกียรติคุณ

- ◆ ผู้บริหารการศึกษาดีเด่นของมูลนิธิสยาม-คุณหญิงเบญจมา แสงมลิ
- ◆ ผู้บริหารการศึกษาดีเด่นของสมาคมครูโรงเรียนราษฎร์แห่งประเทศไทย

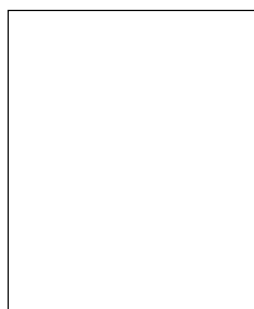
ความเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ

- ♦ เป็นโรงเรียนนำร่องการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- ♦ ปัจจุบันเป็นศูนย์ปฏิบัติการวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ประวัติวิทยากร
คุณวีรวรรณ อังวิเชียร

J K

อาชีพ ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการ
บริษัทหลักทรัพย์พัฒนาสิน จำกัด
(มหาชน)

สถานภาพ

เป็นมารดาของ นายวรกร อังวิเชียร ซึ่งเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ เรียนรู้ได้เร็ว ขณะนี้ศึกษาอยู่ภาควิชาคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นายวรกรสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ด้วยคะแนน 85.20% โดยสามารถทำคะแนนสูงสุดในวิชาพื้นฐานวิศวกรรม (Basic Engineer) ในการสอบ Entrance ครั้งที่ 1/2544

ประวัติผู้ดำเนินรายการ
คุณนันทนา บันทวีโรภาส
J K

การศึกษา

- ♦ ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ♦ ปริญญาโท รัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ♦ กำลังศึกษาระดับปริญญาเอก คณะวารสารศาสตร์ และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (สาขาสื่อสารการเมือง)

อดีต ประธานชุมชนปาฐกถาและโต้วาที ธรรมศาสตร์ 2 สมัย

ตำแหน่งทางการเมือง อดีตสมาชิกสภาเทศบาลเมือง (สท.)
สมุทรปราการ (ปี พ.ศ. 2532-2535)

ปัจจุบัน

- ♦ กรรมการผู้จัดการบริษัท แมสมีเดียเอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด
- ♦ อาจารย์พิเศษด้านนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยต่างๆ
- ♦ วิทยากรบรรยายพิเศษตามสถาบันการศึกษาและหน่วยงานภาครัฐ

และเอกชน

♦ พิธีกรรายการกลยุทธ์สู่ความสำเร็จ ทุกคืนวันศุกร์ หลังข่าวภาค
ค่ำทางช่อง 11

- ♦ พิธีกรรายการทิพจานต์ดี ทุกเช้าวันอาทิตย์ ทาง ITV

หัวข้อที่บรรยาย

- ♦ ศิลปะการพูดในที่ชุมชน
- ♦ มนุษยสัมพันธ์ในการทำงาน
- ♦ การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ
- ♦ การประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์
- ♦ การพัฒนาบุคลิกภาพและมารยาทสังคม
- ♦ การสื่อสารทางการเมือง
- ♦ การบริหารงานสู่ความสำเร็จ
- ♦ กลยุทธ์การบริการ

ผู้ดำเนินการ

ที่ปรึกษา

ดร. รุ่ง แก้วแดง

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ผู้อำนวยการโครงการ

ดร. รุ่งเรือง สุชาภิรมย์

คณะผู้จัดสัมมนา

ดร. รุ่งเรือง สุชาภิรมย์

นายสมชาย บัวเล็ก

นางกนกพร ถนนมกลิ่น

นางเนตรนิล หนูชูแก้ว

บรรณาธิการและออกแบบรายงาน

ดร. รุ่งเรือง สุชาภิรมย์

ถอดคำบรรยายและเรียบเรียง

นายสมชาย บัวเล็ก

ประสานงานทั่วไปและจัดพิมพ์

นางเนตรนิล หนูชูแก้ว

...เพื่อเป็นการใช้ทรัพยากรของชาติให้คุ้มค่า
หากท่านไม่ใช่หนังสือเล่มนี้แล้ว
โปรดมอบให้ผู้อื่นนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป...